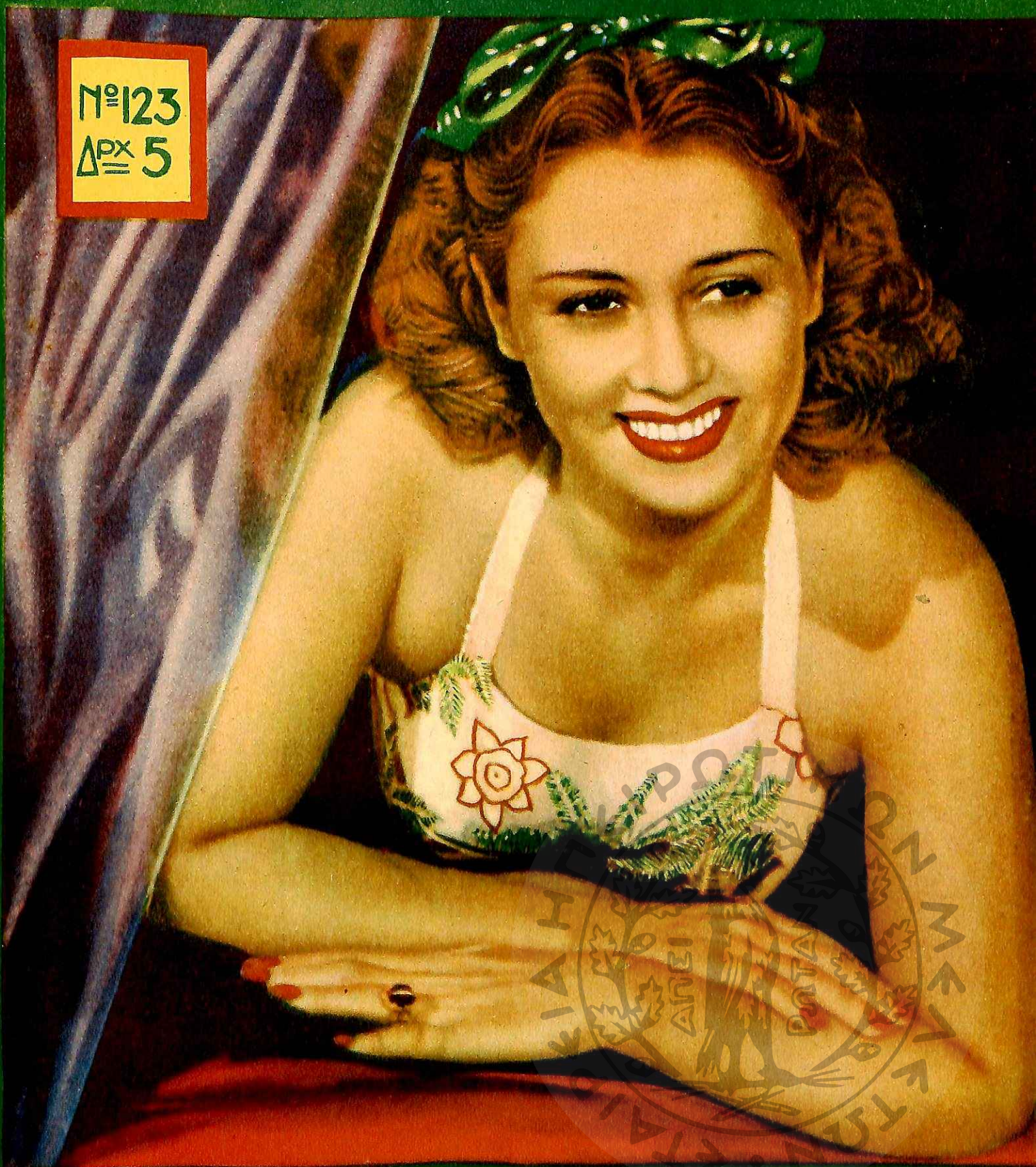

Εμβαλέος

№123

ΔΡΧ 5

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ!..

ΟΙ απευθυνόμενοι πρὸς τὸν Δόκτορα Κάμα πρέπει ἀνα-
ρῶντες τὰ ἀναφερόμενα: α) τὸ
ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα,
γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός.
δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν
τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ εἶναι
νὰ συνοδεύονται ἀπὸ γραμμα-
τόσημα ἀξίας δρχ. 5 διὰ τὴν
ἀπάντησιν, θὰ διευδύνονται δὲ
ἐπὶ τὸν περιοδικὸν «Θησαυ-
ρὸς» διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα—
ὁδὸς Σανταροῦ 5, Ἀθήνας.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν
ἐβδομάδα ἀπὸ 11—17 Ὀκτωβρίου
ἔχουν ὡς ἀκολουθοῦσιν:

Ἦρα κατὰλληλοι διὰ τὰς ὑπο-
θέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας ἡ
1.15—3 μ. μ. τῆς Πέμπτης (17).
Δευτερεύοντες ἡ 9—10 π. μ. τῆς
Δευτέρας (14).
Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα ἡ 4.
45—7 μ. μ. τῆς Τετάρτης (16) καὶ
ἡ 8—10 π. μ. τῆς Πέμπτης (17).
Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια ἡ 4.
15—5.30 μ. μ. τοῦ Σαββάτου (12)
καὶ ἡ 11.30—2 μ. μεσον. τῆς Τρί-
της (15).
Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων ἡ 3—4
μ. μ. τῆς Παρασκευῆς (11), ἡ 9.30
—12.45 μ. μεσον. τοῦ Σαββάτου
(12) καὶ ἡ 1.45—2.30 μ. μεσημ.
τῆς Δευτέρας (14).
Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναντή-
σεις ἡ 10.30—11.45 μ. μ. τοῦ
Σαββάτου (12) καὶ ἡ 7.30—11 μ.
μ. τῆς Τετάρτης (16).
Δευτερεύοντες ἡ πρωΐα τῆς Πα-
ρασκευῆς (11).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Ἀ ν α π ο φ α σ ι σ τ η.—
Καὶ σὲς ἐπίσης δὲν ὑπῆρξες ἀπο-
λύτως εὐτυχῆς εἰς τὴν μέχρι σήμε-
ρον ζωὴν σας. Τὰ σχέδια καὶ αἱ
προσδοκίαι σας προσέκρουσαν πᾶν
τοτε εἰς ἐμπόδιον καὶ ἀφάνειαν ἀντι-
δράσεις. Τὸ τρίγωνον τῶν ἐτῶν
1941, 1944 καὶ 1948 θὰ εἴνε ση-
μαντικὸν γιὰ σᾶς. Ἀπὸ τὴν προ-
σθεῖαν πού θὰ καταβάλετε θὰ ἐ-
ξερτηθῇ ἡ ἐν μέρει ἐκδηλωθεῖς τῆς
καταστάσεώς σας. Ὑπάρχουν πράγ-
ματι μερικά ἀναλαμπὰ, αἱ ὁποῖαι
ὑπόσχονται ἕνα μέλλον καλύτερον
τοῦ παρελθόντος.

Ν. Σ ο φ ῖ α ν Ἑ ἔ ρ α.—
1) Σᾶς συνιστᾷ νὰ τὸ κάρτετε. Ἐ-
χετε ἀρκετὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα
δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε ἀχρησιμο-
ποίητα. Προσέξτε ὁμοίᾳ! Ὅχι δὲ
διασπόμενες ἐνέργειες. Πρέπει νὰ σκε-
φθῆτε ἡμέρας, προτοῦ ἀποφασίζετε
ὅτι θήποτε. 2) Ὅχι ἐπιτυχία ἀποφα-
λῶς, ἀφῆνοντες ὅμως τὴν σημερινὴν
ἀποκαρδίωσιν καὶ ριχνόμενος μετὰ
τὸν καὶ ἐπιμονὴν σ' αὐτό. Ἡ προ-
σθεῖαν σας θὰ σᾶς φανῇ ὀλίγον
ἀνίσος εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ δὲν πρέ-
πει νὰ ὑποχωρήσετε πρὸ οὐδεμιᾶς
δυσχερείας. Εἰσαθε, ἄλλως τε, νεώτα-
τος. 3) Πολυτεχνεῖον ἢ γεωργίαν.
Ἡ προτιμῆσις μου στρέφεται πρὸς
τὴν δευτέραν. 4) Στὰ 1945, 1952
καὶ 1953. 5) Ὁ γάμος σας θὰ βρᾷ
δύνη καὶ πρέπει νὰ βραδύνη. Κα-
τόπιν αἰσθηματικῶς. Σᾶς ἐπαναλαβή-
νο δὲν ὅχι μόνον ἔχετε ἀξιόλογα
προσόντα ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ τύχη θὰ
σᾶς εὐνοήσῃ ἀρκετὰ. Προχωρήστε με-
τὰ τὸ ἔθνος τοῦ κατακτητοῦ στὴ ζωὴ
καὶ ὅχι σὺν ἄνθρωπος πρὸς ἀπεδύ-
ται τὰ πάντα ἀδιαμαρτύρητος. Μά-
θετε νὰ δημιουργήτε.

Ν α π ο λ ῖ τ ἄ ν α ν.—1)
Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνησυχῆτε
γιὰ ὅτι μοῦ γράφετε. Ἐφ' ὅσον
ἡ στάσις σας εἴνε ἀμεμπτος, μπο-
ρεῖτε νὰ ἀδιαφορήσετε γιὰ μερικά
δυσχερεῖα σκόλια, τὰ ὁποῖα, ἐν πά-
σῃ πεποιτησίᾳ, δὲν πρέμει νὰ
σᾶς ἐλάττωσιν. 2) Τὸ αἰσθημα-
τικὸν εἶναι καλὸν δρόμον, μολα-
νὸν δὲν εἴνε δυνατόν νὰ κεντρίσῃ
ἀρετὰς εἰς γάμον. Πιθανὴ χρονολο-

γία μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1943—45. 3)
Νὰ μοῦ δώσετε στοιχεῖα γεννήσεως
τοῦ φίλου σας, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαν-
τήσω σαφέστερα γι' αὐτόν. 4) Θὰ
ἐξακολουθήσετε τὰς σπουδὰς σας.
5) Πρέπει νὰ προσέχητε τὴν ὑγίαν
σας. Εἰσαθε πολὺ λεπτὴν ἰδιοσυγκρα-
σίαν. 6) Χρῶμα ἀνοιχτὸν κυανόν,
λίθος σμαράγδος, ἀριθμὸς 9.
Γ ῖ ο λ ἄ ν τ α ν Ν. Α. Ν.—
Ὑπάρχει ἀσφαλὲς κάποια παρανόη-
σις. Τὰ δημοσιεύματα ψευδώνυμα
ἔχουν σκοπὸν νὰ καθορίσουν τὴν σει-
ρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν. Ἀλλὰ
κάθε ἄλλο παρὰ προαναγγέλλουν τὴν
δημοσίευσιν τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὰς
ἐπόμενον φύλλον. Σᾶς παρακαλῶ
λοιπὸν νὰ ἔχετε μίαν μικρὴ ὑπομονὴ
ἀκόμη.

Μ α ρ α μ ἔ ν η ν Ἀ γ κ ῖ -
ν ἄ ρ α.—Ἡ περίοδος τῆς ζω-
ῆς σας μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1943—49
θὰ εἴνε ἀτυχεστέρα τοῦ παρελθόντος
καὶ θὰ πραγματοποιήσῃ πολλὰ ἀπὸ
τὰ ὄνειρά σας. Αἱ δυσχερεῖαι τῆς
ζωῆς σας ὑπῆρξαν ἀναμφισβήτητοι
πολλὰ, ἀλλ' ἤδη μία εὐνοϊκὴ προ-
σθεῖαν ἀπλώνεται ἐπάνω σας. Ἡ
οικονομικὴ κατάστασις σας θὰ βελ-
τιωθῇ αἰσθητῶς. Πιθανὸν γάμος καὶ
τόπιν συνοικεῖσιον. Ἀναπτέρωστε
τὰς ἐλπίδας σας. Θὰ εἰσελάθετε συν-
τόμως εἰς μίαν ἀρκετὰ εὐχάριστον
περίοδον τῆς ζωῆς σας. Καλυτερεύ-
σατε τὴν σχέσιν μετὰ τὸν περιβάλλον
σας.

Μ ε ξ ῖ κ ἄ ν α 6.—1) Τὸ
τελεῖται αὐτὸ θὰ ἀναβληθῇ δι' ἄπρα-
σιδίστον χρόνον. 2) Ὁ γάμος σας
θὰ γίνῃ εἰς νεαρῶτάτην ἡλικίαν, πῶς
θανάτου δὲ πρὸ τοῦ 1943. 3) Πο-
λὺ εὐχάριστος, ἀλλὰ μετὰ συχνὰς δια-
κυμάνσεις, πού θὰ ὀφείλωνται κυ-
ρίως εἰς ἰδιοτροπίας σας. 4) Θὰ
συνάψετε πολλοὺς αἰσθηματικὸς δε-
σμούς, θὰ ἀσκήσετε μίαν ἀληθινὴν
γοητείαν ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντός
σας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ
δώσετε τὴν καρδίαν σας ἐξ ὁλοκλή-
ρου. Ὑπάρχει σὲ σᾶς κατὰ τὸ φευ-
γάλεον καὶ τὸ ἀσύλληπτον. Ἐπὶ πλε-
ον, ἡ τρυφερότης καὶ ἡ θερμότης σας
ὑπόκεινται εἰς παντοῦ εἰδους ταῖς.
5) Οικονομικῶς θὰ εὐρεθῆτε
εἰς πολὺ καλὸν ἐπίπεδον, μολονὶ
μὴν περιέργως τάσις θὰ σᾶς ὠθεῖ
διαρκῶς εἰς τὸ νὰ ἀνατρέψετε.
Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ θὰ κάνετε
μερικές ἀπερικοφές, εὐτυχὸς ὅχι
σοβαρῶς. 6) Ἡ σχετικὴ δυσχερεία
τὴν ὁποῖαν δοκιμάζετε σήμερον θὰ
παρταθῇ ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα ἀ-
κόμη. Βραδύτερον ὅμως θὰ βελ-
τιωθῇ. 7) Ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας
θὰ ἔχετε ἀξιόλογον ὑποστήριξιν. ὅχι
ὅχι, διότι ἔλκυετε φυσικῶς.

Α ἰ λ ῖ α ν Δ.—1) Ἀνυπότα-
κτος καὶ ἀπειθαρχητός χαρακτήρ.
Ἀρκετὰ ἐπιμονὸς καὶ κάποτε μάλ-
ιστα βίαιος εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας.
Κατὰ δόξιν ὅμως σᾶς διακρίνει μίαν
μεγίστην ἱκανότητά ἀποσιώπης. 2)
Θὰ προκαλέσετε φλογερὰ ἀσθημα-
τικὰ. 3) Εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. 4) Θὰ τα-
ξιβάσετε. 5) Θὰ ἔχετε μερικές ἐπι-
τυχίας, ἀλλ' εἰς τὸ σύνολον ἡ ζωὴ σας
θὰ εἴνε καλὴ. 6) Θὰ ὀρθῇ ἀνταπό-
κρισιν εἰς τὰ αἰσθηματὰ σας. Τὸ κα-
κὸν εἴνε ὅτι θὰ εἴνε πολλὰ καὶ
πρόωρα. 7) Ἡμέρα Τρίτη, χρῶμα
ἐρυθρόν, λίθος ἀμέθυστος, ἀριθμὸς
5. 8) Τὰ ἔτη 1942, 1946, 1953
καὶ 1958. 8) Καλὴ οικονομικὴ κα-
τάστασις, ἀλλὰ μετὰ μερικών ἀποτά-
μους μεταπτώσεις.

Χ α ἱ δ ε μ ἔ ν η γ α τ ο ῦ -
λ α.—Ὑπάρχει μίαν δυστροπία
παρὰ δυσμένειαν τῆς τύχης. Εἰς τὴν
ζωὴν δὲν θὰ ἐννοήθητε ἱκανοποίη-
σιν ἐπίπεδον. Μὴν παραμελήτε τὴν
ὑγίαν σας, διότι εἰσαθε ἀσθενεῖς ἰ-
διοσυγκρασίας. Τὴν καρδίαν σας δὲν
πρέπει νὰ τὴν δώσετε εὐκόλῃ, διότι
εἴνε πιθανόν νὰ δοκιμάσετε μερικές
ἀπογοητεύσεις. Γενικῶς, θὰ ἐμπνέ-
σετε αἰσθηματὰ, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνη-
θῆτε πάντοτε νὰ τὰ συγκρατήσετε.
Γάμος, κατόπιν αἰσθηματικῶς. Θὰ γω-
ρίσετε μερικά ἐμπόδια καὶ ἀναβο-
λάς. Τίποτε δὲν δικαιολογεῖ τὴν
ἀπαισιοδοσίαν σας.

Ν ε ρ ἄ ἱ β α τ ο ῦ γ ῖ α -
λ ο ῦ.—Μὴν ἀνησυχῆτε. Θὰ ἐ-
ξακολουθήσετε τὰς σπουδὰς σας καὶ
θὰ ἐκτινύετε ἐκεῖνον πὸν ἐπιθυμεῖτε.
Ἡ ὁικονομικὴ σας κατάστασις θὰ
ἐξελιχθῇ εἰς τὸ μέλλον καλύτερον
πρὸς ἡμᾶς εἰς τὸ παρελθόν. Μερικὰ
ἐκκεντρίκους καὶ καθυστερήσεις εἰς
τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν σας. Αἱ

σθήματα βίαια καὶ φλογερὰ. Σᾶς
συνιστᾷ κάποιαν ἐπιφυλακτικότητά
εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Καλὸς γά-
μος.

Λ ὁ ς Ἀ ν τ ζ ε λ ε ς, 1001.
1) Λίθος τοπάζιον. 2) Ἡμέρα Τρί-
τη. 3) Γάμος κατόπιν συνοικεῖσιον
μετὰ πρόωπον ἀνωτέρας κοινωνικῆς
θέσεως τῆς ἰδικῆς σας. 4) Ζωὴ ὀχι
πολὺ ἡμέρος. Διάφορα περιστατικὰ
θὰ τὴν ταράξουν καὶ θὰ παρακω-
λύουν τὴν κανονικὴν ἐξέλιξιν τῆς. 5)
Θὰ ἀποκτήσετε οἰκογενεῖαν. 6) Βελ-
τίσιμος τῆς οικονομικῆς καταστάσε-
ως. 7) Νὰ προσέξετε τὴν ὑγίαν
σας. Δὲν εἴνε ἀπολύτως σταθερὴ.
Γ α ρ δ ἔ ν ι α.—Μεγάλαι φι-
λεδοῖαι καὶ τολμηρὰ ὄνειρα. Ψυ-
χικὴ τρυφερότης, δυσκόλως κάποτε
συμβιβαστέον μετὰ τὸν ἐγωισμὸν
πρὸς σᾶς διακρίνει. Εἰς τὴν ζωὴν
σας θὰ ἔχετε πολλὰς διακυμάνσεις.
Πρόωρα ἐρωτικὰ αἰσθηματὰ. Δὲν θὰ
ἔρῃτε μεγάλην ἀνταπόκρισιν εἰς τὰς
ψυχικὰς σας ἐπιδιώξεις. Καλὸς γά-
μος, ἡ πραγματοποιήσις του θὰ
προσκόρψῃ ὅμως εἰς πολλὰ ἐμπόδια
καὶ ἀναβολὰς. Κοινωνικὴ ἐπιτυχία.
Τ ζ ο ῦ λ ῖ α Ν ο 10.—Θὰ συ-
νεχίσετε καὶ θὰ θερμαίνετε λίαν ἱ-
κανοποιητικῶς τὰς πανεπιστημια-
κὰς σας σπουδὰς, θὰ ἐπιτύχετε δὲ
ἀκόλουθος σὺντονον διορισμὸν. Ἡ
προσῆλκος καὶ ἡ ἐργατικότης σας
θὰ σᾶς καμῶν νὰ διακριθῇτε. Εἰς
τὸ αἰσθηματὰ δὲν μπορᾷ νὰ σᾶς
ἐνθαρρύνῃ. Παρανοιάζει μικρὰς πι-
θανότητας ἀναλογιστέων. Ὅχι
πρέπει νὰ τὸ ἀντιμετωπίζετε μετὰ
μεγαλύτερη ψυχραιμία, πού ἄλλως
τὰς διακρίνει. Θὰ συνάψετε γάμον
κατόπιν αἰσθηματικῶς καὶ ὑπὸ συνθη-
κῶς ἀρκετὰ ἱκανοποιητικῶς. Πάν-
τως θὰ βραδύνη ὀλίγον. Ὑγεία σχε-
τικῶς καλὴ. Οικονομικὴ κατάστασις
περιορισμένη, ὅχι στενωχόρος. Σᾶς
συνιστᾷ νὰ ἀναπτύξετε περισ-
σότερον τὴν πρωτοβουλίαν σας, δι-
ότι ἔχετε ἀξιόλογα προτερήματα, τὰ
ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ ἀφήσετε ἀχρη-
σιμοποιήτα.

Κ α μ ἔ λ ῖ α ἄ ρ ῖ θ. 2 Π.
Η. Ο. Ο.—Πολὺ δυστροπὸς καὶ
στενωχόρος χαρακτήρ. Ἡ οικονομικ-
ὴ σας κατάστασις πού σημειώσῃ
μίαν αἰσθητὴν βελτίωσιν, θὰ σᾶς
κουράσῃ ὅμως μέχρις ὅτου ἀποκτή-
σετε πλήρη ἐπάρκειαν καὶ ἀνείσιν.
Γάμος κατόπιν αἰσθηματικῶς. Θὰ βρα-
δύνη ὀλίγον. Θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ
ὅμως ἀρκετὰ. Ἡμέρα Δευτέρα, ἀ-
ριθμὸς 3, χρῶμα βαδὺ κυανόν, λί-
θος σάπφειρος. Θὰ προκαλέσετε αἰ-
σθηματὰ, ἀλλ' ἡ ψυχικὴ σας κατὰ-
στασις δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τὰ
διατηρήσετε εἰς κατάστασιν θερμώ-
τητος.

Π λ η γ ω μ ἔ ν η Ἀ ε ρ ο -
π ῖ ρ ο ν.—Αὐτὴ τὴν φορὰ αἱ
σθᾶνοιαι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς μα-
λίσω λίγο. Ὅχι γιὰτὶ ἔχω νὰ πα-
ρατηρήσω τίποτε ἐναντίον τοῦ αἰσθη-
ματῶς σας, ἀλλὰ γιὰτὶ ἀφήνετε, με-
τα τὴν ἀγνοήτα καὶ τὴν ἀδωότη-
τα τῆς ψυχῆς σας, τὴν αἰσθηματι-
κότητά σας νὰ ξεχειλίσῃ καὶ πρό-
ωρα καὶ ὑπερμετρῶς. Ἐπαφελόμην
γι' αὐτὸ τῆς εὐκαιρίας νὰ σᾶς συ-
στήσω μεγαλύτερη ἡρεμία, ἀφοῦ,
ἄλλως τε, εἰσαπτε τόσο μικρὴ ἀ-
κόμη. Πρὸ πάντως, μὴν σπεύδετε. Τὸ
αἰσθηματὰ γιὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφε-
τε εἴνε πραγματικὰ διώσιμον καὶ
ἐκτυλίσσεται σὲ μίαν εὐνοϊκὴν πε-
ρίοδο τῆς ζωῆς σας. Ἀλλὰ δὲν εἴ-
νε δυνατόν καὶ οὐτε πρέπει νὰ ἔχη
ἀμεσον τὴν ἐκβασιν. Σᾶς συνιστᾷ
λοιπὸν νὰ μὴν ἐκδηλωθῇτε περισσό-
τερον παρ' ὅτι τὸ ἐκάμπετε ὡς τώ-
ρα καὶ νὰ συγκρατήσετε τοὺς παλ-
μοὺς τῆς καρδίας σας, πού θὰ ὀ-
λοκληρώσετε διὰ κτυπᾶν ἀρκετὰ
ῖα. Εἰσαθε ἕνα θαυμασίον τύ-
πος καὶ ὅν σᾶς μιλά ἔτσι εἴνε γιὰ-
τὶ θέλω νὰ σᾶς προφυλάξω ἀπὸ μίαν
ἀπότομην ἐπαφὴν μετὰ τὴν πραγμα-
τικότητα. Δὲν μπορᾷ δυστυχῶς νὰ σᾶς
πᾶ πολλὰ πράγματα γιὰ τὸν φίλον
σας, ἀφοῦ ἄλλως τε δὲν κατέχω στοι-
χεῖα του. Περιπτώσεις γάμου δὲν ὑ-
πάρχει πρὸς τὸ παρόν. Ὁ γάμος
σας τοποθετεῖται βραδύτερον, θὰ
εἴνε κατόπιν φλογεροῦ αἰσθηματῶς,
δὲν μπορᾷ ὅμως νὰ προσδιορίσω ἂν
θὰ εἴνε μετὰ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἢ ἄλ-
λῃ. Λοιπὸν, συνοψίζω: μεγαλύτερη
ἡρεμία καὶ καμὴν ἀνάληψιν πρω-
τοβουλίαν ἐκ μέρους σας. Ξανα-
νόηστε μου καὶ πάλι.

Α π η λ π ῖ σ μ ἔ ν η ν ὁ -
π α ρ ξ ῖ ν.—Ἄνδρον.—Ὅταν

ἡ ἀπελπισία φωνάζει στὴν ψυχὴ
μῆς νέας, εἴκοσι δύο ἡμέρας ἐτῶν,
θὰ ὁμολογήσετε ὅτι τὸ πρᾶγμα εἴ-
νε ἀρκετὰ πρόωρον. Δὲν θέλω μ' αὐτὸ νὰ σᾶς ἀποκρύψω ὅτι στὴ
ζωὴ σας θὰ συναντήσετε πλείστα ἐμ-
πόδια, πού θὰ προέρχωνται κυρίως
ἀπὸ τὸ λόγον ὅτι ἡ γενικὴ κατάστα-
σις τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν οἰκο-
νομικῶν σας ἐμφανίζονται μίαν ἀστά-
θειαν, πού δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀ-
πολαύσετε ὁλοκληρωτικὰ τὴν χαρὰ.
Οἱ ἐγνοεῖς καὶ οἱ φροντίδες θὰ σᾶς
παρακολουθήσουν ἐπὶ ἕνα ἀρκετὸ
διάστημα ἀκόμη. Σημαντικωτέρων
καλυπτερεύσιν δέλω μετὰ τὸ 1942.
Διὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου μὴ ἀ-
νησυχῆτε. Θὰ βραδύνη ὀλίγον, ἀλ-
λὰ θὰ εἴνε ἱκανοποιητικῶς. Θὰ εἴνε
συνέπειαν ἐνὸς εὐχάριστον ἐξελίχθη,
πού θὰ ἐξελιχθῇ ταχύτατα. Ἡ ζωὴ
σας μετὰ τὸν γάμον σας θὰ εἴνε
ἀρκετὰ καλὴ.

Μ ε λ α χ ρ ο ῖ ν ὁ ν Π. Π.—
Ἀκούστε με, φίλε μου: Εἰσαθε ἀ-
πολύτως ὑπεύθυνος τῆς καταστάσε-
ως πού ἐξημερώσατε καὶ πρέπει
νὰ ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ὀρθῇ ἀπ' αὐ-
τήν. Σᾶς λέγω τὸ θάρρος γιὰτὶ
δὲν ἐγκρίνω τὴν τακτικὴν τῶν παρελ-
κόμενων καὶ τῶν εὐκαιριῶν (πῶλεμος
κτλ.). Ὅλα αὐτὰ θὰ ἐπιδεινώσουν
τὴν κατάστασιν, παρὰ τὰς προσω-
ρινὰς ἀνακουφίσεις πού θὰ σᾶς περι-
πλέξουν τόσο, ὥστε θὰ σᾶς στρώ-
ξουν εἰς ἐκεῖνον πού ἀκριβῶς θέλετε
νὰ ἀποφύγετε. Τί σᾶς συνιστᾷ;
Ἀποτινάξτε τὴν ἐπιβολὴν τῶν δι-
κῶν σας. Ἐχετε τὴν ἡλικίαν πού ἔ-
νας ἄνθρωπος δεχεται συμβουλὰς
καὶ ὑποδείξεις. Ἀλλ' ὅχι καταναγ-
κασμούς. Ἐξηγήθητε σαφῶς μαζί
του καὶ ὀρθῇ κατόπιν μὴν δίκαια.
λογία—ἐν ἀνάγκῃ τὴν πρώτην τυ-
χοῦσαν—διὰ νὰ ἀνακαλέσετε τὴν
ὑπόσχεσιν πού ἐδώκατε, ἀλλὰ κατὰ
τρόπον σαφὴ καὶ κατηγορηματικῶ.
Εἴνε προτιμότερον αὐτὸ παρὰ νὰ πα-
ρασύρτε στὴν καταστροφή τρεῖς ἄν-
θρώπους, τὸν ἑαυτὸν σας, τὴν ἀμνη-
στήν σας καὶ τὴν ἄλλην. Θὰ πα-
ραδεχθῆτε ὅτι ἐκεῖνον πού συμβαίνει
θελητικῶς ἐκ μέρους σας. Καίριος εἴ-
νε νὰ ἐπιδείξετε τὴν ἀπαιτούμενην
δυσμεταστοχία καὶ ἀποφασιστικότη-
τα τώρα. Ἀπὸ τὴν παραπλάνησιν
εἴνε προτιμότερα μίαν ἀθέτησιν ὑπο-
σχέσεως. Γάμον μετὰ τὸ ἄλλο πρόσω-
πον πού μοῦ γράφετε δὲν προβλέ-
πον πρὸς τὸ παρόν. Ἐάν σᾶς εἴνε
δυνατόν, στείλτε μου στοιχεῖα τοῦ.
Μία σοβαρὰ περιπλοκὴ θὰ συμβῇ
στὴ ζωὴ σας συντόμως. Πρέπει νὰ
εἰσαθε ψυχικῶς παρεσκευασμένους γιὰ
νὰ τὴν ὑποστήτε.

Μ α ρ γ α ρ ῖ τ ἄ ρ ῖ, Βόλον.—
Ἡ κατάστασις τῆς ἀγωνίας στὴν
ὁποῖαν ἔβρισθε δὲν εἴνε ἐκεῖνη
πού θὰ ἐξυμνήσῃ τὴν δημιουρ-
γίαν εὐνοϊκῶν ὄρων ζωῆς γιὰ σᾶς.
Σᾶς ἔγγραφα σχετικῶς μετὰ τὸ συνο-
κείον αὐτὸ ὅτι ὀριζόμενα γεγονότα
θὰ καταστήσουν δυσχερὴ τὴν εὐτυχί-
αν ἐκβασιν του, δὲν τὴν ἀπέκλειαν ὅ-
μως καὶ οὐτε καὶ σήμερον τὴν ἀ-
ποκλείω. Ὅπως ὀρθότερον, δὲν μπορᾷ
νὰ σᾶς κρύψω ὅτι θὰ παρουσιασθῶν
ἐμπόδια εἰς τὴν πραγματοποιήσιν
αὐτοῦ τοῦ συνοικεῖσιον. Ἐν τούτοις,
δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε διότι ἡ ἀ-
ποκατάστασις σας θὰ πραγματοποιή-
σῃ καὶ θὰ σᾶς δώσῃ μίαν ζωὴν
πολὺ καλυτέραν τῆς σημερινῆς. Ἡ
οικονομικὴ κατάστασις σας θὰ βελ-
τιωθῇ. Μία πιθανὸν μεγαλυτέρας
βελτιώσεως τοποθετεῖται βραδύτε-
ρον καὶ μετὰ τὸν γάμον σας. Θὰ
ἀποκτήσετε οἰκογενεῖαν. Ἀφῆστε
λοιπὸν τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθῶν
μόνα των καὶ μὴν δημιουργήτε ἀνη-
συχίας σὲ μὴ μολὼς σας πού σᾶς φθεί-
ρουν καὶ σᾶς καταπονοῦν.

Ζ ἄ ν ν τ.—1)
Θὰ βραδύνετε πολὺ νὰ ἐπανέλθετε.
Ἡσυχία περὶστατικὰ θὰ σᾶς κρα-
τήσουν ἐπ' ἀρκετὸν μακρόν. 2) Ναι,
χάσις εἰς μίαν σημαντικὴν ὑποστή-
ριξιν, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἐλθῇ ἀπρο-
όπτως. 3) Γάμος κατόπιν αἰσθημα-
τικῶς. Θὰ βραδύνη ὀλίγον. Ἀλλ' ἡ
ἀποκατάστασις σας εἴνε βελία καὶ
ἱκανοποιητικὴ. 4) Ἡ κατάστασις
τῆς ὑγείας σας εἴνε ἀβεβαία καὶ ἀ-
σπῆλη. Ποιῶν νὰ τὸν σᾶς ψυ-
χικὰς σας δυνάμεις καὶ νὰ ἀπερῶ-
στε περισσοτέρων προσοχὴν εἰς τὸ
ζήτημα αὐτό. Ὅπως ὀρθότερον, ἔμε-
ρος κίνδυνος δὲν ὑπάρχει.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

Οηθευρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 123

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5, ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967

ΑΘΗΝΑΙ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Εμείς, εσείς...

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

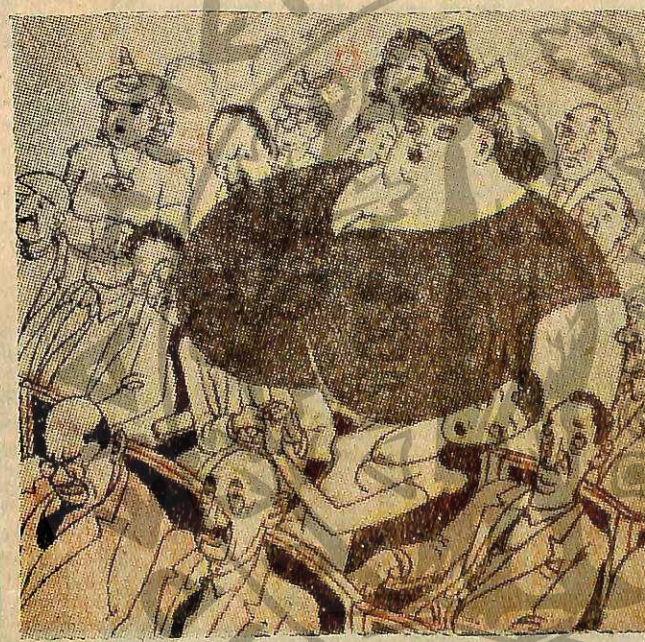
Τετάρτη Ὀκτωβρίου ἡμέ-
ρα Παρασκευῆ, τὰ Πρα-
κτορεῖα τῶν εἰδήσεων διεβί-
βαζαν τὰ συνήθη νέα τοῦ πο-
λέμου, ἥτοι ἐναερίους βομβαρ-
δισμούς, τορπιλλισμούς σκο-
φῶν, θανάτους καὶ τραυματι-
σμούς ἀεροπλάνων, ναυτῶν καὶ
ἀμάχου πληθυσμοῦ. Τὴν ἴδιαν ἡμέ-
ρα τὰ Πρακτορεῖα διεβίβαζαν
καὶ τὴν ἀκόλουθον εἰδήσιν: «Σή-
μερον ἐορτάζεται ἡ παγκόσμιος
ἡμέρα... προστασίας τῶν
ζώων». Τὸ χιόμωρ πού ἔχει ἡ
καθ' ὅλα τ' ἄλλα ἀπὸ αὐτὴν
ζωή!...

Εχουν τελευταίως μεγάλη
περάσι τὰ περιπετειώδη
φίλμ. Δὲν λείπουν ἀπὸ τὸ
πρόγραμμα τῶν περισσοτέ-
ρων θερινῶν κινηματογρά-
φων. Σ' αὐτὰ τὰ φιλμ πρω-
ταγωνιστοῦν ἡ... γροθιά, ἡ
κλωτσιά, ἡ δαγκωματιά καὶ τὰ
παρόμοια. Γι' αὐτὸ ἕνας ἐγ-
χαρισμὸς συμπολίτης φρονεῖ, ὅτι
αὐτὰ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα δίδουν
μαθήματα ἐφηρμοσμένου μωδ-
καὶ πάλης, πρέπει νὰ χαρ-
κτηρίζωνται τοῦλάχιστον ὡς
«ἀκατάλληλα διὰ τὰς πενθερὰς
καὶ διὰ τὰς συζύγους».

Κρότος δόμβας ἢ τορπιλλῆς
ἢ μανλιερ, πολεμικὸς τέ-
λος πάντων κρότος δονεῖ κάθε
τόσο τοὺς ἀθηναίους κρό-
τους. Τί συμβαίνει; Γυμνάσια
ἐναερίου βομβαρδισμοῦ, ρωμέ-
κος καυγᾶς, δυστύχημα; Τί-
ποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἀπλου-
στατα, σπάζει κάποια ἐτοι-
μόρροπη σαμπρέλλα αὐτοκινή-
του. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ σωφῆρ,
ἐπειδὴ τὸ ἐλαστικὸν ἀκρίβη-
ναν, λόγω τοῦ πολέμου, δὲν ἀ-
γοράζουν συχνὰ καινουριεῖς
σαμπρέλλες, ἀλλὰ ἐπιδιορθώ-
νουν διαρκῶς τὰς παλῆς. Καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα εἴνε νὰ μὴ μᾶς
λείπουν οἱ ἐκρήξεις, ἐτσι, γιὰ
νὰ μᾶς ἐμπνέουν τὰ αἵματα καὶ
νὰ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ἔχει κηρυ-
χθῇ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος.

Μεγάλῃ φτώχειᾳ θὰ πέσῃ
στὴν Οἰκουμένη, λέγουν οἱ
οἰκονομολόγοι, μετὰ τὸ τέλος
τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων.
Περὶεργον! Διότι θὰ ἔπρεπε
νὰ πλουτισώμε ὅλοι ὑστερα
ἀπὸ τόσους... ἐπιχειρήσεις.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΑΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Ἡ ΧΟΝΤΡΗ ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ
Ἡ κ ο π ἔ λ λ α (στὸν συνοδ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

★ Η περίοδος αυτή που περνάμε πρ
ρουσιάζει εξαιρετική κινηση γύρω από
τις ζωμώσεις των θεάτρων της πρωτεύουσ
σης.

★ Ο μήν 'Οκτώβριος είναι η μεταβα
τική εποχή από την θερινή στην χειμε
ρινή περίοδο, που θα αρχίσει σε λίγο,
όταν δηλαδή και τα «έστεγασμένα» θερι
νά θεάτρα, θα υποχρεωθούν από την προ
σεχή μεταβολή του καιρού να διακόψουν
τις παραστάσεις τους.

★ Το Βασιλικό Θέατρο θα άρχισή τις
χειμερινές του παραστάσεις με τον
«Εμπορο της Βενετίας» του Σαίξπηρ.
Στον ρόλο του Σαύλοκ θα παρουσιάση
έκτος από τους γνωστούς ερμηνευτάς του
περιφήμου αυτού ήρωος του Σαίξπηρικού
Έργου κ.κ. Ν. Ροζάν και Ν. Παρασκευά,
και τον κ. 'Αλέκον Μινωτή, του οποίου
παλαιός πόθος ήταν να ερμηνεύση τον
ρόλο του 'Εβραίου της Βενετίας.

★ Ο θίασος της κ. Κατερίνας 'Αν
δρεάδη, θα εγκατασταθή από της προσε
χούς χειμερινής περιόδου στο ανοικτόδο
μουμενον εκ δάβρων νέον θέατρον «Κεν
τρικόν» και θα παίξη ως πρώτον έργον
την κλασσικήν σάτυρον του πνευματώδους
'Αγγλου συγγραφέως Μπέρναρ Σώ «Καί
σαρ και Κλεοπάτρα».

★ Το θαυμασίον αυτό έργον του Σώ
θα αναδιδασθή την 1ην Νοεμβρίου με ά
ξιώσεις μεγάλης καλλιτεχνικής δημιουργ
γίας, κατά μεταφρασιν της κ. Μαρίκας
Κάρμα, σκηνοθεσίαν του κ. Γ. Σαραντί
δη και σκηνογραφίας και κοστούμια του
κ. Γ. Βακαλό. Τον ρόλον της Κλεοπάτρας
φυσικά θα υποδυθή η πρωταγωνίστρια
του 'Ελευθέριου Καλλιτεχνικού 'Οργανι
σμού κ. Κατερίνα 'Ανδρεάδη, πλαισιωμέ
νη από όλους τους παλαιούς και νέους
συνεργάτας του θιάσου της.

★ Ο ήμικρατικός 'Οργανισμός της
κ. Μαρίκας Κοτοπούλη θα κάμη έναρξιν
των παραστάσεων της χειμερινής περιό
δου στο «Ρεξ» με την «Μαντάμ Μποδα
ρύ» του Φλωμπέρ, περί τα τέλη του μη
νός.

★ Ο 'Αργυρόπουλος, στο δώμνυμο
θεάτρο του της οδού 'Ιπποκράτους, άρ
χίζει τη χειμερινή εργασία του με την
κωμωδίαν «Πρωτεύουσιάνος» του συερ
γάτου του «Θησαυρού» κ. Γ. Ρούσσου.

★ Στο θέατρον «'Αλίκης», συγκρότημα
ήμιεπιθεωρησιακόν υπό τον κ. Κ. Μου
σούρην και την Μιράντα Μυράτ (συνερ
γασία Μαυρέα, Μακρή, Μαρίκας Νέζερ)
θα παίξη επιθεωρήσεις πρόζας και μου
σικές κωμωδίες.

★ Από τα μουσικά θέατρα, δ'κ. Μα
κέδος στο «Μοντιάλ», ήρχισεν ήδη τις
παραστάσεις του με την επιθεωρήσιν
«Βραδυνές Τρέλλες» και ο κ. Σαμαρτζής
με νέον θίασον θα εγκατασταθῇ στα «'Ο
λύμπια» και θα παρουσιάση την «Κρε
μισμένη Φωλιά» του Χατζηπανολού.

★ Η πρωταγωνίστρια του Βασιλικού
Θεάτρου κ. Κατίνα Παζινού ή οποία, ως
γνωστόν, μετέβη πρό μηνών στην 'Αγγλι
κή πρωτεύουσιν για να παίξη άγγλιστί
την κυρία 'Αλγικ στους «Βρυκόλακες»

Μιά μακέττα του κ. Βακαλό ενός κοστού
μιού της Κλεοπάτρας, το οποίον θα φορέση
η κ. Κατερίνα 'Ανδρεάδη.

του 'Ιψεν, άπεκλείσθη στο Λονδίνο, μη
δυναμένη, παρά τις ενέργειές της να ά
ναχωρήση επιστρέφουσα στην 'Ελλάδα.

★ Η μόνη οδός που της άπομένει είναι
ή δια 'Αμερικής και εκείθεν εις Λισαβώ
να, αλλά η Κυβέρνησις των 'Ηνωμένων
Πολιτειών, ως γνωστόν, δεν παρέχει ά
δείας εισόδου στην Βόρειον 'Αμερικήν.
Κατόπιν αυτού η κ. Παζινού άπηυθύνθη
τηλεγραφικώς στους φίλους της και τους
παρακάλεσε να φροντίσουν ώστε η 'Ελ
ληνική Κυβέρνησις δια της έν Ουάσιγκτον
νι πρεσβείας μας ενεργήση παρά τη 'Α
μερικανική Κυβερνήσει και της δοθῇ ή
σχετική άδεια.

Ο ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑΚΟΣ

★ ΤΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ

Η θαρώνη Κατερίνα φόν Κλέουερ, πρό
εδρος της «Νάσιοναλ Όπερα Κλούμπ»
της Νέας 'Υόρκης υποστηρίζει μια νέα
θεωρία, κατά την οποίαν είναι δυνατόν να
ληφθούν τα αποτυπώματα της ανθρώπινης
φωνής, όπως λαμβάνονται τα δακτυλικά. Η
θεωρία αυτή στηρίζεται στο γεγονός ότι
ό τοίος της φωνής είναι διαφορετικός από
έναν άνθρωπο στον άλλον, όπως ακριβώς
συμβαίνει με τα δακτυλικά αποτυπώμα
τα. 'Εννοείται όμως, ότι είναι πολύ δύσκο
λο να διακρίνη κανείς μια φωνή από την
άλλη όταν μοιάζουν κάπως.

Επί του πρακτικόν όμως έγινε και μια
διάβρισις, κατά την οποίαν ο δόκτωρ Ου
ίλλιαμ Ουάιτ, διευθυντής του 'Ινστιτού
του 'Ακουστικών 'Ερευνών, υπεστήριξε την
θεωρίαν αυτήν με πειστικώτατα πειράμα
τα.

Από την όραν επίθεωρήσιν «Βραδυνές Τρέλλες» του Μοντιάλ. Τό νούμερο «Ζητείται Άδεια», έκτε
ρούμενον από τό καλλιτεχνικόν τριόν Ροζίτα Ρόζη, Φ. Μανέλλης και Δίτη Λήνα (μία άποκάλυψις
του μουσικού μας θεάτρου, που με τη γλυκειά της φωνή και την υπέροχηθοποιία και άμφαντίσης
έκέρδισεν πλ ήρωα τη συμπάθεια του θεατροφίλου κοινού).

Κάτω λοιπόν ΟΙ ΒΑΜΜΕΝΕΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ του διμοιρησίματος μας

Είχαμε πρό μηνός την άμερικανίζου
σαν ιδέαν ενός δημοψηφίσματος. Ρω
τήσαμε δηλαδή τους αναγνώστες μας
άρρενας και θηλείς: «Ιώς προτιμάτε τις
γυναίκες; Βαμμένες ή άδαφες;»

Τό ερώτημα προέκλεσε παρ' έλπίδα
εύρειαν συζητήσιν. Λέγονεν δε παρ' έλ
πίδα, διότι δεν έπρεπό να μείνουν στον
σάλον των πολεμικών γεγονότων, να δρε
θούν πολλοί, που θα ήσυχολούτο με τό
γυναικείο βάψιμο. 'Αλλά φαίνεται ότι ο
πόλεμος των κρατών είναι κάτι τό έπουσιον
δέσποτο από τον πόλεμον των δύο φύλων,
του οποίου όπλον είναι τό μακιγιάζ.

Και πράγματι: 'Ο πόλεμος των κρα
τών είναι περιοδικός και κάποτε σταματά,
ένω ο πόλεμος των δύο φύλων είναι συνε
χής και αιώνιος...

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

'Ελάβαμε λοιπόν πολλές ένδαφέρουσες
άπαντήσεις και λυπούμεθα που δεν μπο
ρούμε να τις δημοσιεύσωμε όλες και αυ
τούσιες. 'Ας δώσωμεν εν πρώτοις τον λό
γον εις «μίαν ζωγράφον», όπως υπογρά
φεται από τό 'Αργυρότολ. Δικαιούται πρό
τιμήσεως έφ' όσον τό θέμα είναι της ειδικό
τητος της, δηλαδή περί ζωγραφικής.

«Η ταπεινή μου γνώμη, μάς γράφει
ή έν λόγω ζωγράφος, είναι ότι έχουν από
λύτως άδικα εκείνοι που υποστηρίζουν ότι
τό μακιγιάζ είναι απαραίτητος καλλωπι
σμός για την γυναίκα. Είναι άφελής μια
άσχημη γυναικα, όταν φαίνεται πως οί
μπογιές μπέρουν να δώσουν άρμονική φόρ
μα στην κακή κατασκευή του κεφαλιού.
'Από τό βάψιμο δεν προκύπτει καμιά ά
φέλεια αλλά τούναντίον ζημία, διότι οί
διάφορες βερνές προκαλούν τό δλέμματα
και άποκαλύπτουν έτσι την άσχήμια. 'Ο
σο για τις όμορφες, αυτές διαπράττουν
δεδηλωσιν όταν δάφονται!»

'Ιδού και ή άπάντησις ενός... συγγε
νούς προφατός του Μπέρναρ Σώ. Δεν έ
γνωρίζαμε ότι ο διάσημος 'Ιρλανδός χι
συμορίστας έχει συγγενή κάποιον... έμπο
ρον ψαράν, μανάβην ή κάτι τέτοιο, ο ό
ποιος από την Γλασκώθην... της 'Ελλάδος,
όπου μένει, μάς γράφει:

«Η γυναίκα από τό 15ον έτος της
ηλικίας της εκτίθεται προς πώλησιν. Διά
να επιτύχη τον καλύτερον πελάτην (που
θα έχη τό περισσώτερον χρήματα) μετέο
χεται τό παν. Τό κυριώτερον μέσον που
χρησιμοποιεί είναι τό μακιγιαρίσμα, με τό
όποιον άποδίδεται ή να άποκομήη τό ά
σχημα μέρη ή να μεγαλοποιήη τις όμορ
φίες της. 'Επειδή λοιπόν ή γυναίκα —έυ
πρόρευμα είναι είδος πρώτης ανάγκης για
τον άνδρα, εις τό ζήτημα τό μακιγιάζ
τον λόγον έχει ή... 'Αγορασμία. 'Οπως
άπαγορεύει να δάζουν κόκκινον στα σπά
ραχνα του ψαριού για να φαίνεται φρέ
σκο, έτσι πρέπει ν' άπενοσείη και τό
μακιγιαρίσμα τό οποίον άποδίδει εις τό
να κάμη κοράσιον την σαραντάσα. 'Ημείς
δὲ οί πελάται έδακολουθούμεν άπατάμενοι
άδιαμαρτυρήτως και επί αιώνας.

'Εντούτοις Σώ. Γλασκώθη 3/9/1940».

Μετά την κυνικήν άπάντησιν του κ. Σώ,
φα παραθέσωμε την συγκινητική και θα
βειά ανθρώπινη της «Βοσκοπούλας», κα
θώς ύπογράφεται.

Η «Βοσκοπούλα» επιτίθεται διά μα
κρών κατά του μακιγιάζ και στο τέλος
γράφει:

«Τρέχει τό παιδί στην άγκαλιά της μη
τέρας του γεμάτο χαρά, για να τό φιλή
ση. «Μη!» ξεφωνίζει ή μητέρα, «θα μου
δράλεις τό μακιγιάζ». Και τό παιδί ζα
ρώνει σε μία γωνία, παραπονεμένο, διότι
δεν ξέρει ότι ή μητέρα του κατηνάλωσε
τρεις ώρες στον καθρέφτη για να δαφῇ.

Τό παιδάκι ξέρει μονάχα ότι ή μητέρα

του τό στερεί από τό φιλά και τό χά
δια της».

«Και θα ήταν να ήμαστε άδαφες, μάς
γράφει ή Έβια Μανωλέσσου —μηπως παρε
ποίησα τό όνομά σας, διότι δεν είναι ευα
ναγώστο —αλλά οί άνδρες προτιμάνε τις
ζωγραφίες. Προτιμώ λοιπόν κι' έγω τις
δαμμένες, διότι όσο ώραία και άν είναι
μία γυναίκα, με τό βάψιμο, όταν είναι έ
πιμελημένο, γίνεται κομψοτέχνημα. 'Επί
σης με τον τρόπο που δάφεται ή κάθε
μία δείχνει τον χαρακτήρα της».

«Η μεγαλύτερη ευχαρίστησις που αί
σθάνομαι —μάς γράφει ή δις Τούλα Ντού
νη, μία νεαρά λογοτέχνης από τό Κορω
πί —είνε κάθε φορά που αντίκρύξω ά
δαφο τό πρόσωπό μου μέσα στον καθρέ
φτη. Γιατί νομίζω τότε πως βρίσκομαι
στην γλυκειά εκείνη εποχή των δώδεκα μου
γαριών. Νομίζω πως τίποτα δεν έχει αλ
λάξει μέσα στην ψυχή μου. Και με τό
μεγάλο αυτό ψέμα, αντίλω καινούργιες
δυνάμεις για κάθε έμπόδιο που συναντώ.
'Η ηλικία που θεωρώ ότι μία νέα πρέπει
να δαφῇ είναι των 23 χρόνων. Μέχρι τότε
πρέπει να δίδασκεται και να προφυλάσση
τον έαυτό της από κάθε τι που μπορεί
να την παρασύρη. Κι' άπ' εκεί κι' επάνω
πρέπει να δείχνει όχι μόνο τις άρετές της,
αλλά και ένα ώραίο καλοδαμμένο πρόσω
πο, για ν' άρέσει στον άνθρωπο εκείνον
που θα την κάμη συντροφίσσα της ζωής
τους».

Ο κ. Κοραγεώργιος εκ Λαρίσης άναφω
νει: «Είς τό πύρ τό εξώτερον τό μακι
γιαζ. Ιδίως με τον τρόπο που γίνεται στην
'Ελλάδα!»

Κάποιος εγχώριος «Ρόμπερ Τέηλορ» εκ
Σιδηροκάστρου γράφει: «'Εμένα μου ά
ρεσούν οί άδαφες γυναικες και την ίδια
γνώμη θα έχουν τα 90 τοίς εκατό των
ανδρών. 'Όσο όμορφη και άν είναι μία
γυναίκα δεν μου κάνει έντύπωσι να την
κυτάξω, όταν είναι δαμμένη».

Μάλιστα κύριε Τέηλορ. 'Η γνώμη ενός
έξ επαγγέλματος γόπτος, όπως έσείς, θα
δαρύνη πολύ εις την πλάστιγγα του δη
μοψηφίσματος...

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Λυπούμεθα, που πρέπει να παραλείψω
με τις άλλες άπαντήσεις και να μθάσωμε
στο αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος.

Τά 95 τοίς εκατό των ψηφισάντων άν
δρών έτάχθησαν κατά τό δαψιμάτος και
τά 5 τοίς εκατό υπέρ. 'Εκ των γυναικών
τά 65 τοίς εκατό είναι κατά του μακιγιάζ
και τά 35 υπέρ.

Γενικόν συμπέρασμα: Κατά μεγάλην
πλειοψηφίαν καταδικάζεται τό βάψιμο.

Τότε, λοιπόν, γιατί δεν τό καταργούν
οί γυναίκες; 'Αφού, ούτε οί ίδιες θέλουν
τό βάψιμο, δεν είναι παραλογισμός τό να
έξασοληθούν να δάφονται;

'Ακριβώς κύριε! Τό μακιγιαζ είναι πα
ραλογισμός και γι' αυτό... δεν θα καταρ
γηθῇ ποτέ! Διότι ή μοναδική τέφως και
τό μοναδικόν ταλέντο της γυναίκας είναι να
ζῇ με παραλογισμούς...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

★ ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΑΤΟΣ

«Έως τώρα έγνωρίζαμε τους δικέφαλους
δατούς και τό δικέφαλο φίδια, μυθολογι
κής προελεύσεως και τα δύο, φυσικά. Τώ
ρα όμως και τους δικέφαλους γάτους, με
την εξής διαφορά: ότι πρόκειται περί
πραγματικότητας.

Μία ύραιστιάτη γκρίζα γάτα στη Φιλα
δέλφεια, έγέννησε πρό ήμερων τρία γα
τάκια, από τό όποια τό ένα είχε δύο κε
φάλια έντελώς χωρισμένα έως την βάση
του λαιμού. Κατά τα άλλα τό σώμα του
είνε τελείως κανονικό, τρέφεται δὲ και ά
πό τό δύο στόματα.

Συνήθως, τέτοιου είδους τέρατα, τόσο
στούς ανθρώπους, όσο και στα ζώα δεν
διατηρούνται στη ζωή παραπάνω από με
ρικές ημέρες ή ώρες. Τό δικέφαλο όμως
της Φιλοδέλφειας, έαν και έπέρα
σε παραπάνω από έβδομάδα από τότε
που γεννήθηκε, έχει θαυμάσια στην υγεία
του και φαίνεται διατεθειμένο να ζήση
όσο τουλάχιστον και ή μητέρα του.

250Ν ΠΡΟΟΔΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

«Όταν ή μεταλλική φωνή της Σίλ
λης έπαυσε πια ν' ακούεται από την
ειδική φωτισμένη κορνίζα του «κύπρη
σιακού μηχανήματος», ο Πανσπάρ ά
νασκήκωσε τους ώμους του μουρμουρί
ζοντας:

—Την ευχαριστώ, δέβαια, για την
κολάσυνη που είχε να με συνηθῇ αλλά
που να φανταζόμουν πως αυτή ή σκο
τεινή πλακίτσα είναι όμιλούσα φωτο
γραφία!

—...Και στοιχηματίζω, έπρόσθεσε ο
Νισάδ που τον παρακολουθούσε με χα
μόγελο, πως δεν μπορείτε να φαντα
σθτε επίσης από τί είναι κομωμένη ή
πλακίτσα αυτή.

—Από κάποιο μέταλλο, βέβαια, ά
πότηνε χωρίς να πολυσκεφθῇ ο πρώ
ην δημοσιογράφος, που φυσικά άγνοώ
την όνομασία του, γιατί δεν είναι διό
λου άπίθανο να δγαίνη κι' αυτό από
τά θαλάσσια δάδη.

—Μπράβο! έκαμε μ' ένθουσιασμό
ο πατέρας της Σίλλης. Τό βρήκατε.
Βγαίνει πράγματι από τα θαλάσσια
δάδη, ...μόνο που δεν είναι μέταλλο!

—'Αλλά τί είναι; Μήπως κανένα φυ
τό;

—Κάτι πιο παράξενο. 'Ας μη σας
κουράσω όμως, έπρόσθεσε ο σοφός ξα
ναπαίρωντας την όμιλούσα πλακίτσα
από την κορνίζα. Θυμάστε, αγαπητέ
μου, συνέχισε, ένα σάημαντο, ταπεινό
όστρακο που οί σύγχρονοί σας τ' ά
ποκαλούν σπίννα;

—Θαυμάσιος σαρακοστιανός μεζές,
άπότηνε ο Πανσπάρ που έννοιωσε κά
πως ιδιαίτερη χαρά όταν άκουγε να
του μιλούν για γνώριμά του πράγμα
τα, αλλά... τί σχέση έχει με τις όμι
λούσες φωτογραφίες;

—'Απλούστατα, ή πλακίτσα αυτή
είνε κομωμένη από τό όστρακο της τό
σο περιφρονημένης στην εποχή σας
πίννας.

Κάτι θέλησε να ρωτήση ο έκπληκτος
πρώην δημοσιογράφος, αλλά ο Νισάδ
τον έπρόλαβε συνεχίζοντας:

—Φυσικά, τό όστρακο δεν χρησιμο
ποιείται άμέσως γι' αυτή τη δουλειά.
'Υφίσταται στην αρχή μερικά ειδικά
χημικά λουτρά, έπεξεργάζεται μετά
γιά να πάρη τό σχήμα αυτό και στο
τέλος κόβεται σε λεπτεπίλεπτα φύλ
λα, που έχουν πια την ιδιότητα ν' ά
πεικονίζουν τό φωτογραφούμενο πρό
σωπο και συγχρόνως ν' άποτυπώνουν
την φράσι που προφέρει τό πρόσωπο
αυτό την στιγμή της φωτογράφεσεως.

—Και παρασκευάζονται πολλές τέ
τοιες πλακίτσες από μία πίννα;

—Περισσότερες από εκατό 'Εκτός
δύως από τις πλάκες των όμιλούσων
φωτογραφιών, από τό όστρακο της πίν
νας, πλην των διαφόρων ύφασμάτων
για ειδικές φόρμες, κατασκευάζονται
και τό ειδικά κινητά σωληνώματα, μέ
σα στα όποια συγκεντρώνεται και δια
τηρείται ή ήλιακή θερμότης, ή όποια
και θερμαίνει τη στιγμή αυτή τό δω
μάτιό μας, αγαπητέ Πανσπάρ.

—Και τώρα, τη νύχτα, ή ήλιακή ά
κτινοβολία είναι που θερμαίνει τό δια
μερίσματα μας; ρώτησε ο πρώην σε
ρπορτερ του «'Εθνικού Ταχυδρόμου»;

—Μά φυσικά. 'Εάν έπρόκειτο να
χρησιμοποιούνται μόνο την ήμέρα και
μάλιστα τις ήλιόλουστες μέρες, οί εί

δικές έγκαταστάσεις ήλιακής θερμάν
σεως, δι' άκτινοβολίας, όπως καταλα
βαίνετε, δεν θα ήσαν τέλειες, γιατί θα
ήσαν περιορισμένης ενεργείας. Θα ξε
ρετε ίσως, ότι άπόπειρες χρησιμοπο
ίσεως της ήλιακής ενεργείας έγιναν ά
πό την εποχή σας άκόμη. 'Αν δεν κα
τέληξαν σε θετικά άποτελέσματα οί
άπόπειρες αυτές, όφειλεται ακριβώς
στο ότι δεν ήταν δυνατή ή χρησιμοπο
ίσις της δυνάμεως του ήλιου καθ' όλο
τό είκοσιτετάραρο. Σήμερα όμως, χά
ρις σε μίαν ύψη χημική ουσία, ίκανή
ν' άπορροφά και να μεταδίδη συγχρό
νως τεράστιες ποσότητες θερμότητας,
παραμερίσθηκε και τό μειονέκτημα
αυτό. Με την ουσία αυτή περιλούεται
τό από όστρακο πίννας σωληνώμα, μέ
σα στο όποιο συσσωρεύεται πια ή ή
λιακή ενεργεία που χρησιμοποιείται σε
διάφορες εργασίες.

—Ευτυχισμένοι άνθρωποι του τρια
κοστού αιώνας! έειπε στενάζοντας ο
Πανσπάρ. Τώρα καταλαβαίνω πόσο
μεγαλύτερη ήταν ή μιζέρια μέσα στην
όποια ζούσαμε, τόσο βαθύ τό σκοτάδι
της βερβασιότητος και... το παχύν
μαθιάς που μάς περιέβαλλε. 'Αδύνα
το, άφού δεν ζήσατε στην εποχή μας,
να καταλάβετε, σεβαστέ μου καθηγητά,
πόσο ευτυχισμένοι είσθε.

—Γιά έναν σοβαρό μελετητή του
παρελθόντος, άπότηνε ο Νισάδ, δεν
είνε δύσκολο αυτό. Την σημερινή όμως
έντυχία που ζηλεύει ή ανθρώπιότης μπο
ρούσε να την είχε πριν από χιλιάδες
χρόνια, αλλά δεν την ήθελε. Στην επο
χή σας, π.χ., και πιο πριν άκόμη, οί
έπιστημονικοί έγκέφαλοι ήσυχολούτο
περισσότερο με την επινόησι νέων και
άποτελεσματικώτερων τρόπων κατα
στροφής της ζωής, παρά στην καλύτε
ρευσι των συνθηκών αυτής της ζωής.

Οί έγκέφαλοι αυτοί, δλέπετε, έπρεπε
να καταρθώνουν να σκοτώνουν άνθρώ
πινες ζωές φυλά στους οδρανούς, δα
θεία κάτω από τό νερό, από μεγάλες
άποστάσεις και στα κατάβαρα της γής
άκόμη. 'Η μοίρα όμως —κι' εδώ είναι
τό περίεργο— θέλησε ώστε, έννο ή έν
κέφαλοι αυτοί άχούντο επάνω σε πο
λεμικά άρματα, έβεταν ταυτοχρόνως
και τις δάσεις μιας νέας ούτοπίας κι'
έσκιαγραφούσαν τό διαγράμματα του
χρυσού, άς πούμε, σημερινού αιώνας,

όπου οί οικονομικές άνωμαλίες, που
κατέτρυχν τον κόσμο σας κι' έπρόκα
λούσαν τόσες κρίσεις, ένουν πια έκλεί
ψει. Γιατί πρέπει να ξέρετε, αγαπητέ
Πανσπάρ, ότι τον σημερινό πολιτισμό
και την πρόοδο της ή ανθρώπιότης τα
όφειλει κατά μέγα μέρος στην κατα
στρεπτική διάθεσι των έπιστημόνων
των περασμένων εποχών. Σου φαίνεται
ίσως παράξενο αυτό π' άκούς, αλλά
αν θελήσης σήμερα να ρίξεις μία έξε
ταστική ματιά πίσω σου, θα δής μό
νες σου ότι τα μηχανήματα, οί ούσιες
και οί λοιπές ύλες που στην εποχή
σας άνεκαλύφθησαν και έχρησιμοπο
ίθησαν άποκλειστικώς για πολεμικούς
σκοπούς, είναι οί ίδιες που χαρίζουν
σήμερα στην ανθρώπιότητα την ετυχία
που θαυμάζεις.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Τό μακιγιάζ

Τό μακιγιάρισμα, όταν γίνεται όπως πρέπει, δείχνει την γυναίκα ωραία, γοητευτική. Διαφορετικά την καστρέφει. Κάθε κυρία πρέπει να έχει υπ' όψει της την ηλικία της. Άλλοιώς θα δαφνί, μια νέα των είκοσι χρόνων κι' άλλοιώς μια κυρία των σαράντα. Υστερα, κάθε επιδερμίδα απαιτεί και το δικό της μακιγιάζ. Αναλόγως του χρώματός της, θα διαλέξετε ένα από τα διάφορα χρώματα της πούδρας. Επίσης υπάρχουν επιδερμίδες λιπαρές και επιδερμίδες στεγνές. Υπάρχουν διάφορες κρέμες και πούδρες για τις δύο αυτές κατηγορίες. Η στεγνή επιδερμίδα χρειάζεται λιπαρή κρέμα για να την θρέψει και για να της έμποδισι τις ρυτίδες, επίσης δε μια πούδρα δίχως τάλκ. Η λιπαρή επιδερμίδα χρειάζεται μια ξερή κρέμα, όπου υπάρχει πολύ κερί και λίπος της φαιλίνης και μια πούδρα που να έχει άφθονο τάλκ. Το τεχνικό μακιγιάζ διατηρεί δροσερό και νεανικό το πρόσωπο, εξ' άλλου είναι υγιεινό και τονωτικό για τους μύς του προσώπου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ΕΤΟΙΜΑΙΩΝΤΕ

Ο χειμώνας έρχεται

Μέ τις δυσχέρειες που προκαλεί ο ευρωπαϊκός πόλεμος και στην εισαγωγή ανθρώπων, κώκ και λοιπών καυσίγων υλών, το ζήτημα της θερμάνσεως δεν φαίνεται ν' αντιμετωπισθή και τοσο εύκολα κατά τον επερχόμενο χειμώνα. Δεν θα κάμετε, λοιπόν, άσχημα αν από τώρα αρχίσετε να φροντίζετε γι' αυτό. Και για να σας διευκολύνω, σας συνιστώ, πρώτα—πρώτα, να έχετε ως σύνθημα σας τό: ΜΗΝ ΠΕΤΑΤΕ ΤΙΠΟΤΕ!

Ετσι, τα φλούδια της πατάτας, του πορτοκαλλιού, του λεμονιού, και των φρούτων ακόμη, μπορούν μια χαρά ν' αντικαταστήσουν, εν μέρει, το κώκ που θα σας λείπη, αν από τώρα φροντίσετε να τα ξηράνετε στον φούρνο της κουζίνας σας. Τα ρίχνετε μετά μέσα σ' ένα ξύλινο κιβώτιο, που φροντίζετε να τοποθετηθή σε μέρος υγρό.

Αύριο, τ' αποξηραμένα αυτά φλούδια θα σας χρησιμεύσουν όχι μόνο στο ξνάμμα της σόμπας σας, αλλά και στην αναζωογόνησι της φωτιάς της.

ΜΙΣΟΓΥΝΙΣΜΟΣ

Τό τέταρτο εμπόρευμα

Κάποτε, ένας άγιος συνήτησε τον διάβολο, που ώδηγούσε τέσσερα φορωμένα ζώα.

- Τί έχεις εκεί; τόν έρώτησε.
- Εμπορεύματα και πάω να τα πουλήσω.
- Και τί εμπορεύματα είναι;
- Πρώτα — πρώτα, πουλά σκληρότητα.
- Ποιοι την αγοράζουν;
- Οι ισχυροί.
- Επειτα;
- Ζηλεία.
- Ποιοι την αγοράζουν;
- Οι σοφοί.
- Επειτα;
- Τό πνεύμα της απάτης.
- Γιά ποιούς;
- Γιά τους εμπόρους.
- Και τό τέταρτο εμπόρευμα;
- Είνα πονηριά, για τις γυναίκες...

ΡΟΔΟΚΛΕΙΑ
Η Έλληνοπούλα
της ΠτομηήςΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

70Ν

Υποκλήθηκε ο σκλάβος βαθεία κι' έφυγε. Σέ λίγο, έφυγε κι' ο ποιητής, μ' ένα ευτυχισμένο χαμογέλο στό χλωμα του χείλη, γιατί του φάνηκε πως η ματιά της Βουλπίας, καθώς τον αποχαιρετρύσε, του ύπασχόταν πάλι.

Ο ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΕΧΕΙ ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ

—Μα τους θεούς!, έφώναξε ο Μάρκελλος μόλις ορέθηκε μόνος με τόν Πύρρο στους ορμούς της Πτομηής εκείνο τό απογεμα. Μου φαίνεται πως θα καταλήξω να μισώ όλες τις γυναίκες!

—Εσύ, ο αγαπημένος των γυναικών; —Καμμία τους σεν αξίζει τίποτα, έμουγγρισε ο εκατόνταρχος. Οι αριστοκρατίσες είναι κακιές και σκληρές. Οι φτωχές είναι οίεφθορμένες και πονηρές.

—Στάσου, τον έκοψε ο Πύρρος με καλόβολη ειρωνεία. Με ποιά είσαι θυμωμένος; Με τη Βουλπία ή με τη Ροδόκλεια; —Συχάθηκα και τις δύο.

—Γιατί; Η άρραδωναστική σου σου άνοιξε τα μάτια. —Γήν συχαθκα σου λέω... Αυτή ή και ρέκακή λαμψις στα μάτια της, μουφερε άηδία.

—Κι' ή Ροδόκλεια; —Είνα φαινόμενο υποκρισίας αυτή ή μικρή, Πύρρε. Φαντάσου ότι είχα τύψεις που της εκλεψα ένα φιλι!...

—Έγελασε πικρά. —Στάσου, Μάρκελλε, τόν έκοψε ο φίλος του... Έγώ ή μικρή συμπατριώτισσα μου ή δρισκω πολύ παράξενη.

—Εξηγήσου. —Μου φάνηκαν έτσι άφύσικα τα καμώματα της... Και όλη την ώρα μαύδινε την εντύπωσι σά να ήταν μια άσυνήθιστη στον ρόλο αυτόν κοπελλίτα... Βέβαια ή Βουλπία λέει πως αυτό είναι τό επάγγελμά της. Όταν την πήρα όμως κοντά μου, Μάρκελλε, καθώς μου έλεπε, έννοιθα μίαν αντίτασι όλη την ώρα. Τό σώμα της τραδιόταν από κοντά μου... Τό φέριμό της μου φάνηκε παρθενικό... Τί να σου πω;... Έχει της παρθένας την άβελη αντίτασι...

—Κι' όμως εδέχθηκε να καθήσι στά γόνата του Κλαυδίου... Οί κινήσεις της ήταν άσενες...

—Όλα αυτά μου φάνηκαν άφύσικα και θλιβερά... Κάποιο μυστήριο μου φαίνεται πως κρύβεται σ' αυτή την ιστορία... Έπειτα, τα κλάματά της όταν την φίλησες... Ο θυμός της με τόν Κλαυδίο, ή ζαφνική φυγή της...

—Καμώματα πονηρά. —Εμείνα κάμποση ώρα σκεπτικός ο Πύρρος. Σέ λίγο έλεπε: —Ιωσ... Άν και τα πράγματα μου φαίνονται πιο πολύπλοκα, στό λέω.

Δέν έμείλησαν κάμποση ώρα. Σέ λίγο έλεπε πάλι ο Πύρρος: —Γιατί δέν ρωτάς τη Θεανώ; Αυτή θα ξέρη την ιστορία της Έλληνοπούλας.

—Τό σκέφθηκα, άποκρίθηκε άργά ο έκατόνταρχος. Άν και δέν ξέρω αν αξίζει να ένδιαφερωμαι πιά γι' αυτή την κοπέλλα...

—Δέν είναι άνάγκη να ένδιαφερωμαι... Έξ άλλου, είσαι άρραδωνασμένος με τη Βουλπία. Ρώτα έτσι από περιέργεια. —Θά τό σκεφθώ, έλεπε ο Μάρκελλος και σταμάτησαν αυτή την κουβέντα στην ένδοξη ώρα ακριβώς που έμπαιναν στην ένδοξη των λουτρών.

Βουλπία, Ρώτα έτσι από περιέργεια. —Θά τό σκεφθώ, έλεπε ο Μάρκελλος και σταμάτησαν αυτή την κουβέντα στην ένδοξη ώρα ακριβώς που έμπαιναν στην ένδοξη των λουτρών.

Ο ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΕΧΕΙ ΤΥΦΕΙΣ

Επέρασαν δυό - τρείς μέρες πριν άποφασίση ο Μάρκελλος να πάη να βρη τη Θεανώ. Στο μεταξύ, είδε βέβαια τη Βουλπία, και δέν της έλεπε λέξι για τό έπεισόδιο. Απέφευγε κι' αυτή να τόν θυμίση, μόνο ήξερε καλά πως δέν είχε συναντηθή με τη Ροδόκλεια, χωρίς στις πληροφορίες τού Άραβος.

Τήν τετάρτη μέρα όμως δέ βάσταζε ο εκατόνταρχος. Δέν μπόρεσε να κοιμηθή έκεινό τό βράδυ. Χωρίς να δρίσκη λογική εξήγησι, κάτι τούλεγε μέσα του πως πιθανόν ή Έλληνοπούλα να ήταν άφάνταστα δυστυχισμένη... Και άποφάσισε να πάη τό άλλο πρωί στό μαγαζάκι της άνοητοπώλης.

Βρήκε τη Θεανώ, όπως πάντα, να πλέκει τα στεφάνια της. Όταν τόν αντίκρουσε ή Έλληνίδα, δέν τού χαμογέλασε όπως άλλες φορές.

—Τί νέα; ρώτησε ο Μάρκελλος παίρνοντας τόνο άδιάφορο. —Τίποτα, άποκρίθηκε ή Θεανώ με σφιγμένα δόντια.

—Έχω πολλές μέρες να περάσω από τό μαγαζάκι σου. —Θέλεις λουλούδια για τη Βουλπία; τόν ρώτησε πάντα άγέλαστη ή γερόντισσα...

—Ναι, άποκρίθηκε άφηρημένος ο νέος. —Εσκέψε να διαλέξη τάχα λουλούδια, κι' άσφαινα ρώτησε όσο πιο άδιάφορα μπόρουσε.

—Τή Ροδόκλεια τί δλέπεις; Έρχεται τακτικά εδώ; —Τόν έκτύπησε σοβαρά με τα βαθουλά της μάτια ή Θεανώ. Μετά κάμποση ώρα, τού άποκρίθηκε:

—Μή με ξαναρωτήσης για τη Ροδόκλεια γυιέ μου... Τό κορίτσι αυτό πρέπει να τό ξεγράψης από τη ζωή σου. Άρκετό κακό της έκαμες ως τώρα... Είσαι νέος, σ' αγαπών οι γυναίκες, πήγαινε να βρης άλλοι τις εύκολες αγάπες που όνειρεύεσαι. Τή μικρή μου όμως συμπατριώτισσα άφησέ την ήσυχη.

—Γιατί μου μιλάς έτσι άυστηρά; Έκαμε χαμογελώντας ο άξιωματικός.

—Γιατί μ' έκαμες νάχω κι' έγώ τύψεις... Άν δέν ήμουν έγώ στη μέση, δέν θα την έγνώριζες και δέν θάφερες δυστυχία σ' ένα πλάσμα άγνό και καλό, που αξίζει όλου τού κόσμου την εύτυχία.

Ο Μάρκελλος προσπάθησε να γελάση, καθώς έλεπε διατηρώντας πάντα τόν έλαφρό τόνο του:

—Καλή μπορεί να είναι ή Ροδόκλεια, ά Θεανώ. Άγνή όμως... για τους θεούς! Μή κακομεταχειρίζεσαι αυτή την ωραία λέξι.

—Τί θέλεις να πής; ρώτησε σοβαρά ή Έλληνίδα.

—Έλα δά, καταλαβαίνεις, της άποκρίθηκε γελώντας ο εκατόνταρχος... Γίνεται να είναι άγνή μια καθαρούς πουλί τραγουδιού ή κομωδία;

δής στα μεγαλύτερα συμπόσια της Ρώμης;

Τόν έκάρφωσε με τα βαθουλά της λαμπερά μάτια, και τού έλεπε σέ λίγο, κουνώντας τό κεφάλι:

—Όστε τα πιστέψης; —Τήν έκτύπησε παραξενεμένος ο εκατόνταρχος.

—Τί δέν έπρεπε να πιστέψω; ρώτησε σκοτεινός.

—Άχ, αναστέναζε ή Θεανώ. Δέν ξέρετε ν' αγαπάτε έσείς οι Ρωμαίοι... Η αγάπη σας κάει τυφλούς. Η αγάπη σου προς τη Βουλπία σ' έκανε εύπιστο σέ σημείο που άδικεί την έξυπνάδα σου.

—Θέλεις να πής πως μ' έκορόιδεψε λέγοντάς μου ότι ή Ροδόκλεια είναι καθαρούς;

—Δέν έχεις ξαναϊδή στη ζωή σου έπαγγελματία καθαρούς; Δέν μπορείς να καταλάβης πως μια άγνή παρθένα σαν τη μικρή μου συμπατριώτισσα, είναι άδύνατον να έχη αυτό τό επάγγελμα;

—Τραγουδεί όστόσο ώραια. —Τραγουδεί σαν τ' άηδόνι, άπλά και φυσικά. Τίποτε άλλο.

—Ηταν όμως ντυμένη άσμενα... Χαμογέλουσε στους συναιτημένους...

—Κι' αν σου πώ ότι ή Βουλπία της τά έδιδε όλα αυτά; Αυτή της έδωσε τα άσμενα ρούχα να φορέση, αυτή την έπεισε μάλιστα να τά φορέση.

—Τί λές; έφώναζε ο Μάρκελλος με ζαφνικό θυμό. Δέν ξέρεις τί λές, γερόντισσα. Τόν έκτύπησε ήρεμα στα μάτια ή γρηά άνοητοπώλη.

—Μάρκελλε, τού έλεπε. Δέν έχει νόημα ή κουβέντα μας, κατά βάθος. Ότε κι' έγώ έχω σκοπό να σου κατηγορήσω την άρραδωναστική σου, άφού ξέρω πως την αγαπάς...

—Αν πιστεύεις όμως σέ κανέναν θεό, σ' έξορκίζω να άφίσσης ήσυχη τη Ροδόκλεια. Είναι παρθένα καλή κι' άγνή, όπως σου είπα πριν. Είναι και δυστυχισμένη, φτωχική, άδικημένη από τους ανθρώπους. Μή θέλεις να της προσθέσης δυστυχία...

—Η φύσις σ' έπροίκισε με πολλά δώρα... Μ' ένα χαμόγελο σου κατακτάς τις γυναίκες... Κι' ή Ροδόκλεια δέν θα μπόρεση να σου αντίσταθι πολύν καιρό... Δέν λυπάσαι όμως να την καταστρέψης;

Τό αίμα ανέβηκε στα μάγουλα τού παλγκραίου. Η ματιά της γερόντισσας ήταν σοβαρή, άυστηρή, κι' όμως στοργική. Για μια στιγμή ο εκατόνταρχος χαμογέλασε συγκινημένος...

—Μια παράξενη σκέψις έπέρασε από τό νοι του. Πως αν είχε μάνα, έτσι θα τόν έσυμβούλευε κι' αυτή, έτσι θα τόν έμάλλωνε στοργικά.

—Ακούμπησε τό χέρι του στον σκυφτό ώμο της γερόντισσας.

—Ευτυχισμένη ή Ροδόκλεια, έλεπε, που έχει δυό μητέρες που την αγαπούν. Έσέ να και την άληθινή της μητέρα... Μα έσύ, Θεανώ, δέν έχεις δικά σου παιδιά;

—Έκούνησε τό κεφάλι ή Έλληνίδα με άφάνταστη θλίψη.

—Μή με ρωτάς, γυιέ μου, άποκρίθηκε σιγά, μη με ρωτάς... Μα ο Θεός μου στείλε τώρα αυτή τη μικρή, και την αγαπά αλήθεια σαν κόρη μου... Γι' αυτό, σέ έξορκίζω και πάλι, μη μου την κάμης δυστυχισμένη.

—Ακούσε, της έλεπε ο Μάρκελλος μαλακά. Ηρθα να σέ ρωτήσω, επειδή έννοιωσα κι' έγώ σαν τύψεις... Ξέρεις τί συνέβη προχθές στο σπίτι της Βουλπίας;

—Τά ξέρω όλα, άποκρίθηκε ή γερόντισσα δίχως να τόν κυττάξη.

—Σού τά διηγήθηκε ο Ροδόκλεια; —Σ' έμένα πρωτόρηθε, όταν έφυγε από τό συμπόσιο... Ηταν να τη λυπάσαι. Είχε άγωνιστή να παίζη εκεί τό ρόλο που της έδίδες ή άρραδωναστική σου. Με φρίκη της είχε δεχθι τα πειράγματα και τ' άγκαλιάσματα... Όταν όμως την έφίλησες κι' έσύ...

Κοκκίνισε ο νέος στην άκμήνισι αυτής της σκηνής...

Σέ λίγο ρώτησε, κόβοντας τη καταθλιπτική σιγή που είχε μπη για λίγη ώρα ανάμεσά τους.

—Ένα δέν μπορώ να καταλάβω. Άν είναι πως λές άγνή και σεμνή κοπελλίτσα, γιατί ήρθε στο συμπόσιο; Γιατί εδέχθηκε να παίζη αυτόν τό ρόλο; Τί σκοπό είχε αυτή ή κομωδία;

Εδίστασε κάμποση ώρα ή Θεανώ. Στο τέλος άποκρίθηκε:

—Αυτό, γυιέ μου, καλύτερα να μην τό μάθης... Είχε κάποιο σκοπό... Μα άφού πρόκειται να την ξεγράψης από τη ζωή σου, τί θέλεις και ρωτάς; Η άπόκρισι μου θα σου φέρη πιο πολλή θλίψη.

—Κι' όμως έπιμένω να μάθω.

—Δέν μπορώ να σου πώ... Θάπρεπε για να σου άποκριθώ την αλήθεια, να σου κατηγορήσω την άρραδωναστική σου και να προδώσω ένα μυστικό της Ροδόκλειας.

—Μητέρα, έλεπε τρυφερά ο νέος...

Σταμάτησε καθώς είσε την ξαφνική χλωμάδα της γερόντισσας.

—Τί έπαθες; τί ρώτησε τρομαγμένος. Έσκουπίσε διαστικά ένα δάκρυ ή Θεανώ.

—Ω, τίποτα, ψιθύρισε προσπάθοντας να χαμογέλαση. Μα είχα τόσα χρόνια ν' ακούω να με φωνάζουν μητέρα!

Τήν έχάλιδε με συγκίνησι ο άξιωματικός.

—Άν σ' εύχαριστή, μπορώ να σέ φωνάζω πάντα έτσι, της έλεπε μαλακά.

—Είσαι καλός, ψιθύρισε ή γρηούλα, παρξένα καλός... Γι' αυτό, μην κάμης κακό στη Ροδόκλεια μου.

—Πές μου τα όλα. Δώσε μου άπάντησι σ' αυτό που σέ ρώτησα.

—Θά στα πώ, άποκρίθηκε μετά μικρόν πάλι διαταγή ή Θεανώ. Με λίγα λόγια θα σου άποκαλύψω ένα μεγάλο μυστικό... Η Ροδόκλεια σ' αγαπάει...

Και τού διηγήθηκε την έπίσκεψι της Βουλπίας στο σπίτι της Έλληνοπούλας κι' όλη τη σκηνοθεσία.

Ο Μάρκελλος άκουσε δουδός. Στο τέλος έφώνασε βραχνά:

—Τί έκαμα! Τί έκαμα! Θά πλήγωσα θανάσιμα την τρυφερή αυτή παρθενική ψυχούλα. Πως μπορώ να τά επανορθώσω τώρα, Θεανώ;

—Εξάφανιστο από τη ζωή της μικρής. Ο χρόνος γιατρεύει όλες τις πληγές.

—Κι' όμως πρέπει να την ιδώ μια φορά

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΗΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΗ

—Είνα βέβαιο — έλεπε ο άγνωστος συνομιλητής μου που συνήτησε στο καφενείο — ότι ο καιρός περνά. Γι' αυτό τό πέρασμα τού χρόνου είχα χθες μια θλιβερή απόδειξι. Μου έτυχε να βρω, ψάχνοντας μέσα σέ παλιά ξεχασμένα πράγματα κι' ένα παλιό, έφθορμένο σημειωματάριο. Μέσα στις κίτρι-νισμένες σελίδες του βρήκα δυό πράγματα: ένα πατημένο άνθος και την διευθυνσι μιας γυναίκας.

«...Και χωρίς να τό θελω τότε, μου ξαναγύρισαν στη μνήμη ένα σωρό ξεχασμένα πράγματα. Ά, αυτή ή γυναίκα. Ήταν τότε κάτι για μένα. Τήν έβλεπα συχνά τότε. Έπειτα, μια μέρα, χάθηκε άπότομα από τη ζωή μου. Ξαναείπα τ' όνομά της και την διέυθυνσι της, και εύθς μου ήρθε ή έπιθυμία να μάθω τί απέγινε. Δέν είχα όμως πιά έλπίδες. Ο χρόνος καταστρέφει τα πάντα. Όστόσο, άρχισα τις έρευνες για να ξαναβρω εκείνο που κάποτε υπήρξε δικό μου.

«Άρχισα να χτυπά από πόρτα σέ πόρτα. Τί μεταλλαγή της ζωής αυτής της γυναίκας! Όστόσο, έγώ εξακολουθούσα να την άναζητώ... Γιατί, γιατί να μην ξαναγύριση;»

—Τήν αγαπούσατε, λοιπόν, τόσο πολύ, ρώτησε τόν άγνωστο.

—Εκείνος μ' έκτύπησε παράξένα.

—Ποιός σας μίλησε για έρωτα; μου έλεπε άυστηρά. Η γυναίκα αυτή ήταν ή πλύστρα μου. Τήν τελευταία φορά που ήρθε σπίτι μου, πήρε για να μου πλύνη δυό πουκάμισα, τρία έσώθρακα και έξη μαντήλια και δέν μου τά ξανάφερε ποτέ. Νομίζετε ίσως ότι έχω βρεξι έγώ να χάσω τα άσπράρρουχά μου;

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ακόμα τούλάχιστον, να της ζήτησω συχώρεσι για τό φταξιμό μου...

—Τής λέω έγώ πως μετάνιωσες. Δέν είναι άνάγκη να την ξαναϊδής... Δέν πρέπει να φυσάμε τη φωτιά όταν υπάρχει σπιθα...

—Θέλω να την ιδώ. Έρχεται στο μαγαζί σου;

—Πότε - πότε... —Ποιά ώρα;

—Δέν έχει άρισμένη ώρα... Γυιέ μου, βγάλε αυτή τη σκέψι από τό νοι σου. Η αγάπη της καλύτερα να μαραθί στον άιό της. Άργότερα, θα είναι πολύ άργά...

Δέν άποκρίθηκε άμέσως ο Μάρκελλος. Στο τέλος έλεπε, έπιμένοντας στη σκέψι του:

—Μή σου κακοφανή, μητέρα, μά θα προσπαθήσω να την συναντήσω... Θάρχωμαι κάθε μέρα στο μαγαζάκι σου... Κάποτε θα την πετύχω...

Χαμογέλασε ή γερόντισσα κι' έκούνησε τό κεφάλι.

—Τί είσαστε έσείς οι νέοι, ψιθύρισε. Τό μαγαζάκι μου είναι πάντα στη διάθεσι σου... Μα σκέψου καλά τα λόγια μου, Μάρκελλε.

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Από κείνη την ήμέρα ο Μάρκελλος συνήθισε να έπισκεπτεται κάθε μέρα την Έλληνίδα άνοητοπώλη. Δέν μπόρουσε να ήσυχάση πιά από τη στιγμή που τού καρφώθηκε ή ιδέα να συναντησθι τη Ροδόκλεια. Παραξενευόταν κι' ο ίδιος γιατί τόν έπείραζε τόσο ή σκέψι πως είχε πληγώσει την κοπέλλα. Άλλοτε, τό άνευγνώρις, ή συνείδησις του δέν ήταν και τόσο ευαίσθητη. Και γενικά ή καρδιά του ήταν πιο σκληρή. Καθόταν πολλή ώρα με τη Θεανώ, κι' έδρισκε εύχαρίστησι ν' άκούη τά λόγια της. Κι' αυτό δέν μπόρουσε να τό εξηγήση.

Τή στιγμή που τόν έπεριμεναν οι φίλοι του και τα πιδ όμορφα κορίτσια της Πτομηής, αυτός καθόταν κι' άκούε ποτέ τη θλιμμένη ιστορία της γερόντισσας και πότε τα ένθουσιώδη λόγια της για την καινούργια θρησκεία τού Ναζωραίου.

Όταν τού διηγήθηκε ή Θεανώ τα βάσανά της, πως την έχωρισαν από τό παιδί της, πως της έφέρθηκαν άπάνθρωπα, έννοιωσε με ντροπή του και με στενοχώρια του τα μάτια του να δακρύνουν, ο Μάρκελλος. Κι' έπειδή κι' αυτός δέν είχε γυναικίσι γονείς, από τότε την έφώνασε πάντα «μπαμπα»...

Τά λόγια της όμως για τό χριστιανισμό τού ένοιωθε πάντα με καλόβολη ειρωνεία. Κι' ή γερόντισσα τόν έμάλλωνε μαλακά:

—Μην περιμένης, παιδί μου, να βρεθής σέ δυστυχία για να πιστέψης. Γιατί αν, ο Θεός να μην τό δώση... σου έρθη καμμία δυστυχία, στο Θεό της αγάπης και της συμπονίας θα προσευχηθής, να μου τά θυμήθης.

Γελούσε ο Μάρκελλος κι' άποκρίνεται: —Εμείς οι Ρωμαίοι ξέρουμε να αντιμετωπίζουμε τη δυστυχία, μητέρα, χωρίς τη δόθεια τού χλωμού Ναζωραίου σου... Είμαστε στρατιώτες, κι' ένας στρατιώτης δέν φοβάται κανέναν κίνδυνο.

—Μή λές μεγάλο λόγο, Μάρκελλε, τόν έκοβε ή Χριστιανή. Κανέναν άνθρωπο δέν είναι ίσχυρός αν δέν πιστεύη σέ μια θεία βοήθεια.

Η μεγαλύτερη χαρά της γερόντισσας θα ήταν να προσηλυτίση τόν νεαρό άξιωματικό, όπως είχε προσηλυτίσει και τη Ροδόκλεια. Γιατί κι' αυτή έννοιωθε μια παράξενη λαχάρα για τό Μάρκελλο τώρα. Όταν έτύχαινε καμμία μέρα να μην περσάση από τό μαγαζάκι της, ύπνος δέν μπόρουσε να της κολήσθι τό βράδυ, όσπου να δημερώσθι τό άλλο πρωί και να τόν ιδή. Καμμία φορά, δικαιολογούσε τόν έαυτό της πως ή αγάπη της αυτή για τόν Ρωμαίο εκατόνταρχο ήταν συμφέρον.

Ο Μάρκελλος της άγόραζε κάθε μέρα τα πιδ όμορφα λουλούδια για τη Βουλπία και της τά πλήρωνε πανάκριβα. Γρήγορα όμως καταλαβε ή Θεανώ πως ή στοργή της για τόν νέο δέν είχε οχέσι με τό συμφέρον. Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά και πολλές φορές έννοιωθε στενοχώρια όταν σπαταλούσε τα χρήματά του ο Μάρκελλος.

Πέρασαν έτσι πολλές μέρες, χωρίς να

κατορθώση να συναντήσει ο Μάρκελλος τη Ροδόκλεια. Ή Θεανώ του έλεγε πως πήγαινε πότε-πότε την έκλεπε ή μικρή, αλλά πως δεν είχε ωρισμένη ώρα.

Επί τέλους, ένα βραδάκι, την ώρα που έτοιμαζόταν ο Μάρκελλος να φύγει από το ανθοπωλείο για να πάει στα λουτρά, ήρθε η Ροδόκλεια.

Δεν τον είδε από μακριά ή κοπέλλα, κρυμμένος καθώς ήταν πίσω από τα λουλούδια. Όταν τον αντίκρυσε, έστάθηκε στο κατώφλι, σά να ριζώσαν τα πόδια της στη γη, και τα διάφανα μάγουλά της άλλαξαν χίλια χρώματα.

Ο Μάρκελλος πετάχτηκε, άπορβιντας κι' ο ίδιος για το τρέλλο σκίρτημα πουνοιωσε στην καρδιά όταν πρωταγίνισε τη μικρή.

—Ροδόκλεια, έφώναξε, κι' η φωνή του ήταν βραχνή από τη συγκίνηση. —Επί τέλους! Πόσον καιρό καρτερώ να σε συναντήσω!

Εξάρωσε τα φρύδια της ή κοπελλίτσα, κι' το παιδιάτικο προσώπκι της πήρε έκείνη την περήφανη κι' αύστηρη έκφραση, που της έταίριαζε τόσο. Τα δροσερά της ρόδινα χείλη σφίχτηκαν κι' έμεινε βουβή.

—Ροδόκλεια, είπε πάλι ο Μάρκελλος ζυγώνοντας την δειλά. Ξέρω πως σου έφερθηκαν άσχημα και σ' έλυπησα πολύ. Μα δεν μπορείς να με συγχωρήσεις;

—Δεν σου κρατώ κακία, αποκρίθηκε δίχως να σηκώσει τα μάτια της ή κοπέλλα.

—Κι' όμως ή φυσιογνωμία σου μου δείχνει πως δεν ξεχάσες τις άσχημες εκείνες στιγμές. Γιατί δεν με κυττάς, Ροδόκλεια, γιατί δεν μου χαμογελάς;

Ο ΑΥΣΤΗΡΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Μιά έρωτική ΦΑΡΙΣΟΥΛΑ

Εκείνη τη νύχτα έκανε τρομερό κρύο.

Ο ξάστερος ούρανός έλαμπε παγωμένος και το φεγγάρι φαινόταν σαν να είχε κρυσταλλώσει.

Η γή ήταν σκληρή σαν την καρδιά των γυναικών και τα δένδρα μέσ' στο γειτονικό λειβάδι είχαν πάρει πόδες τραγικές. Το θερμόμετρο βρισκόταν μερικούς βαθμούς κάτω από το μηδενικό.

Την στιγμή εκείνη, άργα και πάλι, έφτασαν τα μεσάνυχτα στο ρολόι του γειτονικού χωριού...

Με χίλιες προφύλαξεις, άνοιξε τότε την φυλήνη πορτούλα του φράχτη και μπήκε μέσα στο περιβόλι του έξοχικού σπιτιού.

Διέσχισε την μακρινή άλλεσ που την στολίζει την άνοιξη μια τριπλή σειρά ναρκίσσων, και πήγα να κρυφτώ πίσω από το πλουταριό, σύμφωνα με τις υποδείξεις της αγαπημένης μου 'Υδώνης, που μου είχε πη: «Τα μεσάνυχτα θα σε περιμένω πίσω από το πλουταριό, αγαπημένο μου τέρας... Πρόσεξε όμως μην κάνης θόρυβο, γιατί, αν ο πατέρας μου αντιληφθεί τίποτε, είνε τόσο αυστηρός, τόσο σκληρός, που θα μας σκοτώσει και τους δυό μας σαν σκύλους...».

«Αγαπημένο μου τέρας!...» «Ετσι...» άποκαλούσε ή κόρη των λογισμών μου, από την ή μέρα που την είχα δει για πρώτη φορά στο έξοχικό σταυρο-

Εδίστασε κάμποση ώρα ή μικρή. Όταν επί τέλους έσπκωσε τα γαλανά της μάτια, δυό δάκρυα τρεμόπαιζαν στις άκρες τους, έτοιμα να κυλήσουν.

—«Ι, μην κλάις!», έφώναξε ο Μάρκελλος πιάνοντάς της το χέρι τρυφερά. Άρκετά μετάνιωσα για κείνη την καταραμένη μέρα. Μη μου δείχνεις πως πόνισες πολύ και πως πονάς ακόμα.

—«Οχι, τώρα πιά δεν πονώ, αποκρίθηκε ή κοπέλλα και του χαμογέλασε.

Με το χαμόγελο αυτό ένόμισε ο Μάρκελλος πως άνοιχτηκαν τα ουράνια και του χαί μογελούσαν. Τα μεγάλα μάτια της παιδούλας ήταν ακόμα δακρυσμένα, και τα χείλη της που του χαμογελούσαν ήταν τόσο γλυκά, τόσο άγνα, που με δυσκολία κρατήθηκε ο νέος να μη σκύψη και να τα φιλήσει τα παιδιάτικα αυτά χειλάκια, που τρεμούλιαζαν παραπονεμένα.

—Ροδόκλεια, είπε ο εκατόνταρχος με συγκίνηση. Έχεις κακή ιδέα, φαντάζομαι, για μένα, και την αξίζω με τους θεούς. Σου έφέρθηκα πάντα άσχημα. Θα σου πω όλη την αλήθεια... Δεν μπορούσα να πιστέψω πως υπάρχει κορίτσι έτσι φρόνιμο κι' έναέρο σαν κι' εμένα... Τώρα σε κατάλαβα καλά, και ντρέπομαι για το φέροσιμό μου... Δέ θέλεις να μείνωμε καλοί φίλοι;

Τόν εκύτταξε, και στα μάτια της έπέρασε ένα σύννεφο. Άργησε ν' αποκρίθ. Κι' όταν έμίλησε, ή φωνή της ήταν μάλλον κρύα, τυπική:

—Εκατόνταρχε... Σου είπα πως δεν σου κρατώ κακία... Μα τί άλλο θέλεις

από μένα, μιά φτωχική κοπέλλα; Φίλοι δεν καταλαβαίνω πως μπορούμε να είμαστε... Οι δρόμοι μας είνε διαφορετικοί. Έσύ θα παντρευτείς την ώραία και πλούσια Βουλτία. Εγώ ίσως να μην παντρευτώ ποτέ... Άλλος κόσμος ο δικός σου, κι' άλλος ο δικός μου, το ξέρεις. Γι' αυτό ξεγραψε με από τη ζωή σου... Στο είπε έξ' άλλου κι' ή Θεανώ αυτό, στο είπε πολλές φορές.

—Είνε φρόνιμα τα λόγια σου, Ροδόκλεια, την έκοψε ο νέος. Μα ή καρδιά δεν ακούει πάντα τη φρονιμάδα... Δεν είνε τόσο εύκολο να σε ξεγράψω από τη ζωή μου, όπως το φαντάζεσαι... Άλθθθθ, θα παντρευτώ τη Βουλτία... Όλος ο κόσμος περιμένει αυτό το γάμο... Κι' όμως, με τους θεούς, δεν ξέρω αν έπέρασα ποτέ κοντά στη Βουλτία τόσο εύχυσμένες στιγμές, τόσο γαλήνιες, τόσο γλυκές, όσο κοντά σου.

Κοκκίνισε ως τις ρίζες των μαλλιών ή μικρή. Τα δροσερά της χείλη αναδεύτηκαν σά να ήθελαν πάλι κάτι να πουν. Άλλά τάσφριζε, λες και φοβόταν να μην ξεσπάσει σε λυγμούς.

Της έπέρασε τρυφερά το χέρι του γύρω από τους ώμους της. Έκανε ή παιδούλα να τραβήχθ, άγριεμένη, έπειτα ξαφνικά έμεινε ακίνητη. Και τότε, μπροστά στα μάτια της Θεανώς, έσκυψε ο Μάρκελλος και τη φίλησε, άργα, τρυφερά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

—Μία παρα τέταρτο! μουρμούρισα. Και πουθενά ή 'Υδώνη. Τί σημαίνει ταχα αυτό;

Τα πόδια μου είχαν βυθιστεί σε πιά και δεν ήξερα τί να κάνω, διαν ξαφνικά παρουσιάσθηκε μπροστά μου ένας ήλικιωμένος κύριος με άσπρη γενειάδα, που είχε ένα τούφεκι κρεμασμένο στον ώμο.

—Άμέσως, γρήγορα-γρήγορα έκαμα την προσευχή μου και έσούστησα την ψυχή μου στον Θεό!

Ναι, ήταν αυτός, ο πατέρας της 'Υδώνης, που ασφαλώς τώρα θα με εξέκανε σαν το σκυλί...

Τί έπρεπε να κάμω τώρα; Πώς θα ξέφευγα από τα νύχια του; Έκείνος, ωστόσο, έπλησίαζε και, προτείνοντας το όπλο του, μου φώναζε:

—Μην κουνηθής, φιλαράκο! Σ' έπιασα επί τέλους!... Ωστε εσύ είσαι που μου έκλεδες τις κόττες μου;

—Μά... μά... έτραύλισα, έγώ...

—Δεν έχει μά και ξεμά... Σ' έπιασα! Τώρα δέ μου ξεφεύγεις από τα χέρια...

Είδα πως είχα μπλέξει πολύ άσχημα και ο μόνος τρόπος για να γλυτώσω ήταν να του δημολογήσω την αλήθεια.

—Οχι, κύριε! του έφώναξα με ήρωισμό... Δεν ήρθα γά να κλέψω τις κόττες σας! Οχι!... Οχι!... Ήρθα γιατί είχα ραντεβού με την... κόρη σας!

—Ποιά; Την 'Υδώνη;

—Ναι, σάς το όρκίζομαι...

—Α... την 'Υδώνη;...

Μίλα έτσι, μωρέ παιδί μου!...

—Εγώ ένόμιζα πως εσύ μου άφάνισες το κοτέτσι! Την 'Υδώνη... Βρέ την κατεργάρα!

Και καθώς απομακρύνθηκε, χτύπησε το παράθυρο και φώναξε:

—'Υδώνη!... Ξύπνα!... Σε ζητάει!...

ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

Το άνεπα-νόρδωτο!

Ένα κοινωνικό ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Κάθε μεσημέρι, που περνά με το ποδ.λατό μου, βλέπω το ζευγάρι αυτό των δύο νέων, που είνε υπάλληλοι στα γραφεία της μεγάλης 'Εταιρίας, να επωφελούνται της μεσημερινής διακοπής έργασίας, για να κάμουν έναν μικρό παιχνίδι στο υπαίθριο.

Ο νέος φαίνεται λιγάκι ντροπαλός, και δεν είνε και πολύ ώραιος. Μόλις όμως τον δει κανείς, θα σκεφθ ότι είνε ακαλό παιδί. Νοερώς τον έχω βαφτίσει... Άλεξ, και δρίσκω ότι το όνομα αυτό του ταιριάζει καλύτερα από κάθε άλλο.

Δεν είνε όμως έξ' ίσου εύκολο να διαβάσει κανείς τον χαρακτήρα της νεαρής φίλης του από το πρόσωπό της. Είνε αρκετά νόστιμη, ζωηρή και ντυμένη πολύ κομψά. Άλλο τίποτε δεν μπορεί να πη κανείς γι' αυτήν. Ένδόμυχα της έχω δώσει το όνομα Νίνα...

Στις άρχες, ο Άλεξ και ή Νίνα έπήγαιναν πάντα πλάι-πλάι σαν δυο καλοί φίλοι. Μιλούσαν με πρακτικό ύφος, πιθανώτατα για ζητήματα της δουλειάς των. Έπειτα, μία μέρα, παρετήρησα ότι έκαναν άστέια μεταξύ των. 'Η Νίνα έκρατούσε ένα δεματάκι στο χέρι της και ο Άλεξ προσπαθούσε να της το πάρη. Χμ!... έσκέφθηκα έγώ. Πώς το λένε οι Γάλλοι: «Οσοι αγαπιούνται, αλληλοπειράζονται!...» Και συνεχάρην ένδόμυχα τον Άλεξ για την τύχη του.

Το παιχνίδι αυτό φαίνεται ότι τους άρεσε πολύ, και το επανέλαβαν και την επομένη. Προσχήματα δρίσκονται, δέβαια, πάντοτε. Δεν τους έπείραζε καθόλου, αν μερικοί διαδότες τους έρογχαν άποδοκιμαστικά βλέμματα. Ούτε καν το έπρέσχαν!

Τα πράγματα προχωρούν κανονικά, έσκέφθηκα έγώ.

Πράγματι, επροχώρησαν κανονικά. Έπειτα από δυό τρεις μέρες, τους είδα πιασμένους από το μπράτσο και γοήγορα από τα χέρια. Φαινόταν να λέν μεταξύ τους του κόσμου τα πράγματα κι' έγελούσαν αδιάκοπα. Ο Άλεξ δεν έμοιαζε πιά καθόλου δειλός. Μα την αλήθεια, αυτές οι Νίνες ξέρουν θαυμασία πως να δίνουν κουράγιο στους ντροπαλούς έρωτευμένους!

Μιά μέρα, όμως, είδα τον Άλεξ μόνο του:

—Μπα!... είπα μέσα μου. Δεν έχει σημασία. Ίσως ν' άρρώσθησε ή Νίνα... Λύριο θα είνε πάλι μαζί!

Δεν έγινε, όμως, αυτό. Ο Άλεξ έμεινε μόνος. Έκανε τους μεσημερινούς περιπάτους του χωρίς συνοδεία επί πολλές ήμέρες. Ίσως να γελιόμουν, αλλά ή έκφραση του προσώπου του μου φαινόταν τώρα πολύ σοδωρότερη από πριν...

Άφου επί τσάους μέρες είχα παρακολουθήσει με τόσο ενδιαφέρον την τύχη των δύο νέων,

Πολύ άργά...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

Σούρουπό. Οι δύο φιλενάδες, ξαπλωμένες σε δύο άναπαυτικές πολυθρόνες στο κομψό σαλονάκι της Ντέλια, συζητούν.

—Λοιπόν, που λές, αγαπητή μου, ο γάμος είνε κάτι τό πολύ σοβαρό, λείι ή Ντέλια στη φίλη της. Προτού άποφασίσω λοιπόν αν πρέπει να τον πάρω ή όχι, θέλησα να εξετάσω καλά, αντικειμενικά, λεπτομερέστατα, κάθε τι που τον άφορά. Και σε βεβαιώ ότι δεν τώκανα από δυσπιστία, αλλά απλώς για να ξέρω που βαδίζω. Επί τέλους ή έρευνα αυτή ετελείωσε, και σήμερα μπορώ να πω τού Ρενατό ότι τον παίρνω.

—Και μέχρι σήμερα...

—Επέδωλα στην καρδιά μου να καθήση ήσυχα και ν' άφήση τη λογική να κάνει το καθήκον της.

—Και ο Ρενατό;

—Θα σου πω άμέσως: Στην άρχη φαινόταν άνυπόμονος, νευρικός. Μου έλεγε ότι του ήταν άδύνατον να κάνει περισσότερη υπομονή, να συγκρατηθ, χωρίς να έχη την άπόλυτη βεβαιότητα ότι θα τον πάρω. Είχε μιά άνεξηγητη παραφορά, κάτι που δεν ήταν άπλη άγάπη, αλλά ένα πάθος αχαλίνωτο και πάρα πολύ επικίνδυνο.

Έγώ έφάνηκα πάρα πολύ αυστηρή, σύμφωνα με το πρόγραμμά μου. Έπέδωλα σ' αυτόν και στον έαυτό μου μιά σκληρή άλλ' άπαραιτήτη επιφυλακτικότητα. Έπειτα σιγά-σιγά έγινε κι' αυτός πιο λογικός. Λιγώτερα λουλούδια, λιγώτερα φλογερά γράμματα, λιγώτερα τηλεφώνηματα και επισκέψεις. Και όταν έμέναμε μαζί, δεν ήταν τόσο άπαιτητικός και διαχυτικός όπως πριν. Ένώ πρώτα ήταν άρκετο να μου πιάση το χέρι, για να θέλη άμέσως να μ' άγκαλιάση, να γίνη άσυγκράτητος. Καταλαβαίνεις...;

—Αυτό σημαίνει ότι του άρεσες.

—Ναι, συμφωνώ. Άλλά έμεις, τα κορίτσια, έχουμε κάτι πολύτιμο να περιφρουρήσουμε. Και άλλοίμονο αν φανούμε υποχωρητικές πριν της άρας. Έγώ λοιπόν ήθελα να είμαι άπόλυτως βεβαιή ότι ο άντρας τον οποίον θα πάρω θα έκανε για μένα. Και τώρα την έχω αυτήν την βεβαιότητα. Ξέρω πόσα κερδίζει, με ποιους κάνει παρέα, πόσες γυναικες γνώρισε έως τώρα, πόσες φορές άρρώσθησε, τα έλαττώματά του, τα προτερήματα, τα ξέρω όλα τέλος πάντων, ακόμη και τα φαγητά της προτιμήσεώς του. Του έπληφώνησα λοιπόν και σε λίγο θα είνε έδώ, για να του πω ότι τον παίρνω.

—Είσαι καταπληκτική γυναίκα! Άλλά τον αγαπάς;

—Μα φαντάζεσαι, λοιπόν, ότι θα τώκανα όλ' αυτά αν δεν τον αγαπούσα;

Εκείνη τη στιγμή άκούεται το κουδούνι. 'Η Λίνα πηγαίνει στο διπλανό δωμάτιο για να τους άφήση μόνους και σε λίγο μπαίνει ο Ρενατό. 'Η Ντέλια τον υποδέχεται γελαστή.

—Λοιπόν, αγαπητέ μου, του λέει, όλα εν τάξει. Άπό τώρα μπορείς να με θεωρής γυναίκα σου.

—Για στάσου, την διακόπτει αυτός, μη διάζεσαι. Τόσον καιρό είχα την υπομονή να σε περιμένω. Κάνε τώρα κι' έσύ λίγην υπομονή, γιατί υπάρχει ένα έμπόδιο.

—Οχι δά! Άφου άποφάσισα.

—Αποφάσισα όμως κι' έγώ, αλλά κάτι το έντελώς διαφορετικό. Τώρα δεν σ' αγαπώ πιά, Ντέλια. Λυπούμαι, αλλά τί να γίνη; Άργησες πολύ να τελειώσης την έρευνά σου για μένα και έν τώ μεταξύ ο έρως έκαμε φτερά. Δεν λέω ότι ο γάμος πρέπει να είνε μιά περιπέτεια με άγνωστο τέλος, αλλά και ούτε και πράξης άσφαλιστικής έταιρίας. Μη θυμάνης, σε παρακαλώ. Είνε ζήτημα άντιλήψεως. Κύτταξε τώρα να δρής κανέναν άλλον, αλλά μην τον βασανίσης πολύ. Όσο για μένα, άποφάσισα να πάρω τη φίλη σου τη Νίνα, που έδέχθηκε άμέσως την πρότασή μου, χωρίς να θελήση καθόλου να σκαλήση το παρελθόν και το παρόν μου.

Α. ΚΑΖΕΛΛΑ

Έκρινα ότι είχα και δικαίωμα να κάμω μιάν έρώτηση. Και πράγματι, μιά μέρα έπληρα την άπόφασή μου και έσταμάτησα το ποδήλατό μου δίπλα στον Άλεξ:

—Με συγχωρείτε, κύριε!... Μη με θεωρήσετε αδιάκριτο... Σας έδωλετα όμως μαζί με μιάν όμορφη νέα. Τώρα πηγαίνετε μόνος σας... Συνέθη τίποτε δυσάρεστο; Δεν υπάρχει τρό-

πος να διορθωθ το κακό; Έβρισκα ότι ταιριάζατε τόσο πολύ οι δυό σας!...

Ο Άλεξ έγέλασε άφρημένως:

—Ναι, πράγματι συνέθη κάτι, αλλά... όσο για να διορθωθ... δεν διορθώνεται πιά. Είνε άνεπανόρδωτο και πρέπει να μείνη όπως είνε. Την νέα που έδωλετα μαζί μου... την έπαντρεύθηκα! Γ. ΧΑΜΜΟΝΤ

Προσέχετε την ΠΕΘΕΡΑ ΣΑΣ

Ένα αιώνιο ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Την ειρηνική συμβίωση των άνδρoγύνων, ακόμη και των πιο έρωτευμένων, έρχεται πολλές φορές να διαταράξη ένα πρόβλημα που τους αναστατώνει τη ζωή και τους φυγαδεύει την εύτυχία. Πρόκειται για την προστασία της πεθεράς που έχει διαφορετικές άντιλήψεις για όλα, διαφωνεί πάντα με το άντρώγυνο, και προ παντός με τη νύφη, κάνοντας έτσι τη ζωή τους άνυπόφορη.

Τελευταία όμως, ένας Άμερικανός κοινωνιολόγος, ο δόκτωρ Έντουαρντ Μπήτζερς, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου, που έχει άσχοληθ επί πολλά χρόνια με το πρόβλημα της εύτυχίας και της άρμονικής συμβιώσεως των άνδρoγύνων, κατέφυγε σ' ένα άπλουστατό μέσον για να σχηματίση γκάμην έπάνω στο ζήτημα της πεθεράς.

Έστειλε ένα σχετικό έρωτηματολόγιο σε 60 χιλιάδες άνδρoγύνους των Ήνωμένων Πολιτειών και επί τη βάση των άπαντήσεων που έλαβε, συνέταξε τις παρακάτω συμβουλές τις οποίες πρέπει ν' ακολουθή κανείς, άνδρας ή γυναίκα, αν θέλη να περνάη καλά με την πεθερά του.

1) Μην κατακρίνετε ποτέ τις παλιές και όπισθοδρομικές ιδέες της πεθεράς σας. Και μην ξεχνάτε ότι στην εποχή τους οι ιδέες αυτές ήσαν νεωτεριστικές και ότι κάποτε και οι δικές σας ιδέες θα παλιώσουν.

2) Μην προσπαθήσετε να την κάμει ν' αλλάξη το σύστημα του νοικοκυριού της, στο οποίον έχει συνηθίσει. Άλλωστε είνε εύκολότερο να εγκαταλείψετε εσείς το δικό σας σύστημα, παρά αυτή, που το μεταχειρίζεται τόσα χρόνια και το έχει δοκιμάσει με πολυτή πείρα.

3) Μη φανεράνετε τη στενοχώρια σας για την συμπεριφορά της άπέναντί του παιδιού της, ούτε να ζηλεύετε αν περιποιείται περισσότερο το παιδί της από σας. Γιατί αυτό είνε μιά έκδηλος αίσθηματος που δεν μπορείτε να το άντιθέτε σε καμιά μητέρα.

4) Μην της λέτε ποτέ ότι ή στενοχώρια της, πραγματική ή φανταστική, δεν είνε τόσο μεγάλη όσο τη νομίζει αυτή.

5) Μην ζηλεύετε αν το παιδί της την περιποιείται λιγάκι παραπάνω από όσο πρέπει. Είνε υπέρτα του και δεν κάνει παρά το καθήκον του.

★ Το άραίο είνε μέσα στα πράγματα και όχι στον τρόπο που τα έκφράζομαι. (Ρ ε ν ά ν)

★ Μέσα σε κάθε άραίο πρέπει ν' άναζητάμε πάντα το ήθικό. (Σ υ λ λ ε ρ)

★ Ή φίλια ή άληθινή δοκιμάζεται στις έναντιότητες της τύχης. (Λ α ι ω ρ ν τ ε ρ)

Υπάρχει ή δεν υπάρχει

ΕΡΩΣ;

Ένα γαλλικό περιοδικό είχε την καλή έμπνευση να κάμει μία εύρεση έρευνα μεταξύ των διανοούμενων για ένα ζήτημα, που, παρ' όλο τον άτακτο και μάλιστα τραγικό ρυθμό της σημερινής ζωής, δεν έπαυσε να μάς απασχολεί όλους κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Η έρευνά του αφορά την αγάπη της εποχής μας και έχει τον ελάχιστο κολακευτικό τίτλο: «Η χρεωκοπία της καρδιάς».

Υπάρχει ακόμη καρδιά ή δεν υπάρχει καί, αν υπάρχει, σε ποιο μέρος του εαυτού μας βρίσκεται;

Ίδου μερικές από τις πιά ενδιαφέροντες απαντήσεις, τις οποίες το γαλλικό περιοδικό εφρόντισε να παραθέσει, σύμφωνα με τις αντιθέσεις και τις αναλογίες τους.

Ο Ντεκουμπρά λέγει, ξεφαν, ότι οι νέοι έχουν λιγότερη καρδιά στην εποχή μας, γιατί έχουν περισσότερο μυαλό. Ενώ, αντίθετως, ο Αντρέ Μπραντινέ υποστηρίζει πως έχουν λιγότερη καρδιά, γιατί έχουν και λιγότερο μυαλό.

Ο Μωρίς Ροσάν άναστενάζει: «Δεν υπάρχει χρεωκοπία της καρδιάς. Υπάρχει μόνο χρεωκοπία της ιδέας του Θεού καί γι' αυτό είμαστε τόσο σκληροί και τόσο περιλυτοί».

Η Ίουλιέττα Ζερμινά - Φλαίτρ διακηρύσσει:

«Η εποχή μας σε γεμίζει απογοήτευση καί το σφάλμα βρίσκεται στο φεμινισμό!»

Ενώ ο Μωρίς Μαγώρ παραπονείται:

«Ο αιώνας μας είναι αποκαρδιωτικός και το σφάλμα βρίσκεται στα σπύρ».

Ο Άλφρεντ Μασάρ λέγει:

«Η καρδιά δεν είναι ένας κύριος, που έχει την επιθυμία να κοιμηθί πλάι σε μία γυναίκα. Είναι τούσαντίνα ή συμπόνια. Και είναι αδύνατον μία ολόκληρη γενιά να είναι αναισθητή εμπρός στη συμπόνια».

Ο Ζαν Ζιραντού:

«Η καρδιά δεν συνίσταται στο να δείχνεις πως έχεις καρδιά. Συνίσταται μόνο στο να έχεις!»

Ο Άνρ Μπερώ:

«Η αγάπη για την αγάπη έχει λιγοστέψει. Υπάρχει σήμερα η αγάπη για το χρήμα και το χρήμα για την αγάπη».

Ο Ρολάν Ντορζελές:

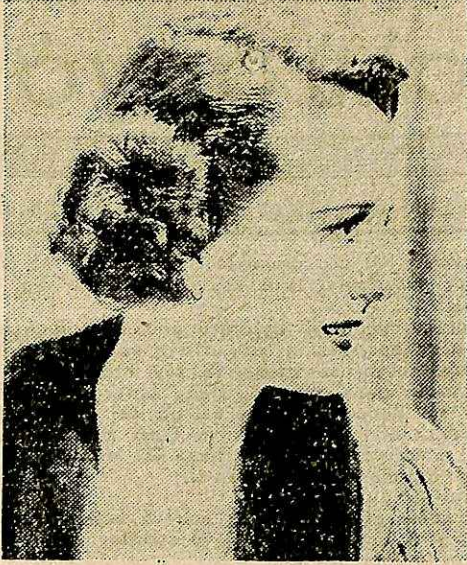
«Οι ήρωες αυτού ή εκείνου του διβλίου περιφρουρούν την αγάπη. Αυτό προέρχεται από μία θαυμάσια αιτία: τη σύγχρονη αδυναμία που δεν μάς επιτρέπει να δώσωμε ένα φυσικό τέλος στην αγάπη, γιατί ή τεκνοποίηση δεν λαμβάνεται υπ όψιν σ' αυτή. Ίδου ή χρεωκοπία».

Ο Πάλ Βαλερύ:

«Η καρδιά υφίσταται πάντα. Άλλά θα μπορούσε να πη κανείς πως διαθέτει λιγότερα μέσα στην εποχή μας... Γενικά, ως άναγνωσμα, ή φιλολογία που στρέφεται γύρω από την καρδιά με αποκαρδιώνει άμέσως. Δεν μ' άρεσει να μου δίνουν εκείνο που πρέπει να βγαίνει μέσα από τον εαυτό μου».

Ο Ντρίε Λα Ροσέλ:

«Δεν υπάρχει χρεωκοπία της καρδιάς. Υπάρχει μόνον μία μεγάλη αίσθησιακή διαστροφή. Λιγότερο πάθος, άλλά περισσότερο τρυφερότητα. Καί, κυρίως, περισσότερο ειλικρίνεια και τιμότης από άλλους στις σχέσεις μεταξύ ανθρώπων και γυναικών».

ΜΑΙΡΗ ΑΣΤΟΡ

Μέσα στην φωτεινή και πάντοτε ευθυμική πρωτεύουσα του κινηματογράφου, στο Χόλλυγουντ δηλαδή, υπάρχει σήμερα μία γυναίκα που ζή ένα πραγματικό δράμα. Από το ένα μέρος βλέπει ότι το παιδί της, το μόνο πράγμα που λατρεύει στον κόσμο, κινδυνεύει να της το πάρει ένας σύζυγος—ο Φράγκλιν Θόρπ— που να αγαπά. Άφ' έτέρου, ή τέχνη της, ή οποία είναι γι' αυτήν ή μεγαλύτερα απόλαυση της ζωής της, επηρεάζεται πολύ από το δράμα της καρδιάς της και για να μη βλάψη την φήμη της εινε αναγκασμένη να εγκαταλείψει τουλάχιστον προσωρινώς τον κινηματογράφο.

Η γυναίκα που βρίσκεται πρό του τραγικού πράγματος αυτό διλήμματος είναι ή συμπαθεστάτη Μαίρη Άστορ, ή ρωμαντική στάρ με τα θλιμένα μάτια, που εγνώρισε τόσες μεγάλες επιτυχίες.

Η Μαίρη Άστορ εγεννήθηκε στο Κουίνου της Αμερικανικής Πολιτείας του Ίλλινόις την 3ην Μαΐου του 1906. Έχει χρυσόξανθα μαλλιά, σκούρα καστανά μάτια και ανύστημα 1.65. Το πραγματικό της όνομα είναι Λουσίλ Βασκοντέλλος Λαγκάνικ. Σε ηλικία 14 ετών είχε βραβευθί σε ένα διαγωνισμό καλλιγραφίας καί ή βράβευσή αυτή την ώδηγησε στον κινηματογράφο όπου ένα χρόνο αργότερα εμφανιζόταν στην ταινία «Η Ζητιάννα». Εκτότε είχε θριαμβευτική επιτυχία. Η τελευταία της ταινία ήταν «Η καταιγίς» με συμπρωταγωνιστές την Ντόροθυ Λαμμούρ και τον Τζών Χάλ.

Ας ρίξουμε λοιπόν τώρα ένα βλέμμα στην ζωή της πιά άτυχης αυτής δεν τέττας το Αμερικανικό κινηματογράφο της οποίας το μοναδικό όνειρο ούδέποτε πραγματοποιήθηκε, γιατί ή Μαίρη Άστορ δεν αγαπήθηκε ποτέ ειλικρινά.

Η Μαίρη Άστορ, μία από τις πιά δημοφιλείς ηθοποιούς του Αμερικανικού κινηματογράφου εινε σήμερα καθώς άναφέραμε ή πιά τραγική μητέρα του Χόλλυγουντ. Η ζωή της από την αρχή ως το τέλος εινε ένα συγκινητικό δράμα. Καμμία άλλη γόνισα της άδνης δεν άδίκηθηκε τόσο σκληρά από τον έρωτα και δεν χτυπήθηκε τόσο άδυσόπιτα από την μοίρα.

Και όμως ή Μαίρη Άστορ σε ηλικία ένδεκα ετών ήταν ένα ήσυχο και γελαστό κοριτσάκι με χρυσόξανθα μαλλιά και κατάλευκο δέρμα. Έμοιαζε σαν τις μεγάλες εκείνες κούκλες που χαμογελούν στα παιδιά μέσα στις κατάφωτες διτρίνες. Ο πατέρας της ήταν ένας άσημος δημοδιδάσκαλος, ο οποίος όμως είχε πολύ φιλόδοξα όνειρα για την κόρη του.

Τό θράδυ, μετά το διάβασμα της

έφημερίδος του, ο πατέρας της την έκύτταε πολλές φορές με στοργή και συγκίνησι στα μάτια καί της έλεγε με την κουρασμένη φωνή του:

—Λουσίλ, παιδί μου, θέλω να γίνης διάσημη. Καί θα γίνης. Θα ίδης ότι μία μέρα θα γίνης μία μεγάλη ηθοποιός!

Η μητέρα της, μία ήσυχη νοικοκυρά που την ελάτρευε επίσης, έπεδοκίμαζε χαμογελώντας τα προφητικά αυτά λόγια του άνδρός της. Όλοι οι συγγενείς ήθελαν να γίνη ή Λουσίλ μία διάσημη ηθοποιός.

Η μόνη που δεν ήταν καί τόσο ενθουσιασμένη από τα σχέδια αυτά ήταν ή Λουσίλ. Παρακολουθούσε θέβαια συμφώνας προς την επιθυμία των γονέων της τα μαθήματα μίας «Δραματικής Σχολής». Θα προτιμούσε όμως να σπουδάση ζωγραφική παρά να μαθαίνει να άπαγγέλλη καί να χορεύη.

Έπέρασαν έτσι αρκετά χρόνια και όταν τέλος ή Λουσίλ ήταν πιά έτοιμη για το θέατρο, ο ίδιος ο πατέρας της έγινε μαντάξέρ της. Εκείνη, όμως όπως πάντα δεν άδυνατούσε καί τόσο το θέατρο καί άρχισε να παίξη σε διάφορες σκηνές του Μπροντγουάϊ άποκλειστικά καί μόνο για να ευχαριστήσει τους γονείς της. Η άδιαφορία αυτή όμως ήταν φυσική άδυνατο να της φέρη την δόξα καί χωρίς την δόξα, τα δολάρια που έκέρδιζε ήταν ελάχιστα.

Σε λίγο όμως ή μονότονη αυτή ζωή άρχισε να την κουράζει, καί ή Μαίρη τότε συλλογίστηκε ότι μία καί ήταν προσωρινή για το θέατρο καλά θα έκανε να άφοσιωθί για πάντα σ' αυτό. Άρχισε λοιπόν να διαβάζη ένα σωρό θεατρικά έργα, να μαθαίνει άπ' έξω κλασσικούς ρόλους να άποσπείπεται τα Ίνστιτούτα Καλλονής, να ντύνεται με κάποιες πρωτοτυπίας καί να πηγαίνει μόνη της στα γραφεία των διαφόρων θιασαρχών του Μπροντγουάϊ. Σε λίγο όλοι άρχισαν να την προσέχουν καί να ρωτούν όταν την έβλεπαν να περνά:

—Μά ποιά εινε λοιπόν αυτή ή θεατρική νέα;

Η Μαίρη Άστορ έκανε έτσι την τύχη της στην Νέα Ύρκη καί όταν έφυγε για το Χόλλυγουντ ήταν πιά γνωστή ως μία από τις καλύτερες πρωταγωνίστριες του Μπροντγουάϊ.

Οι γονείς της ήταν κατενθουσιασμένοι. Ο πατέρας της έχτισε μία μεγάλη λοπρεπή βίλλα καί αγόρασε δύο πολυτελή αυτοκίνητα. Ο παλιός δημοδιδάσκαλος, ζούσε τώρα όπως είχε όνειρευθί, σαν ένας θαυόπλουτος άριστοκράτης.

Η Μαίρη έκέρδιζε τώρα άφθονα δολάρια. Η δόξα της άκτινοβολούσε, άλλά καί πάλιν εκείνη έπληττε θανάσιμα. Είχε ευχαριστήσει τους γονείς της, άλλά εκείνη δεν ήταν ευχαριστημένη... Της έλειπε κάτι... Τότε άκριβώς εγνώρισε τον Κένεθ Χάης ένα νεαρό, όμορφο, θεότρελλο καί πασίγνωστο άεροπόρο. Τότε ή Μαίρη έμαθε τί εινε ο κεραυνόβολος έρωας. Άπό την πρώτη στιγμή που άντίκρυσε τον Χάης τον αγάπησε παράφορα. Ο όμορφος άεροπόρος της άλλαξε σαν μάγος την ζωή της έφερε την χαρά, την ευθυμία, το γέλιο, την διασκέδασι. Ο γάμος τους κατόπιν θεωρήθηκε ως ένας από τους πιά εύτυχισμένους του Χόλλυγουντ.

Μία μέρα όμως ο Κένεθ Χάης άπείγειώθη για να καταρρίψη το ρεκόρ ταχύτητας «Χόλλυγουντ—Χονολουλού». Στον δρόμο όμως συνήντησε μία τρομακτική θέλλα καί το άεροπλάνο του χάθηκε στον Ειρηνικό Ωκεανό.

Άπό την ημέρα εκείνη ή ζωή δεν είχε πιά καμμία αξία για την Μαίρη καί άσφαλώς θα βρισκόταν σήμερα σε καμμία φρενολογική κλινική αν δεν παρουσιαζόταν μπροστά της ο Φράγκλιν Θόρπ. Ο Φράγκλιν ήταν ένας νεαρός ψυχίατρος με λαμπρό μέλλον. Τον άπανδρεύθη. Έπειτα έχώρισαν καί νέα τραγωδία άπικολούθησε...

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Η ΝΕΑ

περιπέτεια του

ΚΑΖΑΝΟΒΑ

Η κυρία Μπεάτε ήταν μία ήσυχη καί λατρευτή γυναίκα. Στον άνδρα της ήταν πιστή, παρ' όλα αυτά όμως τον άπατούσε! Άλλά δεν έχετε δικη, γιατί εινε φυσικότατο. Στη σημερινή εποχή δεν μπορούσα να φορά την παλιά μου άμφίση. Κι' έπειτα δεν φαντάζεστε πόσο δύσκολο εινε να κατορθώσω κανένας να βρή εκεί επάνω στον ούρανό ένα κομψό καί μοντέρνο κοστούμι. Κατά λάθος μάς ήρθε χέρας ένας διπλωμάτης. Έχω τη γνώμη, ότι πέθανε από τα πολλά ψέματα που έλεγε. Αυτός μάλιστα μου έδωσε το σμόκιν που φορώ σήμερα!...

Με τρέμοντα χέρια έδειξε ή Μπεάτε τον καναπέ καί του είπε:

—Παρακαλώ, καθίστε. Ο Καζανόβας έκάθισε κι' έριξε μία γρήγορη ματιά γύρω του, όταν δέ έπασαν τα μάτια του στην Μπεάτε, της είπε μ' ένα θριαμβευτικό μειδίαμα, —Είστε εξίσια, άραία μου κυρία. Η Μπεάτε συγκινήθηκε πολύ άπ' το κοπλιμένο αυτό, άλλά κατάρθωσε να συγκρατηθί καί του άπάντησε:

—Χαίρω πολύ, μά την άλήθεια, που έκαμα την γνωριμία σας, κύριε Καζανόβας.

—Ενα άξίωμα που δεν ήταν άξιοκαταφρόνητον! Η Μπεάτε, καθισμένη πάλι στο ντιβάν της, είχε πέσει με τα μούτρα στα άπομνημονεύματα του Καζανόβας, κι' άρχισε να άνειροπολή. Το γλυκό της αυτό άνειροπόλημα διέκοψε για μία στιγμή το ρολόι του τοίχου που χτύπησε μεσάνυχτα: Άμέσως κατόπιν μπήκε στο δωμάτιο ή Λίζα, ή οποία άπετάθη στην κυρία Μπεάτε καί της είπε με σιγαλή φωνή:

—Κυρία, κάποιος κύριος έπιθυμεί να σας κάμη έπίσκεψη.

Η Μπεάτε έσήκωσε το κεφάλι της καί άπάντησε:

—Ένας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

την πυτζάμα της μπροστά στον καθρέφτη καί με φανερή συγκίνησι έρίριξε το βλέμμα της επάνω στην πόρτα του δωματίου της.

Στο κατώφλι της πόρτας βρισκόταν κάποιος κομψός καί ήλικιωμένος κύριος με σμόκιν, ο όποιος είχε κι' άλλας ύποκλιθι εύγενικά.

—Επιτρέπετε; ρώτησε εκείνος. Είμαι ο Τζιάκομο Καζανόβας. Έδιαβάζατε τα άπομνημονεύματα μου καί μ' αυτόν τον τρόπο με καλέσατε κοντά σας.

Η Μπεάτε έκύτταζε σαν άπολιθωμένη τον έπισκεπτή, που χαμογελούσε γοητευτικά έλπίζοντας προφανώς σε μία νέα περιπέτεια.

—Εκπλήττεσθε, κυρία μου, για το μοντέρνο ντύσιμό μου; της είπε τρυφερά. Άλλά δεν έχετε δικη, γιατί εινε φυσικότατο. Στη σημερινή εποχή δεν μπορούσα να φορά την παλιά μου άμφίση. Κι' έπειτα δεν φαντάζεστε πόσο δύσκολο εινε να κατορθώσω κανένας να βρή εκεί επάνω στον ούρανό ένα κομψό καί μοντέρνο κοστούμι. Κατά λάθος μάς ήρθε χέρας ένας διπλωμάτης. Έχω τη γνώμη, ότι πέθανε από τα πολλά ψέματα που έλεγε. Αυτός μάλιστα μου έδωσε το σμόκιν που φορώ σήμερα!...

Με τρέμοντα χέρια έδειξε ή Μπεάτε τον καναπέ καί του είπε:

—Παρακαλώ, καθίστε. Ο Καζανόβας έκάθισε κι' έριξε μία γρήγορη ματιά γύρω του, όταν δέ έπασαν τα μάτια του στην Μπεάτε, της είπε μ' ένα θριαμβευτικό μειδίαμα, —Είστε εξίσια, άραία μου κυρία. Η Μπεάτε συγκινήθηκε πολύ άπ' το κοπλιμένο αυτό, άλλά κατάρθωσε να συγκρατηθί καί του άπάντησε:

—Χαίρω πολύ, μά την άλήθεια, που έκαμα την γνωριμία σας, κύριε Καζανόβας.

—Ενα άξίωμα που δεν ήταν άξιοκαταφρόνητον! Η Μπεάτε, καθισμένη πάλι στο ντιβάν της, είχε πέσει με τα μούτρα στα άπομνημονεύματα του Καζανόβας, κι' άρχισε να άνειροπολή. Το γλυκό της αυτό άνειροπόλημα διέκοψε για μία στιγμή το ρολόι του τοίχου που χτύπησε μεσάνυχτα: Άμέσως κατόπιν μπήκε στο δωμάτιο ή Λίζα, ή οποία άπετάθη στην κυρία Μπεάτε καί της είπε με σιγαλή φωνή:

—Κυρία, κάποιος κύριος έπιθυμεί να σας κάμη έπίσκεψη.

Η Μπεάτε έσήκωσε το κεφάλι της καί άπάντησε:

—Ένας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

—Ενας κύριος; Τώρα, ή ώρα μεσάνυχτα;

Η Λίζα άποκλίθηκε καί έπρότεινε έναν άσημένιον δίσκο, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό έπισκεπτήριο. Η Μπεάτε άπλωσε το χέρι της, πιά πήρε καί το διάβασε. Ήταν το έπισκεπτήριο του Τζιάκομο Καζανόβας. Τότε άρχισε να τρέμη κι' έγενε στη Λίζα να φύγη. Διάρθρωσε γρήγορα γρήγορα τα μαλλιά της καί

τέτοιο πράγμα!

—Σύμφωνοι, είπε ή Μπεάτε, άλλά εμείς οι σημερινές γυναίκες είμαστε πολύ διαφορετικές από τις παλιές. Έχομε πολλές άπαιτήσεις. Τί θα μου δώσετε ως αντάλλαγμα, αν δεχθώ να γίνω δική σας;

Ο Καζανόβας της έριξε έκπληκτος μία ματιά καί άπάντησε:

—Τί θα προσφέρω ως αντάλλαγμα; Άπλούστατα, την αγάπη μου καί την τιμήν να γράφω για σας ένα καινούργιο κεφάλαιο στα άπομνημονεύματά μου!...

Η Μπεάτε έχαμογέλασε καί του είπε:

—Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, κύριε Καζανόβας, άλλά αυτό εινε ελάχιστο. Μη δαμνιά για μένα! Οι σημερινές γυναίκες δεν μοιάζουν καθόλου τις γυναίκες του παλιού καιρού. Ο άνδρας μου έχει έξοδο στο μαγαζί του καί σαν καλή καί λογική γυναίκα είμαι ύποχρεωμένη να τον βοηθώ σε ό,τι μπορεί!...

Ο Καζανόβας τάχως για μία στιγμή καί της είπε σαστισμένα:

—Πολύς γυναίκες εγνώρισα στη ζωή μου, άλλά καμμία άπ' αυτές δεν έθιξε ποτέ τέτοιο θέμα.

Άρπαξε τότε το χέρι της Μπεάτε. Τη στιγμή εκείνη το ρολόι χτύπουσε ή μετά τα μεσάνυχτα...

Ο Καζανόβας σηκώθηκε επάνω Ήταν πάλι ο τέλειος τζέντλεμαν, όπως τον έξομε άνέκαθεν.

—Με συγχωρείτε, αγαπητή κυρία, είπε στην Μπεάτε. Δεν μπορώ δυστυχώς να μείνω περισσότερο. Πέρασε ή ώρα. Έπιτόεπε να κάμω ένα μικρό τηλεφώνημα; Καί έληξήσατε στο τηλεφώνημα, περιμένοντας την άδεια της οικοδόποινας.

Η Μπεάτε συγκάτενευσε.

Τότε ο Καζανόβας έσήκωσε το άκουστικό καί παίρνοντας το τηλεφωνικό κέντρο, είπε στην υπάλληλο:

—Δυστυχώς, έχετε, σας παρακαλώ την καλωσύνη να μου δώσετε τον ούρανό. Καί μόλις τον συνέδεσε ή τηλεφωνήτρια με τον ούρανό, έρώτησε: «Έσού είσαι Πέτρο; Έδώ Καζανόβας! Μη μου θυμώσης που άργησα λίγο άπάντη. Στείλε μου, σε παρακαλώ, το κλειδί του παραδείσου.

Καί από τον ούρανό έπεσε άμέσως ένα κλειδί πελωρίων διαστάσεων δεμένο σε μία κορδέλλα μπλέ.

Ο Καζανόβας έβυσε την κορδέλλα, άποκλίθηκε άσφαιρώς εμπρός στάν Μπεάτε, της έφίλησε εύγενικά το χέρι καί της είπε:

—Άντιο, άραία μου κυρία!

Η Μπεάτε, κατάπληκτη για την άπόφασι αυτή του Καζανόβας, τον ρώτησε:

—Μου κρατάτε κάκια, κύριε Καζανόβας;

Ο Καζανόβας χαμογέλασε καί άπάντησε:

—Μά πώς σας ήρθε αυτό στο μυαλό; Μία μικρή άποτυχία δεν παίξει κανέναν ρόλο για μένα. Ένα μόνον έχω να πώ: Έάν όλες οι γυναίκες ήταν τότε όπως εσείς, άραία μου κυρία, τα άπομνημονεύματά του θα ήταν

"Αχ, αυτοί ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Ένα σπαρταριστό ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

«Ελάδαμε τις παρακάτω επιστολές, τις οποίες θεωρούμε καθηκόν μας να δημοσιεύουμε. Η πρώτη λέει:

«Προς τους κ.κ. διευθυντές των περιοδικών της Υγείας: Κύριοι, σας στέλνω την κατωτέρω ανοικτή επιστολή, με την παρακλήσιν να την δημοσιεύσετε δωρεάν. Με εξαιρετική υπόληψη: Ένας που δεν αγοράσει ποτέ του περιοδικό».

Και η άλλη επιστολή έλεγε τα εξής:

«Ανοικτή επιστολή προς τον Ιατρόν μου.

«Προσφιλέστατε μου δέκατο, «Ας φαντασθούμε ότι έζησατε επί πολυάχρονα με την ακλόνητη πεποίθησι, ότι το κατάρμι χρησιμεύει για να στρώσω με τους δρόμους, ενώ το δούτυρο το χρειαζόμαστε για να ζεματίζουμε τη μακαρόν νάδα.

«Ξαφνικά όμως, μιά μέρα, παρουσιάζεσαι ένας κύριος. Τάδε, που σ' αποδεικνύει με άκαταμάχητα αλλά και άκατανόητα επιχειρήματα, βασιζόμενος στις τελευταίες προόδους της επιστήμης φυσικά, ότι έκανα λάθος τόσο καιρό, και ότι με το κατάρμι πρέπει να ζεματίζετε τη μακαρονάδα σας, ενώ το δούτυρο πρέπει να χρησιμοποιείται μόνο για το στρώσιμο των δρόμων.

«Εννοείται, ότι μπροστά σ' αυτήν την αποκάλυψι μένετε με ανοιχτό το στόμα, κι' έπειτα προσπαθείτε να φέρετε μερικές αντιρρήσεις. Αλλά τί μπορείτε να κάμετε μπροστά στις εκθαμβωτικές όσο και ιερωσυφικές επιστημονικές αποδείξεις του κ. Τάδε;

«Ετσι ήμουν κι' εγώ, αγαπητέ (!) γιατρέ μου. Επί πολλά χρόνια, κάθε φορά που κρυολογούσα, με άρπαζε η άμωρη φωτιά αλλά πολυέσφη μ'άνα μου και με την βοήθεια δυο-τριών γειτονισσών, που τις επιστράτευε για την περίστασι, με ξάπλωνε από νωρίς στο κρεβάτι, μου άρτωνε την πλάτη με βεντούζες, τριψίματα και καταπλάσματα, με έπότηζε και με κάμποσα ζεστά, και το πρωί ήμουν περ'όχι!

«Πέρασαν χρόνια εν τω μεταξύ και μεγάλωσα. Έν τω μεταξύ και η επιστήμη, παμφίτατε (!) γιατρέ μου, προόδευσε, ως που μιά μέρα, έδω και πέντε χρόνια, άρπαξε ένα κρυολόγημα.

«Τότε θυμήθηκα τα γιατροσόφια της μακαρίτισσας της μ'άνας μου (που είχα την άτυχια να την χάσω εν τω μεταξύ), και είπα το δρόμυ στη γυναίκα μου (αφού είχα την άτυχια να παντρευτώ εν τω μεταξύ), με την πεποίθησι και την αίσιοδοξία ανθρώπου μεγαλωμένου στην παλιά εποχή: «Λατρευτή μου Τίτινα, πάρε μου μερικές βεντούζες και ύστερα τρίψε μου την πλάτη με μπόλικο σπίρτο. Κάνε μου έπειτα ένα καυτό τίλιο, και το πρωί θα είμαι περ'όχι!»

«Η Τίτινα, δηλαδή η Κατερίνα, που είδα κι' έπαθα ως που να την συνηθίσω με το όνομα που ήθελε αυτή, όταν τ' άκουσε αυτά έγινε έξω φρενών κι' έβαλε τις φωνές: «Καλέ άντρα μου, που ζής; άρ'χισε να φωνάζη. Στη ζούγκλα βρίσκόμεστε ή ζούμε σε πολιτισμένον κόσμο; Αυτές οι βεντούζες και τα τριψίματα που λές είναι της παλιάς εποχής, από τότε που η επιστήμη ήταν ακόμη στα σπάργανα. Να φωνάξωμε τον αντικρυνό γιατρό, που είναι και παιδικός μας φίλος. Μόλις έπληρε το δίπλωμα και τάχει ακόμα φρέσκα στο μυαλό του τα διδάγματα της επιστήμης».

«Ηρθε, τέλος πάντων, γιατρέ μου, και μου άρχισες την ανάκρισι. «Τί έχετε;»

—«Κρυολόγημα. Νοιώθω έναν πόνο στην πλάτη μου...». Τι ήθελα να το πώ, Έπ'ήρες άμέσως ύφος έμβριθες και πέθιμο, με άκροατικές έμπρός και πίσω, εξήτασες τη γλώσσα, τα δόντια και τον ούρανισκό μου, μου γαργάλισες το λάρυγγι, τα πλευρά και τις πατούσες, μούπες να βήξω είκοσι φορές και να φταρνισθώ άλλες τόσες, με ρώτησες από τί πέθαναν οι γονείς μου, οι δυο γιαγιάδες και οι δυο παππούδες μου καθώς και αν ήξερα πόσες φορές είχαν άρρωστήσει στη ζωή τους και από τί.

«Και όταν σε κύτταξα με άπορία, μου είπες ότι δλ' αυτά χρειάζονται στην επίσημη, γιατί σήμερα, λέει, έχει μεγάλην σημασία εις την παθολογικοπαθολογικήν παθολογίαν ο άτταβισμός και όλα τα συναφή και παρεμπιπτόντα περίπλοκα προδλήματα της κληρονομικής μεταδόσεως των νόσων από προγόνου εις απόγονον εύθειας ή και πλάγιας κλίμακος!

«Τί να καταλάβω εγώ ο καύμενος άπ'όχι; ούτά, γιατρέ μου; Πώς να τα χωνέψω το άμόρφωτο μυαλό μου; Και πώς να μαντέψω τη μυστηριώδη σχέση τους με το άπλό μου κρυολόγημα, το όποιον άλλοτε έθεράπευα με μερικές βεντούζες και με μιά καλή έντριθι;

«Στα τελευταία φαίνεται ότι θαρέθηκες κι' εσύ να ρωτάς κι' εγώ ν' άποκρίνομαι, γιατί μου είπες αποφθεγματικά: «Δεν είναι τίποτε το σοβάρων... Πρόκειται περί άρχοντης πνευμονίας, ελαφροτάτης μορφής. Θα την θεραπεύσωμεν συντόμως διά της ομοιοπαθητικής μεθόδου. Θα κάμης δ'σόν το δυνατόν περισσότερας ψυχρολουσίας δια νά σου φύγη ο πόνος. Δώσε να εκτελέσουν και αυτές τας συνταγάς. Είναι κάτι φάρμακα έπιδοθητικά της θεραπείας!»

«Εσήκουσα πρώτα το κεφάλι κι' έθαύασα τη σοφία σου (!), γιατρέ μου, και ύστερα το κατέβασα πάλι καρτερικά, άποφασισμένος να συμμορφωθώ με τις ύποδείξεις σου. Αλλά το αποτέλεσμα ποιά ήταν;

«Υστερα από άδιάκοπες ψυχρολουσίες που παρατάθηκαν επί μίαν εβδομάδα, με την περίφημη «ομοιοπαθητική» σου γιατρέυτηκαν οι πόνοι της πλάτης, αλλά ξύπνησαν άγριοι και όδυνηροι, κάτι παλφοί και ακίνδυνοι πρίν ρευματισμοί μου!

«Σε ξαναφώναξα στο σπίτι, σύμφωνα πάλι με την υπόδειξι της Τίτινας μου. Αύτη τη φορά δεν έχασομέρηδες σάν την πρώτη, γιατί τάδερες πιά τα μυστηριώδη άποτελέσματα των άτταβισμών και των κληρονομικοτήτων επί των κατ' ευθείαν άπογόνων και λοιπά. Αυτό όμως δεν σ' έμπόδισε να εισηγής για τη δεύτερη συντομή έπίσκεψί σου, το ίδιον ποσόν της

πρώτης. «Μόλις λοιπόν άκουσες για τους ρευματισμούς, μου συνέστησες ζεστά μπάνια, όσο μπορούσα συχνότερα. Φυσικά, καθώς ήμουν συννηθισμένος στις ψυχρολουσίες, τα ζεστά μπάνια έφεραν άπόλυτη αντίδρασι ν' οργανισμό μου, άρπαξα νέο κρυολόγημα και ξαναφάνηκε η πνευμονία, επάνω που είχα γιατρέψει τους ρευματισμούς.

«Τη νέα πνευμονία την έθεράπευσα με νέες ψυχρολουσίες. Αλλά καθώς είχα ξεσυνθίσει, ξανάπεσα πάλι στο κρεβάτι από όξεις ρευματισμούς, επάνω που γιάτρεψα την πνευμονία μου. Για να γιατρέψω τους ρευματισμούς μου, άρχισα τα ζεστά μπάνια, με φύσηξε αέρας από κάποια χαρμάδα, άρπαξα ένα συναχάκι και παρουνίστηκε ξανά η πνευμονία. Για να γιατρέψω την πνευμονία...

«Άρκετά όμως έβλυκάρισα, γιατρέ μου, και δεν θέλω να καταχρασθώ του χρόνου των περιοδικών που θάχουν την καλωσύνη να δημοσιεύουν την παρούσα μου... Άρκει να σε δεξιόσω, γιατρέ μου, για το έξης: «Ότι επί πέντε χρόνια τώρα δεν κάνω άλλο παρά να γιατρέψω πότε τους ρευματισμούς και πότε την πνευμονία μου. Βασανίζομαι, καταξοδεύομαι και για τρειά δεν βρίσκω. Ένώ αν έκανα άπ' την άρχη την παλιά θεραπεία της μ'άνας μου, τώρα θα ήμουν τελείως καλά, πραγμαστικό περ'όχι.

«Δεν πιστεύω λοιπόν να με παρεξηγήσης, γιατρέ μου, αν σε στείλω στο διάβολο, μαζί με τη γυναίκα μου την Τίτινα που σε κουβάλησε στο σπίτι μου κι' έξακολουθείς να με βασανίζεις.»

ΤΖ. ΒΙΤΤΟΡΙΟ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ

Η σκηνή σ' ένα μεγάλο υπόδημασ' πωλείο.

Η πρώτη πελάτισ (χτυπώντας το πόδι). —Αυτά τα παπούτσια με σφίγγουν λίγο.

Ο υπάλληλος.—Ω, κυρία, μη φοβάσθε. Το παπούτσι ανοίγει με το περπάτημα.

Μετά λίγα λεπτά: Δεύτερη πελάτισ.—Αυτά τα παπούτσια τα βρίσκω πλατειά.

Ο υπάλληλος.—Ω, κυρία, μη φοβάσθε. Το παπούτσι σφίγγει λίγο με το περπάτημα.

Και ύστερα από λίγα λεπτά:

Τρίτη πελάτισ.—Θαυμάσια! Αυτά τα παπούτσια μου πηγαίνουν πολύ καλά. Θα μείνω όμως έτσι.

Ο υπάλληλος.—Ω, μη φοβάσθε, κυρία. Αυτό το παπούτσι μένει πάντα το ίδιο. Ούτε απλώνει ούτε στενεύει.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΠΕΝΕΒΗ

Στο δικαστήριο:

—Μά ήσουν εκεί όταν ο κατηγορούμενος έδερνε την πεθερά του, και δεν επένεβες;

—Την έδερνε τόσο καλά, κύριε Πρόεδρε, ώστε θεώρησα περιττή κάθε επέμβασι!...

ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ

Ο Ιμπρεσαρίος.—Πού έμάθατε να παίζετε τόσο θαυμάσια σε τραγωδίες;

Ο νεοφώτιστος ήθροισ.—Μένοντας μαζί με την πεθερά μου δυο χρόνια!...

ΣΚΛΗΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Έκείνη.—Η καρδιά μου είναι σκληρή σαν κρύσταλλο. Δεν την ραγίζει τίποτε.

Εκείνος.—Ούτε ένα διαμάντι;

Εκείνη.—Ε, αν είναι μεγάλο... ίσως!

Η καταπληκτική ανάβασις ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ

Μέσα στο σκοτάδι της εκκλησίας, στη μονή του αγίου Διομήδη, τα σποραδικά φώτα από καντηλιών, καθώς έτρεμαν μπροστά στις εικόνες, γέμизαν την άτμοσφαιρά με μυστήριο. Άσαρκοι μοναχοί, οι Ισκιό της νύχτας, κάθονταν στα στασίδια του μοναστηριού, παρακολουθώντας με τα άπιδανα σκυμμένα κεφάλια τους, αυτό που χώνεψε μέσα στον κόρρηκα της ανάβασις σιωπής—τον αντίλαλο της βυζαντινής φαλμυδίας. Πότε—πότε, μιά μικρή χρυσή πεταλούδα πάει ν' ανοίξη τα φτερά της, μπροστά σε κάποιο εικόνισμα. Είναι μιά φλόγα καντηλίου, που έδυνάμωσε άσφαιρα, έπαιξε, έτρεψε, έφώτισε το αύστηρο πρόσωπο κάποιας άγιογραφίας, και κατόπιν έσβυσε μονομιάς.

Παρασμένα τα μεσάνυχτα. Η βασιλεύουσα, τα παλάτια της, τα μοναστήρια της, οι εκκλησίες της, τα μίση της και οι φανατισμοί της, όλα έχουν άποκοιμηθί.

Σ' αυτή την ήσυχη ώρα, τη γεμάτη άπό όνειρα και φαντάσματα, ο πρεσβύτερος της μονής του αγίου Διομήδη, έξύπνησε ξαφνικά. Και μέσα στη γαλήνη του μικρού του κελλίου, άκουσε μίαν άγνωστη φωνή να του λέη:

—Σήκω ν' ανοίξεις την πόρτα της εκκλησίας, στών αυτοκράτορα.

Τρομαγμένος από το άπότομο ξύπνημα κι' ακόμη περισσότερο από τόν έπιδοητικό τόνο αυτής της μυστηριώδους φωνής, έσπευσε να υπακούσθ.

Επρόχωρησε κατά την πόρτα της μονής, κρατώντας μιά λαμπάδα στα χέρια του, την άνοιξε και έκτύταξε έξω. Ένας πελώριος άνδρας βρισκότανε ξαπλωμένος καταγής. Έχαμύλωσε τη λαμπάδα επάνω του. Τώρα τον έβλεπε καθαρά, καθώς κοιμάτανε επάνω στις πλάκες. Ένας γίγαντας με κουρέλια, κάτι μεταξύ ζητιάνου και ληστή. Ο πρεσβύτερος έχασογέλασε κυττάζοντάς τον.

—Ως τώρα, έχομε Ιδη πολλούς αυτοκράτορες έπιθύρισε μονολογώντας. Άλλά, άς εινε εύλογημένο το όνομα του Κυρίου, τόσο χαμηλά ακόμη δεν πέσαμε!

Και τράβηξε κατά το κελλί του για να κοιμηθί.

Μόλις τον είχε πάρει ο ύπνος, τον ξαγέσυνεσε η ίδια φωνή:

—Σήκω ν' ανοίξεις την πόρτα της εκκλησίας, στών αυτοκράτορα.

Έξύπνησε πάλι, άναψε τη λαμπάδα και τράβηξε, ακόμη πιο περίεργος αυτή τη φορά, προς την έξωπορτα. Επί τέλους, τί σημαίνει αυτό το έπίμονο όνειρο; Άνοίξει τα βαρεία φύλλα της πόρτας και έκτύταξε στο έξωτερικό. Το ίδιο θέαμα. Ο ίδιος γίγαντας, με τα κουρέλια του, κοιμώτανε μπρούμυτα επάνω στις πλάκες.

—Το όνειρο γελάει μαζί μου, έλπε ξαναγυρί... τας στο κρεβάτι του. Ο ύπνος εινε ένας κόσμος άνεξιχνίαστος, και τα όνειρά μας, πότε του άγγέλου, πότε του σατανά.

Έκαμε το σταυρό του, κι' έπεσε άποφασισμένος τώρα να κοιμηθί. Άλλά σε λίγη ώρα άκουσε πάλι την ίδια φωνή, συνοδευόμενη μάλιστα αυτή τη φορά από ένα βίαιο χτύπημα.

—Σήκω, σου είπα ν' ανοίξεις την πόρτα της εκκλησίας στών αυτοκράτορα. Και

μη διστάξης καθόλου. Είναι αυτός που κοιμάται στις πλάκες.—ο αυτοκράτορας! Τρέμοντας από φόβο, ο πρεσβύτερος, άνάβει για τρίτη φορά τη λαμπάδα, άνοίγει την πόρτα και πλησιάζει τόν ξαπλωμένο γίγαντα. Έκείνος πετάγεται όρθιος κι' άνοιγοκλείνει τα μάτια του μπροστά στο φώς. Ο πρεσβύτερος τον κυττάζει με καταπληξι. Είναι ένα θαυμάσιο ανθρώπινο ζώο, καλοδεμένο και γερό.

—Σήκω! του λέει με καλωσύνη έπείδη βλέπει την άμνηνιά του.

—Διάταξε το δούλο σου, δ.π. θέλεις, του άπαντά ο άγνωστος χαμηλώνοντας τα άδρά φωτεινά μάτια του από σεβασμό.

Τόν οδηγεί μέσα στη μονή, του δίνει να φάη.

—Είμαι ξένος; τόν έρωτά ο πρεσβύτερος, παίρνοντας θέσι άπέναντί του.

—Από την Άδριανούπολι. Άλλά μάς είχε πάρει ο Κρούμος αίχμαλώτους, κι' έμένα κι' όλη μου την οικογένεια, στη Βουλγαρία. Έπειτα μάς άφήσανε. Κι' ήρθα να ζητήσω δουλειά εδώ στην Πόλι.

—Πότε ήρθες;

—Απόψε. Ήμέρα Κυριακή. Κι' ο Θεός βλέπω πως μ' έβαλε σε καλό δρόμο. Ένα πράμα—ο ζητάω.

—Ο τι θέλεις.

—Νά με παρατήσης στα πρώτα μου δήματα.

Ο νέρο—κληρικός έπιασε το σκληρό και δύνατο χέρι του, τόν έκτύταξε, και κατόπιν του έλπε σιγά—σιγά.

—Η μοίρα σ' έχει προορίσει για κάτι, που δεν το φαντάζεσαι.

—Για τί;

—Θ' άνεβης μιά μέρα στο θρόνο. Ο γίγαντας με τα κουρέλια, άκούοντας αυτό το λόγο, έτράβηξε άπότομα το χέρι του. Έπειτα έμεινε για λίγη ώρα, παράξενα σιωπηλός. Όλη αυτή την ώρα ο πρεσβύτερος έκτύταζε τα μάτια του. Έφεγγοβολούσαν από μίαν έτοιμότητα, σχεδόν έπιθετική, όπως τα μάτια του ίδιου, από τη στιγμή που θα όσφρανθί το θύραμα...

—Πώς σε λένε; τόν έρώτησε.

—Βασίλειο, άπήνησε ο άγνωστος, σφουγγίζοντας τα χείλη του με την άνάποδη της παλάμης.

Εινε ο ίδρυτής της μεγάλης Μακεδονικής δυναστείας, που πρόκειται να γεμίση μιά όλόκληρη βυζαντινή εποχή με τόν πολυμωφο θρύλο της.

Άργότερα, όπως γίνεται πάντα στις περιπτώσεις που άνθρωποι ταπεινής καταγωγής φθάνουν στα άνώτερα άξιώματα, ύπεστηρίχθη ότι η Μακεδονική δυναστεία είχε βασιλική καταγωγή. Έφτασαν μάλιστα μερικοί να βρουν ότι κατεβαίνει άπό τόν Μέγαν Άλέξανδρο. Πρόκειται, βέβαια, για μιά γενεαλογία φτιαγμένη κατόπιν, από ιστορικούς που είτε ήθελαν να κολακέψουν τη δυναστεία, όταν έφτασε στην άκμή της, είτε έλαβαν την έντολή να της δημιουργήσουν, όπως κι' όπως, μιά παράδοσι, άνάλογη με την άπροσδόκητη λάμψη που άπέκρινε, μέσα στην Ιστορία του Βυζαντίου. Ο ίδρυτής της ήταν όπως τόν περιγράψαμε, όταν κατά το 840 έπάτησε το πόδι του στην Κωνσταντινούπολι, και μη έχοντας που να κοιμηθί, ξαπλώθηκε στις πλάκες του Αγίου Διομήδη. Νέος, με ψηλά παράσθημα, με πλατύ στέρο, με γερή κατασκευή. Δεν ήξερε ούτε να διαζάξη, ούτε να γράφη. Ούτε το ένα ούτε τ' άλλο του χρειάστηκε για να πάη μπροστά και να κάμη την καταπληκτική σταδιοδρομία του. Τόν έφτανε η άθλητική του κορμοστασιά, που έγοήτευε τις γυναίκες, τα ζωγρά μάτια του, επάνω σ' ένα έξυπνο πρόσωπο στεφανωμένο από πυκνότατα κατσάρια μαλλιά και η φυσική πονηρία του. Μ' αυτά τα όπλα ξεκίνησε για τόν Βυζάντιο, άναζητώντας την τύχη. Και δεν άργησε να τη βρή.

Ο πρεσβύτερος της μονής που έτέρασε την πρώτη του νύχτα, μίλησε την άλλη μέρα στών αδελφών του, έναν σπουδαίο γιατρό της εποχής, που είχε μεγάλες γνωριμίες την Κωνσταντινούπολι κι' έφτασε μάλιστα ως το παλάτι. Του περιέγραψε το παράξενο όνειρο που τόν ξύπνησε τρεις φορές και κατόπιν αυτόν τόν γίγαντα με τα κουρέλια, που βρήκε ξαπλωμένον στις πλάκες της έξωπορτας. Έγέλασε με το όνειρο, άλλα έδοκίμασε μιά περι-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΠΟΛΕΜΟ

—Όχι δά, εύλογημένε κι' εσύ. Μόνο η βόμβα να πέση...

Πρωτοτυπή εικονογράφησις κ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

—Γιατί είπες να σεβήσουν
τὸν καφέ μας κάτω ἀπ' αὐτά
τὰ δένδρα, ποὺ εἶνε τόσο κον-
τὰ μὲ τὴν ταραύσα τῆς γειτο-
νικῆς βίλλας; ἔρωτήσα τὸν
Βασάλ, τοῦ ὁποίου ἡ μυστη-
ριώδης ἔκφρασις μ' ἔσκανδά-
λιζε.

μορφή, ἄντ'α! Ἐφ'ὅς με νὰ φιλήσω τὰ δελουδίνα μαλλιά σου καὶ τὰ τρισαντριλένια χεῖλιά σου. Ἀφ'ὅς με νὰ χαϊδέω καὶ τὰ χρυσὰ σου μαλλῆακ'α...

Ἐνῶ μιλοῦσι, ὁ Βερμίου, ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση τρυφερά τὴν πριγκίπισσα, ἐχάιδεψε τὶς κρὶνες τοῦφες τῶν μαλλίων τῆς, ἐφιλούσε μὲ πάθος τὰ ρυτιδωμένα τῆς μάγουλα, τὰ μαρμαίμενα τῆς χεῖλη. Κι' οἱ δύο χαμογελοῦσαν, ἐκεῖνος ἀπὸ εὐτυχία καὶ ἑκστασι, ἐκείνη ἀπὸ μιᾶ ἀνεξήγητῆς ἑκφρασί προκλητικότητος καὶ θριαμβεύουσα ἡδονῆς.

σκιά ἐγλύστρησε σὸν κήποι.
Ἦταν ἡ Νάνια. Τὰ μάτια της
ἄστραφταν ἀπὸ λύσσα ἀνάμεσα
ἀπ' τὰ δάκρυά της καὶ τὰ χα-
ρακτηριστικά της ἐφαίνονταν
ἀλλοιωμένα ἀπ' τὸ μῖσος.

Όπου δεν
ΙΣΤΟΡΙΑ

Τό ρεπορτάζ
έβδομάδος

Ἡ γεϊτονιά τὴν ἐπι-
 τσιρίκα. Ἀλλὰ διότι τί ἐπιτσιρίκα
 ρακαλῶ, μποροῦσε νὰ
 τὸ τὸ θηλυκόπουλο, καλ-
 τατσάκι τοῦ διαβόλου
 ναθε φωτιᾶς μὲ τὰ
 τακουνάκια του στὰ
 μὴ τῆς συνοικίας;
 ἡ Λόλα, ποὺ ἤξερε,
 μου, ἀπ' ἐξω κι' ἐν-
 τὸ ἀφαθητάριο τοῦ
 λυ πρὶν μᾶθη τὸ ἀλ-
 τοῦ δημοτικοῦ; Καλ-

ΠΤΕΙ ΛΌΓΟΣ...
ΜΙΑΣ ΠΙΤΣΙΡΙΚΑΣ

γιε «Πι-
 ήταν.
σας πα-
είνε αλ-
τό...
του ά-
παύρου
ξεδρομέ-
ιστρικά
ό μακρό
κατωτά
τα πο-
βήτατο ο
Πιτσιρί-

του. Θά νοίκιαζε και τὸ διπλα-
νὰ μαγαζί, θὰ τὸ γέμειζε με-
«πρώμα» καὶ ἀπὸ καταστήμα-
ταρχίσκος θὰ μετεβάλλετο σὲ
καταστηματοάρχην ὁληξή. Ω-
ραῖο βέβαια καὶ συγκινητικὸ
τὸ δνειρὸ του μόνου ποὺ ἡ
πραγματοποίησίς του ἐσχάτως
ἐνε πᾶσι σ' αὐτὸν τὸν ἀνθε-
μισμένον τὸν παρὰ. Δὲν τὸν
εἶχε! Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀποκτή-
σῃ, κατέφυγε ὥς γνήσιος γεο-
ῆλλην στὴν Α. Ε. τὴν Πρωϊκά.
Θὰ παντρευθῇ, εἶπε, καὶ θὰ
πάρω μιὰ... προίκα!...

για πρώτη φορά — τί θεσπέσιον νοῦμερο αὐτὸ τὸ 200 — ἐξελίχθηκε λογαριαζόμενος, προσβαθιζόμενος, πολλαπλασιάζοντας καὶ διαιρῶντας τὸν μαγικὸν αὐτὸν ἀριθμὸν με τὸν ὀκτοῦσι εἰς εἴρηχθετο στὸ πάνθεον τῶν σπουδαίων καταστηματαρχῶν τῆς συνοικίας

ΘΗΛΥΚΟΜΑΧΙΑ

μνηστέας, ὁ Μανωλάκης ἔξγα-
λε τὸ τεφτέρι του καὶ λογά-
ρισσε : Μικρὰ ἔξοδα τοῦ μη-
νός, σύνολον 23 χιλιάδες κα-
κάτι. Πῆγε νὰ χάσῃ τὸ νοῦ
τοῦ ὁ κακομοίρης. Ἐκλείσθη
τὸ τεφτέρι καὶ ἔξαυλογάρισσε :
Θὰ μείνωμεν ὁκτὼ μῆνες ἀρρα-
θνιασμένοι, πρὸς εἰκοσι τρεῖς
τὸ μῆνα, σύνολον 184. Ἀφαι-
ροῦμεν ἀπὸ τῆς 200. Τέσσερα
ἀπὸ μῆδεν ἔξ, ἓνα τὸ κρατού-
μενο συν ὁκτὼ κ.τ.λ., κ.τ.λ.
ὑπόλοιπον 16 χιλιάδες. Αὐ-
τές οἱ 16 θὰ τοῦ ἔμεναν τὴν
παρὰμνην τοῦ γάμου ἀπὸ
τὴν προκίκα πού θὰ ἔπαιρνε.
Θὰ πῆτε : Μὰ θὰ τοῦ ἔμενε
καὶ ἡ Λόλα τὴν ὁποῖαν ἀγα-
ποῦσε πὰ παραφόρους... Θὰ
τοῦ ἔμενε δουεῖς; Ὁ Μανωλά-
κης ἀμφέβαλλε! Οἱ εἶχε λό-
γους νὰ ἀμφιβάλλῃ.

Ἡ Λόλα μπορεῖ νὰ ἦταν ἡ μνηστή του, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀνῆκε. Διότι ἀπλούστατα ἀνῆκε εἰς ὅλον τὸν νεορόκοσμον τῆς συνοικίας καὶ τῶν περιχώρων τῆς. Βέβαια, δὲν ἐφθάσε καὶ οἱ μὴ περαιτέρω, ἀλλὰ, τέλος πάντων, τί δουλειὰ ἦταν αὕτη, νὰ δγαίνει περὶ πάσο τοῦ μνηστῆρα τῆς καὶ νὰ χαμογελᾷ σὲ ὅλο τὸν ἄλλον ἀρσενικό κόσμον ἐκτός τοῦ μνηστῆρος τῆς. Νὰ κάθεται μαζί του σὺν ἑξαποπλαστεῖο καὶ νὰ ἀρχίζει τὰ ἑξαπολογήματα μὲ τοὺς παρακαθημένους, νὰ σπριγκνέται σὸ τραῦ ἐπάνω σ' ἐκείνους πού ἐστριμχνόνταν γιὰ νὰ τῆς κάμουν θέσι. Νὰ βολιδοσκοπῇ στὴν ταβέρνα τοὺς νέους τῆς ἀντικρινῆς παρέας, νὰ ἀνοδιπλώνεται στὴν ἀμμουδιὰ ἐμπρὸς στοὺς μαντραχαλούς πού ἐξάπλωναν ἀπέναντί της, νὰ... τόσα νὰ!

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡ-Ι
ΧΙΣΚΟΣ

Νᾶ σὰς τὸν παρουσιάσῃ με
 δὺς αὐτὸν τὸν δευτέρου·
 Χρυσὸ παιδί! Καλόβολος ὅπου
 παίρνει, ὑποχωρητικός ὅπου δὲν
 παίρνει, μαλακὸς σαν ζύμη.
 Ἔτῳ 32. Ἐπαγγέλματίας, ἡ-
 λεκτρολόγος με ἀξιόλογο συ-
 νοικιακὸ μαγαζάκι, τεχνίτης
 σπουδαίος, καλομίλητος, πρὸς
 οὐ καὶ συγκραταστικός, **ὅλα**
μαζί· ἰδὲς τὴν καταστηματούρ-
 κος τῆς συνοικίας με πρῶτος

70N

—Πλησιάζετε, είπε. Η δεσποινίς ντε Σερναί μάς διεβεβαίωσε για την τιμωρία σας, Ιππότε. Θα ακούσετε τις διαταγές της βασιλείας σας.

Ο νέος εγροντίστηκε.

Στη θέα αυτής της γυναίκας ένοιωσε μια περιέργη συγκίνηση.

—Κύριε, είτε η βασιλισσα, δεν ξέρω ποιος είσθε, άλλ' η δεσποινίς ντε Σερναί μάς έγγυεται για σας. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε πιστός, τίμιος και γενναίος. Είστε έτοιμος να ριφικινδυνεύσετε την ελευθερία σας και τη ζωή σας ίσως ακόμη.

—Για σας θα έκανα τα πάντα, κυρία, απήντησε ο νέος.

—Η βασιλισσα, έχωμεγάλα. —Και όμως είσαστε πολύ νέος ακόμη...

Στην ηλικία σας, η ζωή έχει τόσες χάρες...

—Η ζωή ενός στρατιώτου είναι πάντοτε έκτεθειμένη σε κινδύνους.

—Ακούστε με λοιπόν, φίλε μου, είπεν η βασιλισσα. Θα συνοδεύσετε αυτόν τον ευπατρίδη, του οποίου την ασφάλεια εμπιστευόμεθα στον ηρωισμό σας. Αναλαμβάνετε αυτή την αποστολή;

—Μάλιστα, κυρία.

—Πηγαίνετε λοιπόν και επιστρέψτε γρήγορα. Στο Σεντάν θα σας παραδώσουν ένα δέμα, το οποίο θα φέρεται από μέγαρο Νεβέρ και θα το παραδώσετε μόνο στα χέρια της δεσποινίδος Κλαίρης ντε Σερναί. Απ' αυτήν θα λάβετε τις νέες μου διαταγές.

—Οι διαταγές σας θα εκτελεσθούν πιστώς, κυρία.

—Προσέχετε τις ενέδρες που μπορεί να συναντήσετε στο δρόμο σας.

—Αρχισα να τις γνωρίζω, κυρία, και άλλως δε δεν τις έφοβόμην ποτέ.

Μακριά, κάποιο ρολόγι έσήμανε τέσσερις.

—Πηγαίνουμε, είπε ο κ. Μπερνάρ. Δεν είναι φρονιμώτερο να μένουμε περισσότερο εδώ.

Ο ώραιος ευπατρίδης έφίλησε το χέρι της βασιλείας.

—Επειτα έγυρισε προς την Κλαίρη. Με μια αυθόρμητη κίνηση, η νέα έπεσε στην άγκαλιά του.

—Εκείνος την έσφιξε με αγάπη, φιλώντας τις ώριμες χρυσές μπούκλες της, το μέτωπό της και τα διακρυσμένα μάτια της.

—Αυτίο, παιδί μου.

Η Άννα η Αυστριακή είχε πέσει κατάκοπη στο μαρμάρινο εδώλιο. Το στήθος της ανέκοκατέβαινε από τη συγκίνηση και τους λυγμούς. Ένας σπασμός την έτάρανε και ο Ιππότης την άκουσε να ψιθυρίζει:

—Αλλοίμονο! Αυτή μπορεί να φιλήσει το παιδί της.

Με την καρδιά σφιγμένη και το κεφάλι ζαλισμένο από τις τόσες συγκινήσεις, ο Ιππότης ήκολούθησε τον κ. Μπερνάρ, που η Κλαίρη άδηγούσε προς τη μικρή πόρτα.

20

—Έξω ή πάλι εξακολουθούσε μεταξύ των δύο μονομάχων. Ο αγών ήταν πολύ πεισματώδης. Καμείς από τους δύο αντίπαλους δεν υποχωρούσε, αλλά και κανείς δεν μπορούσε να καταβάλει τον άλλον.

Σ' όλες τις επιδέξιες επιθέσεις του Σιρανό, ο αντίπαλός του είχε πάντοτε έτοιμη την απόκριση.

—Εκείνο δε που επέισμωνε περισσότερο τον ποιετή ήταν το ότι ο αντίπαλός του, μοιζούτι ήμνητο με μεγάλη τέχνη, δεν κατέβαλλε όμως καμμία προσπάθεια για να ανταποδώσει τα κτυπήματα.

—Να πάρη η όρμη! Ξιφθυρίσε ο Σιρανό θυμωμένος. Μου φαίνεται πως αυτός ο άνθρωπος με λυπάται, γιατί ενώ άφησα το στήθος μου ακάλυπτο, για μια στιγμή, δεν έσπευσε καθόλου να έπωφεληθώ απ' αυτή την άπροσεξία μου για να με κτυπήσει.

Και η ώρα έπροχωρούσε. Είχε αρχίσει τώρα να χαράζει.

—Εξοχότης, η μικρή πόρτα του τοίχου άνοιξε και ο κ. Μπερνάρ, μαζί με το νεαρό σύντροφό του, έβγήκαν έξω.

—Εστρίψαν άμέσως προς τα άριστερά και έπλησαν την όδον Άγιου Ιακώβου.

Ο Άρτανιάν άντελήθη τον θόρυβο των δημάτων των και έσταμάτησε θέλοντας να ακούσει καλύτερα.

—Αλλ' ο Σιρανό, που έκατάλαβε άμέσως ποία ήταν η πρόθεσίς του, του έπιτέθη με τέτοιο πείσμα, ώστε τον άνάγκασε να εξακολουθήσει τον αγώνα.

Θα εξακολουθούσαν ίσως να μονομαχούν επί πολλή ώρα ακόμη, αν, σε μια στιγμή, ο ήχος που έπροκάλεσε η σύγκρουσις των δύο όπλων δεν έκινούσε την προσοχή του Σιρανό.

—Εξαλλος τότε από θυμό και από θαυμασμό συγκινήθηκε έφώναξε:

—Αιτί! Αυτό δεν είναι μέσα στους δόρους μας! Μήπως με έπλητρε για κανένα άρχαριο και με λυπώσατε;

Ο Άρτανιάν έχαιρέτησε με το σπαθί του.

—Λυπούμαι πολύ, κύριε, είπεν, που δεν μπόρεσα να σας ύπηρετήσω καλύτερα. Αλλά είχα κάμει έναν όρκο...

—Είαν όρκο;

—Ναί. Να μη θάλαω το ξίφος από τη θήκη του.

Πραγματικά, ο Σιρανό άντελήθη ότι ο αντίπαλός του έμονομαχούσε με το ξίφος μέσα στη θήκη.

—Ελάτε, έκαμε ο Άρτανιάν, γελώντας για την έκπληξή του. Από όλη αυτή την ιστορία, είσθε και πάλιν κερδισμένος. Καταρθώσατε εκείνο που θέλατε. Έλπιζω να συναντηθούμε μια άλλη φορά υπό καλύτερες συνθήκες.

—Το έλπιζω και εγώ, είπεν ο Σιρανό, ενώ έβαζε το σπαθί του μέσα στη θήκη του.

Ο σωματοφύλαξ έτρεχε εν τώ μεταξύ προς τις δύο σκιές, που είδε να φεύγουν. Ήταν όμως άρκετα άργά για να τις προσβάσει.

Ο ποιητής, από το άλλο μέρος, διηύθυνε προς την όδον της Κολάσεως.

Ο Άρτανιάν ένοιωσε μια κρυφή άνησυχία για την άποτυχία της αποστολής του. Θα έπρεπε τώρα να παρουσιασθή στον Καρδινάλιο και να του όμολογήσει χωρίς περιστροφές ότι είχε χάσει το παιχνίδι. Έπροχωρούσε τώρα σκυφτός, όταν ξαφνικά άκουσε να τον φωνάζουν:

—Ε, κύριε ντ' Άρτανιάν. Σταθήτε! Πού τρέχετε έτσι;

—Ήταν ο Μαζαρίνος.

—Λοιπόν, τα είδατε τα νυχτοπούλια μας, έρώτησε.

—Ναί, έκαμε στενωχωρημένος ο Άρτανιάν. Αλλά μούφυγαν μέσα από τα χέρια μου...

—Ήταν τρεις;

—Ναί, δύο φαντάσματα κι ένας διάβολος.

—Και έβγήκαν από τη μονή των Καρμυλιτών;

—Τα δύο φαντάσματα ναί. Όσο για τον διάβολο, ώρισμένως θα έβγηκε από την κόλαση.

—Τα δύο φαντάσματα ήταν ένας νεαρός στρατιώτης και ο άλλος ένας ώραιος ξανθός ευπατρίδης;

—Ναί, βέβαια, έτσι ήταν, απήντησε ο Άρτανιάν, που δεν καταλάβαινε που ήθελε να καταλήξη ο Ιταλός άββας, άφου, σύμφωνα με τη δική του γνώμη, η έπιχείρησις είχαν άποτύχει.

—Όποτε θα μωρέσετε να μαρτυρήσετε για όλα αυτά, κύριε Άρτανιάν;

—Βεβαίως.

—Και θα μωρέσετε να άναγνωρίσετε τον ξανθό ευπατρίδη, αν παραστή άνάγκη;

—Νομίζω ότι ναί. Άν φυσικά τον συναντήσω.

Ο πονηρός Ιταλός έγέλασε εύχαριστημένος.

—Όραϊά! είπεν. Δεν μου χρειάζεται τίποτε άλλο.

Έπληρε έπειτα το δρόμο που έφερνε προς την πύλη της όδου της Κολάσεως.

—Ακολουθήστε με, κύριε ύπολοχαγέ, έκαμε. Το πρώτο μέρος έπληξε καλά. Άς δούμε τώρα το δεύτερο.

Στην πύλη, μια ταχυδρομική άμαξα τους έπεριμένε. Γύρω απ' αυτή, προς το δάθος, διεκρίνοντο σκιές Ιππώνων.

Ο Μαζαρίνος έπλησιωσε το ταχυδρομικό άμάξι. Ένα παραπέτασμα άνασηκώθηκε άμέσως.

—Η ύπόθεσις πηγαίνει καλά, είπεν ο άββας. Ο κύριος ντ' Άρτανιάν έξετέλεσε τη άποστολή του θαυμάσια. Είδε και άνεγγνώρισε το πρόσωπο που έμπήκε απόψε στη μονή των Καρμυλιτών.

—Και που είναι τώρα αυτό το πρόσωπο; έρώτησε μια παγερή φωνή, που έκαμε τον σωματοφύλακα να άνατριχίσει.

—Σύμφωνα με τις διαταγές που είχα δώσει, απήντησε ο Μαζαρίνος, τους αφήσανε να βγούν από το Παρίσι και χωρίς εκείνοι να το ύποπτευόνται, οι άνθρωποι μας τους παρηκολούθουνται. Έπέρασαν την πύλη του Άγιου Ιακώβου πριν από ένα τέταρτο της ώρας και τώρα διαδίζουν προς νότον.

—Μπιά! έσκέφθηκε ο ντ' Άρτανιάν. Ο Μαζαρίνος είχε λάβει λοιπόν τα μέτρα του;

—Πόση ώρα έχουν κερδίσει εν τώ μεταξύ, έρώτησε η φωνή.

—Δέκα πέντε έως είκοσι λεπτά.

—Θα τους προσβάσω;

—Ασφαλώς. Το πράγμα θα είναι πολύ εύκολο για τους Ιππείς σας, με τα όπλα που έχουν και μάλιστα όταν επί κεφαλής τους βρίσκεται ένας καλός άρχηγός.

—Λοιπόν, άς μη χάνουν καιρό. Πρέπει να πάντων με κάθε βυσία τήν...

—Τόν κ. Μπερνάρ, διώρθωσε ο Μαζαρίνος.

—Επειτα, γυρίζοντας προς τον Άρτανιάν.

—Ακούσατε, κύριε ύπολοχαγέ. Η Αυτού Έξοχότης ο Καρδινάλιος σας διατάσσει να συλλάβετε με κάθε βυσία τόν ξανθό ευπατρίδη της μονής των Καρμυλιτών.

—Λοιπόν, κύριε ντ' Άρτανιάν, έκαμε ο καρδινάλιος, δαίνοντας το κεφάλι έξω από το παράθυρο του άμαξιού, έτηρήσατε τόν όρκο σας;

—Μάλιστα, εκλαμπρότατε. Δεν έβγαλα ούτε μια στιγμή το σπαθί μου από τη θήκη του.

—Τώρα όμως θα μωρέσετε να ξεπαθήσετε με την πρώτη ευκαιρία που θα σας δοθή.

—Γότε, Έκλαμπρότατε, όλα θα πάνε καλά.

—Μόνο ένα πρόσωπο δεν θέλω να έβείτε. Τόν ευπατρίδη της μονής των Καρμυλιτών. Αυτόν τόν θέλω ζωντανό...

—Θα τόν έχετε, Έξοχώτατε. Πού θέλετε να σας τόν φέρω;

—Στο Κρουά - Μπερνύ. Θα είμαι εκεί σε μια ώρα.

Ο Άρτανιάν έπεθεώρησε με μια ματιά τους Ιππείς που έβησαν στις διαταγές του.

Ήταν όλοι στρατιώται διαλεκτοί και τα όπλα τους έφαινόταν ξεκουραστά και γρήγορα.

Έπληρε έπειτα ο έκείνο που προώριζαν γι' αυτόν και διέταξε τη μικρή συνοδεία να ξεκινήσει.

Σε λίγο, οι Ιππείς έξηφανίσθησαν μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης.

—Όλα πηγαίνουν καλά! είπεν ο Ρισελιέ. Να ή άνθρωπος που μου έχρειάζόταν. Είμαι βέβαιος ότι αυτή τη φορά δεν θα μου γλυτώσει.

Η άμαξά έεκίνησε και αυτή σε λίγο και έχάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

... Σε άποστάσι μιας λεύγας έμπρός, έτάνω στον ίδιο δρόμο, δύο Ιππείς έκάλπαζαν με λίγγυαδής ταχύτητα.

Το πρώην άέρι τους έκτυπούσε στο πρόσωπο, άναίζωγωνόντας τις δυνάμεις τους.

Οι πρώτες λάμψεις της αύγης τους έφώτιζαν, έτσι που άνεγγνώριζε κανείς άμέσως το χλωμό άγένειο πρόσωπο, με τα ξανθά μαλλιά του κ. Μπερνάρ κόν ένα και το εύθυμο και νεανικό πρόσωπο του Ιππότη Ταγκρέντ, που ήταν ένθουσιασμένος για τη νέα του περιπέτεια, στον άλλον.

Κατά την συνήθειά του, ο κ. Μπερνάρ ήταν σιωπηλός και αινιγματικός. Ο Ιππότης δεν έπαρενευνόταν πιά. Άλλως τε, με την ταχύτητα που έτρεχαν, δεν θα μπορούσαν να ανταλλάξουν ούτε λέξη.

Ο Ιππότης Ταγκρέντ έπωφελείτο απ' αυτή την ύποχρεωτική σιωπή για να συγκεντρώσει τις σκέψεις του.

Η αύγη, διώχνοντας τα σκοτάδια της νύχτας, είχε διαλύσει τα φαντάσματα και τους έφώτιζε, που τόν έβασάνιζαν.

Κάθε πράγμα έπαιρνε τώρα τη θέση του μέσα στην πολύπλοκη αυτή ύπόθεσι. Οι ιδέες του εγίνονταν πιο ξάστερες και πιο καθαρές.

Δεν ύπηρεσε καμμία άμφιβολία πως η κασσετίνα είχε πέσει άκριβώς τόν σκοτεινών έγχρών του κ. Μπερνάρ, του ευπατρίδου που έκάλπαζε δίπλα του, του φίλου της βασιλείας, με τόν όποιον η τύχη είχε θελήσει να τόν συνδέσει με διπλά δεσμά: δεσμά καθήκοντος και συμπαιδείας.

Η δούκισσα του από το ένα μέρος και από το άλλο η γλυκειά φίλη του είχαν αναθέσει σ' αυτόν την φροντίδα να άγρυπνά έπάνω του. Η φωνή και τόν άνεπηχούσε μέσα στην καρδιά του. Και συγκρινόντας το συμφέρον του τόν έσπρωχνε προς αυτόν τόν ευπατρίδη, άφου τούς κατέδιωκαν οι ίδιοι έχθροι.

Το κλειδί του αινιγματος ήταν λοιπόν αυτός, ο κ. Μπερνάρ, η καλύτερα ο εύγενής άρχοντας που έκρυβόταν κάτω απ' αυτό το όνομα. Απ' αυτόν θα έτιθετο επί τα ίχνη τών άγνωστών έχθρών του. Και τότε τίποτε πια δεν θα τόν έμπόδιζε να ξεναπαρά από τα χέρια τους την περιουσία που τόν είχαν κλέψει. Μήπως δεν ήταν άρκετά ίσχυρός γι' αυτό; Ήταν ο άγγελος λιαφόρος της βασιλείας, που δεν μωρούσε παρά να τόν ύποστηρίξει.

Και ο Ιππότης έχωμεγέλασε άνευρεμένος την εύκαριστη τροπή της τύχης του.

—Εκείνο όμως που τόν έκανε πιο μεγάλη εύχαριστησι ήταν το ότι ώφειλε όλα αυτά στην Κλαίρη ντε Σερναί, την ξανθεία νεράιδα που τόν είχε μαγεύσει με την άπαράμιλλη όμορφιά της.

—Ετσι έσκεπτόταν ο Ιππότης Ταγκρέντ, καλπάζοντας δίπλα στο σιωπηλό σύντροφό του, που έφρόντιζε ώστε να μη χάνη καθόλου από τα μάτια του.

Ήταν βεβαίως τώρα ότι έτρεχε προς τόν πλοίο, τόν έρωτα και την εύτυχία.

Και όμως ο κίνδυνος τούς έπλησίαζε με την καλπάζουσαν ταχύτητα τών φρουρών του Καρδινάλιου και την όρμητικότητά του άρχηγού των Άρτανιάν.

Μετά το Άρκέγι, που έπέρασαν σαν άστραπή, ο κ. Μπερνάρ έπεθεράδυνε λίγο το όημα του άλόγου του. Το πρόσωπό του έφαιναν...

Ο Ιππότης έπεθεράδυνε και αυτός την όρμη του άλόγου του.

—Τί έχετε, κύριε; έρώτησε. Υποφέρετε;

—Δεν είναι τίποτε, απήντησε εκείνος με άλλοιωμένη φωνή. Λίγη κούρασι μόνο...

—Έχωμε ακόμη πολύ δρόμο να διατρέξω με... Καλό θα ήταν να ξεκουρασθούμε λίγο.

Και έπροσπάθησε να χαμογέλαση. Άλλά το χαμόγελό του ήταν βεδισμένο.

—Μήπως είναι άδικοαίσια να σας ρωτήσω που πηγαίνουμε; έκαμε ο Ιππότης.

—Στη Νταμπιέρ. Έκεί θα αλλάξωμε άλογα και θα πάρωμε το δρόμο προς το Σεντάν. Έκάνανε αυτή τη θόλτα, για να μην περάσωμε πολύ κοντά από το Παρίσι και γίνουμε άντιληπτοί.

—Πόσο άπέχομε από την Νταμπιέρ;

—Ε, ά, λέγετε.

—Μπορείτε να τις κάνετε χωρίς στοάθμο;

—Πρέπει! απήντησε ο ευπατρίδης.

Ήταν φανερό ότι κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια για να δώσει κάποια σταθερότητα στην άρμονική φωνή του.

—Άς συνεχίσουμε το ταξίδι μας, είπεν και πάλι. Θα ξεκουρασθούμε στην Νταμπιέρ.

Έξηκολούθησαν πράγματι το δρόμο τους, χωρίς όμως να τρέχουν με την προηγούμενη ταχύτητα.

21

ΑΚΟΥΣΤΕ, ΑΚΟΥΣΤΕ!

★ Κατά μίαν άμερικανικήν στατιστικήν, διακόσια τριάντα εκατομμύρια ανθρώπων πηγαίνουν κάθε εσσομαδα στα κινηματοθέατρα όλου του κόσμου.

★ Για την κινηματογραφική διομηχανία, από την άρχη της ιδρύσεώς της έχουν δαπανηθή τρία δισεκατομμύρια περίπου δολάρια, εκ τών οποίων δύο δισεκατομμύρια για τους κινηματογράφους τών Ήνωμένων Πολιτειών.

★ Η κινηματογραφική διομηχανία άπασχολεί 290.000 ανθρώπων ως έξης: 28 χιλιάδες για την παραγωγή, 14 χιλιάδες για την διανομή και 241 χιλιάδες για την προβολή τών ταινιών.

★ Κατ' έτος παράγονται 585 νέες ταινίες, συνολικής αξίας 150 εκατομμυρίων.

★ Σ' όλον τόν κόσμον υπάρχουν 100 χιλιάδες περίπου κινηματοθέατρα, εκ τών οποίων 20.180 στις Ήνωμένες Πολιτείες.

★ Τα όλιγώτερα κινηματοθέατρα ύπάρχουν στην Ιαπωνία. Άλλα τόσα περίπου και στην Αυστραλία!

★ Οι Σουηδοί γιατροί ποτέ δεν στέλνουν λογαριασμό στους πελάτες των. Καθένας πληρώνει ό,τι θέλει. Συνήθως οι φτωχοί δεν πληρώνουν ποτέ.

★ Ο άριθμός τών μέχρι τούδε γνωστών πουλιών είναι 11 χιλιάδες.

★ Οι κάτοικοι της Βενεζουέλας άπεχθόνται το σοά. Δεν τόν πίνουν, παρά όταν τους διατάξει ο γιατρός.

★ Τα κομμάτια τα επενόησαν πρώτοι οι άρχαίοι Αιγύπτιοι, Σύριοι και Βαβυλώνιοι, μεταχειρίζόμενοι αντί αυτών τα κομμάτια διαφόρων καρπών.

★ Οι Ίνδοι επίσης κατά τους αρχαισταύτους χρόνους μεταχειρίζονταν ως κομμάτια... τα μάτια τών φορών.

★ Τα πρώτα έξυλινα κομμάτια άρχισαν να τα κατασκευάζουν οι άρχαίοι Σίνοι.

★ Οι έχιδνες δεν κλείνουν ποτέ τα μάτια τους. Ούτε όταν κοιμώνται, ούτε ακόμα όταν φουφούν. Κι' αυτό συμβαίνει γιατί δεν έχουν βλεφαρίδες.

Έπέρασαν σε λίγο το Μπουρ - λα Ρέν, που μόλις έξυπνούσε έκείνη την ώρα.

Καθώς όμως άφηναν πίσω τους τα τελευταία σπιτία του χωριού, ο κ. Μπερνάρ έγειρε έπάνω στο αλογό του λιπόθυμος.

Ο Ιππότης μόλις έπρόφθασε να τόν συγκρατήσει για να μην πέσει και έπειτα, παίρνοντας τόν με πολύ κοπο στα χέρια του, τόν έφερε στην άκρη του δρόμου.

Έσκυψε τότε έπάνω του, έλυσε την ταινία, που όλοι οι ευπατρίδες έφεραν χιαστί στο στήθος τους και έπληγε να τήν βρέξει στο δροσερό νερό ενός ρυακιού που έτρεχε πιά πέρα.

Έπέστρεψε σε λίγο και, άνασηκώνας τα ώραία μετάξια μαλλιά του συντρόφου του, τόν έβρεξε το μέτωπο και τους κροτάφους.

—Αλλ' ο κ. Μπερνάρ δεν συνήλεε και πάλι. Ο Ιππότης έξεκοιμήπασε τότε το χιτώνι του για να τόν επιτρέψη να άναπνεύσει καλύτερα.

—Εσταμάτησε όμως έντρομος στην κίνησί του αυτή και παρέμεινε ακίνητος, σαν να είχε διαπράξει μια ιερουσία.

Ο κ. Μπερνάρ ήταν άπλούστατα μια γυναίκα.

Έκείνη τη στιγμή, η έμπιστος της βασιλείας άνοιξε τα μάτια της και, με το πρώτο βλέμμα που έρριξε έπάνω στον Ιππότη, έκατάλαβε άμέσως τί είχε συμβή.

Ο Ταγκρέντ έγονάτισε τότε, μπροστά της καί, φέρνοντας το χέρι της στα χείλη του, είπεν:

—Σας όρκίζομαι, κυρία, ότι θα ξεχάσω άμέσως το μυστικό που ένα άπρόοπτο γεγονός μου άπεκάλυψε. Για μένα θα έισθε πάντοτε ο κ. Μπερνάρ.

Η δούκισσα ντε Σεβρέζ —γιατί άπως έξερουν οι άναγνώσταί μας αυτός ήταν — έχωμεγέλασε.

—Θα ήταν ίσως πρατιμώτερο αυτό, Ιππότε, είπεν. Δεν μου επιτρέπεται όμως να κρατήσω περισσότερο το μυστικό μου απ' ό,τι έναν άνθρωπο, που με τόση εύγυνεια μου προσφέρει τις ύπηρεσίες του. Η δούκισσα ντε Σεβρέζ δεν θα το ξεχάσει ποτέ αυτό, Ιππότε.

Στο άκουσμα αυτού του δνόματος, ο Ταγκρέντ έμεινε κατάπληκτος.

Είχε άνοιγμα μπροστά του την δούκισσα ντε Σεβρέζ, τη γενναία και περήσιμη αυτή άμαξόνα, που είχε κηρύξει έναν άμειλικτο πόλεμο εναντίον του Καρδινάλιου. Είχε μπροστά του τη γυναίκα που ήταν ο έφιάλης του βασιλέως, ο δαίμων της άνταρσίας και η ψυχή όλων τών συνωμοτών.

Ο Ιππότης έσπευσε τότε να κάμη μια ύπόκληρη έμπρός της.

—Αλλά, την ίδια στιγμή, η δούκισσα που είχε εν τώ μεταξύ άνασηκωθεί, του είπεν:

—Κυτάξετε λοιπόν! Τί έχουν τα όλοσγα; Φαίνονται πολύ άνήσυχια.

Πράγματι, τα όλογα που ο νέος είχε δέσει από τα χαλινάρια σ' ένα δένδρο, έδειχναν σημεία ζωηροτάτης άνησυχίας.

Με το κεφάλι γυρισμένο προς το Παρίσι, έφαινόταν σαν να άσφαιρόντο τόν άέρα. Έκτυπούσαν τη γη με τα πόδια τους, έτραβούσαν με δύναμη τα χαλινάρια τους και έχλυμνιτρζαν.

την υποχώρησί σας. Θα προχωρήσετε εν-
τελώς ίσα και θα χωθήτε μέσα στο δά-
σος στο πρώτο μονοπάτι που θα συναν-
τήσετε μπροστά σας. Έτσι έχετε μερικές
πιθανότητες να διαφύγετε τους διώκτες
σας. Όσο για μένα, αναλαμβάνω να τους
συγκρατήσω τόσο όσο χρειάζεται για να
άπομακρυνθώτε αρκετά.

—Το σκεφθήκατε αυτό που λέτε; Έκα-
με η δούκισσα, βλέποντάς τον να τραβά
το ξίφος του. Θα σάς σκοτώσουν άσφα-
λώς.

Ο ιππότης άνεσώωσε τους δμους του.
—Τί σημασία έχει; είπε. Φθάνει να
έκτελέσω το καθήκόν μου!

—Όχι! Όχι! Δεν θα δεχθώ ποτέ τη
θυσία αυτή της ζωής σας.

—Θέλετε μήπως να με κάμετε να πι-
στεύσω πως δεν με κρίνετε άξιο αυτής της
τιμής; έρώτησε ο ιππότης Ταγκρέντ.

Η δούκισσα εδίσταζε ακόμη. Και δ-
μως ο κίνδυνος έπλησίαζε από στιγμή σε
στιγμή.

—Θα ήταν μια μάταιη θυσία, Ιππότη, **είπε.** Δεν μπορώ να την δεχθώ. Θα σάς
σκοτώσουν, χωρίς αυτό να τους έμποδι-
ση να με πιάσουν μια ώρα ύστερα. Οι
δυνάμεις μου με έπρόδωσαν. Δεν θα μπο-
ρέσω να τους ξεφύγω.

—Θα παραδοθήτε λοιπόν;

—Μείνετε ήσυχος. Η ζωή μου τους εί-
νε πολύτιμη. Δεν θα τολήσουν τίποτε έ-
ναντίον μου. Άλλ' έχω εδώ μερικά έγγραφα
φα, που δεν πρέπει με κανένα τρόπο να
πέσουν στα χέρια τους.

Καί λέγοντας αυτά, έβγαλε ένα δέμα
από τον ταξιδιωτικό σακκό της.

—Με κάθε τρόπο, πρέπει να σώσω με
αυτά τα έγγραφα! έίπε. Η ζωή πολλών
ανθρώπων υπάρεξων εξαρτάται απ' αυ-
τά. Σας το εμπιστεύομαι!

Και έτεινε στον Ιππότη το δέμα.

Έκείνος έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω,
χωρίς να το πάρη στα χέρια του.

—Ιππότη, είπε η δούκισσα, απαιτώ
να με υπακούσετε. Έκείνος που πρέπει
να φύγη είσθε σείς και όχι εγώ.

—Να σας εγκαταλείψω; Ποτέ!

—Άφου σάς λέγω ότι πρέπει να το
κάμετε; Είνε ανάγκη αυτά τα έγγραφα να
φθάσουν στον προορισμό τους. Την απο-
στολή αυτή την εμπιστεύομαι στην γεν-
ναιότητα και την επιδεξιότητά σας. Πάρ-
τε τον «Καπιταίν»... Είνε το καλύτερό μου
όλογο... Φύγετε και προσπαθήστε να φθά-
σετε στη Σεντάν... Θα παραδώσετε αυτά
τα έγγραφα στον κύριο ντε Σουασόν...
Θα με περιμένετε εκεί επί όκτώ ημέρες...
Αν στο διάστημα αυτό δεν έχω εμφανι-
σθή, αυτό θα σημαίνει ότι η τύχη έχει
στραφή εναντίον μου.

—Ό! Κυρία!

—Αυτό δεν έχει σημασία... Θα έπι-
στρέψετε τότε στη Γαλλία με μια έπιστο-
λή του κόμητος προς τη βασιλίςσα... Την
έπιστολή αυτή θα την παραδώσετε
στην δεσποινίδα Κλαίρη ντε Σερναι, που
θα σάς την φέρη πίσω υπογεγραμμένη.

—Και την έπιστολή αυτή τί θα την
κάμω;

—Η δεσποινίς ντε Σερναι θα σάς πη
που θα την δώσετε αν είμαι ακόμη ελεύ-
θερη.

—Και αν δεν είσθε;

—Τότε θα πάτε στο Λονδίνο, στο λόρ-
δο Μόνταγκιου.

—Καλά, κυρία, έκαμε τέλος ο Ιππό-
της, παίρνοντας την απόφασί του. Θα ύ-
πακούσω.

—Εύχαριστώ, Ιππότη. Η απόφασίς
σας με άνακουφίζει. Α! Σταθήτε!

Και η δούκισσα ντε Σεβρέξ του έπέρα-
σε στο χέρι το δακτυλίδι που του είχαν
δώσει και πάλι ως σημείον αναγνωρί-
σεως.

—Αυτό το δακτυλίδι θα είνε το φυλα-
χτό σας, Ιππότη, είπε. Και θα σάς χρη-
σιμεύση ως σημείον αναγνωρίσεως από
τον κόμη... Πηγαίνετε τώρα και μην ξε-
χάτε ότι πρέπει να φέρετε με κάθε θυσία
εις πέρας την αποστολή σας.

Ο Ιππότης, έπειτα από έναν, τελευ-
ταίο διαταγμό, έπήδησε επάνω στον «Κα-
πιταίν».

—Φύγετε, Ιππότη! Έκαμε η δούκισσα
Και καλή τύχη!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

22

Πρωτότυπη θαυματολογία των γυναικείων ματιών

Είνε άπαραβάτος άρχή στην Ιστορία
της ανθρώπινης αγάπης «από τα μάτια
να πιάνεται ο έρως, στα χείλη να κατε-
βαίνει κι' από τα χείλη στην καρδιά, ό-
που ριζώνει και δεν θγαίνει».

—Ό,τι δεν λένε τα χείλη σου το λένε
τα μάτια σου, όμολογούν όλοι οι έρω-
τευμένοι του κόσμου στο ένδαλμα των ό-
νειρων τους.

Και πραγματικά, η γλώσσα των μα-
τιών είνε άπείρως εύγλωττοτερη από κά-
θε άλλη γλώσσα του κόσμου και κάθε άλ-
λο έκφραστικόν μέσον.

—Αν όμως ο έρως πιάνεται απ' τα μά-
τια, και απ' τα μάτια κρίνεται η τύχη
του. Απ' την... ποιότητα μάλλον των
ματιών αυτών. Γιατί αλλοίως αγαπούν
οι μαυρομάτες και οι γαλανομάτες, αλ-
λοίως οι γλαρομάτες και οι λοξομάτες.
Τα πονηρά, τα γλαρά, τα θολά, τα γλυ-
κά, τ' άμυγδαλωτά, τα κρασογάλανα, τα
λοξά, τα πεταχτά μάτια, είνε «ποιότητες»
που καθεμία κρύβει και μια δική της σα-
γήνη, μια δική της γοητεία. Συχνά, κι'
ένα δικό της τρόπο έρωτικού δλέθρου.

ΔΙΠΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΑΙΤΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ!

Ο ρωμαντικός νέος που θα πρωταντι-
κρύση τα φλογερά μάτια μιας αϊθέριος
πρόσεως και θα τα έρωτευθώ—για να έ-
ρωτευθώ άργότερα και την... κάτοχο των
— καταγραφεί μόνος στο βιβλίο της
μοίρας του την ευτυχία ή την δυστυχία του.

Γιατί τα μάτια αυτά είνε ακόμη άγνω-
στον σε ποιά έρωτικά ρουμάνια, σε ποι-
ούς γκρεμνούς αγάπης ή Έδεμ έρώτων
θα τον οδηγήσουν.

Ο λαός μας τα θεωρεί διπλή σαίτα
τα μάτια αυτά που κεραυνοβολούν με τον
μαγνητή της σαγήνης των οποίων τα έ-
ρωτευθώ:

Απ' τα γλυκά τα μάτια σου
διπλή σαίτα θγαίνει
ή μια μās παίρνει την ζωή
κι' η άλλη άνασταίνει.

Γιατί αυτές που θα τα έρωτευθώ, τυ-
φλωμένος απ' το θάμπωμα της έκτυφλω-
τικής όμορφιάς των, θα παραλείψω να
προσέξω και την... καρδιά, το κυριώτερο
εχέγγυο ευτυχίας σ' ένα σφοδρόν έρωτα.

Μάτια και φρύδια έθλεπο
κι' έπίσπεσα ό καυμένος
μα την καρδιά δεν έβλεπα
και γέγκα γελασμένος.

τραγουδά ο άπατημένος έρωτοπαθής του
λαϊκού τραγουδιού. Και δεν ξέρει πως να
άπαλλαγή από την όπτασία της σκληρής
κόρης, που παρ' όλα αυτά, αγαπά. Κα-
τολγεί δε να πιστέψω ότι αίτια του με-
γάλου αυτού έρωτικού σπαραγμού του εί-

νε τα... Ίδια του τα μάτια που του έπι-
τρέπουν ακόμη να βλέπη και να θαυμάζη
την αγαπημένη του:

Μάτια μου κακορίζικα,
προδότες του κορμιού μου
γιατί να μου τη βάλετε
τέτοια κυρά στο νού μου.

ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ ΚΑΙ... ΠΕΙΣΜΑΤΟΣ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

Ποιά μάτια όμως είνε τα γοητευτικώ-
τερα και ειλικρινέστερα; Ποιά είνε τα
μάτια αυτά τα περίφημα που τραγουδά
ή λαϊκή μούσα με το παρακάτω ώραιο
δίστιχο και που κλείνουν τόση συναρπα-
στική σαγήνη, ώστε όποιος τα δώ παρ-
τά και... προικες και χιλιάδες κι' όλα τα
άγαθά της γής για να τ' άποκτήση;

Τα μάτια σου στα μάτια μου
μήκαν προσεχτάδες
και δέν έγύρεψαν προικιά,
μήτε λεφτά χιλιάδες.

Τα μαύρα άναμφιδόλως! Τα μαύρα μά-
τια είνε τα γοητευτικώτερα του κόσμου.
Λίγο... πεισματάρικα ίσως, αρκετά τυ-
ραννικά, αλλά πάντως γεμάτα ειλικρίνει-
και καλωσύνη.

Κι' ακόμη, τα μαύρα μάτια άποτελούν
μια άκένωτη πηγή ζωής για κάθε άπα-
τισμένο έρωτευμένο. Αυτό το παραδί-
χονται όλες οι «έρωτικές φιλολογίες» του
κόσμου και η δική μας λογογραφία πρώ-
τη και καλύτερη. Και παραδέχεται ο λαός
μας:

Μαύρα 'ναι τα δώ σου μάτια,
μαύρα 'ναι σάν την έληά
κι' όποιος τα γλυκοφιλήση χάρε
δέν φοβάται πιά.

Τα μαύρα μάτια, λοιπόν, διώχνουν τ' **ά-
Χάρο.** Κι' όχι μόνον αυτό αλλά και είν-
τους νεκρούς ακόμη ζωή χαρίζουν:

Αυτά τα μαύρα μάτια σου
π' όλο στριβογυρίζουν
θάνατο δίνουν ζωντανού,
νεκρού ζωή χαρίζουν.

Με την αντίδιαστολή αυτή το λαϊκό
δίστιχο προσπαθεί να μās φανέρωση το
μέγεθος της μυστικής σαγήνης που κού-
δουν τα μαύρα μάτια.

Φυσικά και όλες οι θουλικές κοπέλλες
των δημοτικών τραγουδιών μας, οι έξακου-
στές για την αγνότητα και την όμορφιά
τους, ήσαν μαυρομάτες. Η αδελφή του
Μαυριανού, η χιλιотραγουδισμένη, η γυ-
ναίκα του Διγενή Ακρίτα, μαυρομάτες ή-
σαν. Κι' η περιφημη Ρήνη του Κριτου
ή θυγατέρα του Δούκα που άναφέρεται
σ' ένα απ' τα ώραιότερα τραγούδια το

λαού μας, ήταν κι' αυτή μαυρομάτια:

«Έγώ είμαι ή Ρήνη ή λυγρή,
ή Ρήνη ή μαυρομάτια...»

ΜΗΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΙ- ΔΕΩΝ

Για τα μαύρα μάτια μιας κοπέλλας
ίνονται φονικά και για την κατάκτησή
τους άδελφικοί φίλοι γίνονται θανάσιμοι
εχθροί. Γιατί, οι μαυρομάτες άποτελούν
ένεκαθεν το μήλον της έριδος των νεαρών
έρωτιδών:

Δέν είνε μιά, δέν είνε δώ,
τρέις είν' π' άνάθεμά τες
πέτε μου ποιά ν' άπαρηθώ
που είν' όλες μαυρομάτες;

Οι μαυρομάτες είνε γνωστές και για
τα πεισματικά τους. Τους άρέσει να τυ-
ραννούν αυτούς που τις αγαπούν, με νά-
ζια και ύποκριτικές ύπεκφυγές. Και λέει
σχετικά ο λαός μας:

Μαύρα είνε τα ματάκια σου,
μαύρα και τα μαλλιά σου
μαύρη μούκανες την καρδιά
από τα πείσματά σου.

Όμως, όλα αυτά είνε... άλάτι στο
καρύκευμα του έρωτος. Γιατί, άμέσως
παρακάτω ή λαϊκή μούσα παραδέχεται:

Στρέψε τα μαύρα μάτια σου,
τα λιγυρισμένα
που κάνουν τα πικρά γλυκά
και τ' άγρια ήμερωμένα.

Είνε τόση ήρεμη ή εύτυχία που προ-
φέρουν τα μαύρα μάτια, παρ' τα έρωτι-
κά παιγνιδίσματά τους και τόσο θετική,
ώστε να άναγνωρίζη ο έρωτοχτυπημένος
νέος του δημοτικού τραγουδιού:

Τα μαύρα μάτια σου όποιος δώ,
αν είν' και πικραμένος
τις πίκρες όλες λησμονεί
και χάρειτ' ο καυμένος.

Και ακόμη:

Τα μαύρα μάτια την αούή
δέν πρέπει να κοιμούνται
μόν' πρέπει να νάναι ζυπητά
και να γλυκοφιλιούνται.

ΤΑ ΓΑΛΑΝΑ, ΠΑΡΑΣΥΡΟΥΝ ΣΤΟΝ Ο- ΛΕΘΡΟ...

Αντίθετα προς τα μαύρα μάτια τα...
γαλανά, φέρουν όλο το βάρος μιας κακής
κληρονομίας. Και τί κακό δεν έχουν έπα-
νω τους; Ψεύτικα, άστατα, άπιστα, καρ-
διοκλέφτικα, άπανα, κτλ.

Η σαγήνη τους μπορεί να είνε μεγα-
λύτερη από τα μαύρα:

Για μαύρα μάτια χάνομαι,
για καστανά πειθαίνα

και για τα κρασογάλανα
σκίζω τη γής και μπαίνω!

Μα και ή... έρωτική καταστροφή που
προκαλούν άσυγκρίτως φοβερώτερη. Παρα-
σύρουν στον θάνατο, τον πνιγμό, την αυ-
τοκτονία:

Τα γαλανά τα μάτια σου
κάνουν μεγάλο κύμα
κι' αν πέσω μέσα πνίγομαι,
κι' έχε τα εσύ το κρίμα.

Η άπονιά τους είνε παροιμιώδης. Α-
φού καρδιοκλέψουν, άφανίσουν και παρα-
σύρουν στην έρωτική άπελπισία κατόπιν
άρέσκονται να παιγνιδίζουν με το θύμα
των, σάν την γάτα με τον ποντικό:

Τα γαλανά τα μάτια σου
πότε γελούν και κρίνουν,
πότε μου παίρνουν τον νού
και δέν μου τόν άφίνουν.

ΟΙ ΧΑΜΗΛΟΒΛΕΠΟΥΣΕΣ ΕΙΝΕ... Ε- ΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ

Έχομε όμως και μια άλλη κατηγορία
έπικινδύνων ματιών. Είνε αυτά που βλέ-
πουν πάντοτε χαμηλά. Οι χαμηλοβλεπού-
σες έχουν την έλκυστικώτερη γοητεία μα
και τους περισσότερους κινδύνους. Είνε
ψυχρές στην αρχή στον έρωτά τους, λι-
γομίλητες, ναζιάρες. Μα όταν ξεσπάσουν,
γίνονται μαινάδες. Τις γνωρίζει καλά ο
λαϊκός τραγουδιστής αυτές τις «σιγαλο-
περπατικές και χαμηλοβλεπούσες» γιατί
έχει καή απ' τον ιδιότροπον έρωτά τους.
Γι' αυτό και τις τραγουδά με φόβο:

Ας λείπω από τα μάτια εγώ,
που χαμηλοβλέπεις
που λαχταρίζουν για φίλι
και δέν το μαρτυράνε.

Το φευγάλεο, λαθραίο ανάδλεμμα, που
ξεφεύγει κάτω απ' τα μισόκλειστα βλέ-
φαρά τους σφάζει και θανατώνει με την
γλυκά του σ' όποιον άπευθυνηθώ:

Το χαμηλό τ' ανάδλεμμα
που κάνεις με λαβάνεις
μή με θωρή τόσο γλυκά
γιατί με θανατώνεις.

Και έχει δίκιο, άναμφιδόλως ο έρωτο-
καυμένος τραγουδιστής να κα-
τηγνίζει την κόρη την χαμηλοβλεπούσα που τον
οίχμασώτισε στα δίχτυα της με την λο-
ξή, σατανική ματιά της:

Ανάθεμα τα μάτια σου
πως τάχεις μασημένα
δταν περνά και βλέπω τα,
στέκουν, χαμηλωμένα.

M. X. XANN.

ΑΣ ΜΟΥ ΤΟ ΠΗΣ

Κουτοί ψευτοεγωϊσμοί
και πείσματα και μιση...
Ξέχασ' τα κι' άσε την καρδιά
αν θέλη να μιλήση
Νά! κάνω πρώτος την άοχή
τόσο άπλα κι' ώραιά
και σου το γραφώ... ΑΓΑΠΩ
έτσι με κεφαλαία.
Αν νοιώθης κάτι τι και σύ,
κάνε με να το νοιώσω
και δόσε μου λίγη χαρά
που την ζητώ τόσο.
Μ' αν μ' αγαπάς, άς μου το πουν
δω χείλη τραχμένα,
να πώ κι' εγώ πως ή ζωή
δέν τέλειωσε για μένα.

ΜΙΜΗΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ Α.Ο.Α.Ο.

ΣΤΙΣ ΑΝΑΠΑΥΛΕΣ ΤΗΣ ΑΙΜΑΤΟΧΥΣΙΑΣ...

Η ειδική όργάνωσις του Γερμανικού
Υπουργείου Προπαγάνδας, για
την πνευματική διασκέδασι των στρα-
τιωτών και έργατών του μετώπου, κα-
τάρβωσε να συγκεντρώση υπό τας
διαταγάς της έπτά χιλιάδες καλλιτε-
χνών, μεταξύ των οποίων πολλοί περι-
φημοί και γνωστοί. Ήθοποιοί, μουσι-
κοί, καλλιτέχνες του έλαφρού θεάτρου,
περιόδευσιν συνεχώς σ' όλα τα μέρη
όπου βρίσκονται Γερμανικά στρατιωτι-
κά τμήματα και δίνουν παντός είδους
παραστάσεις και συναυλίες, οι όποιες
υπολογίζεται ότι θάναύν ήμερησίως
τις έκατον πενήντα.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΛΕΙΠΟΥΝ

Στην Γερμανία δέν έμεινε σχεδόν
άνδρική εργασία που να μην άν-
εληφθή από γυναίκα χέρια. Τε-
λευταίως, πολλές γυναίκες, των οποίων
οι σύζυγοι, κομμάτι το έπάγγελμα,
έστρατεύθησαν, για να μην κλείσουν τα
καταστήματα των συζύγων των, καταρ-
τίζονται οι ίδιες σε ειδική σχολή για τα
μυστήρια της περμανάντ και έν γένει
της γυναικείας κομμάσεως, που άνοιξε
στο Βερολίνο το «Μέτωπον Έργασίας».
Ο κύκλος των μαθημάτων παρατείνε-
ται επί δύο εβδομάδες. Ως πελάτιδες
για την πρακτική εξάσκηση των καταρ-
τιζομένων κομμοτριών χρησιμεύουν γυ-
ναίκες που προσέρχονται οικειοθελώς
μια ώρα την ήμέρα, την όποιαν έξοι-
κονομούν από τις εργασίες των. Έ-
τσι, στο έξής οι Γερμανίδες θα πα-
ραδίδουν σε γυναικεία χέρια τα κεσά-
λια τους, για την ύψηλή τεχνη της
περμανάντ, την όποιαν ούτε ο πόλε-
μος μπορεί να καταργήση!

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Κατά τις έφημερίδες του Λονδί-
νου, στην Αγγλία δέν τιμωρούν-
ται μόνον οι διαδοσάι — που άς ση-
μειωθή ότι δέν άφθονούν και τόσο ό-
πως συνήθως συμβαίνει σε άλλες χώ-
ρες σε παρόμοιες κρίσιμες στιγμές
— αλλά και οι άπαισιόδοδοι και... οι
μελαγχολικοί. Έτσι, προ ήμερών, έ-
νας νέος μαθητής μιας στρατιωτικής
σχολής έπιμωρήθη με πρόστιμο δέκα
λίρών, διότι ένα βράδυ ήταν... μελαγ-
χολικός, ένοστάλησε το σπίτι του
και άναστένανε, διότι ο πόλεμος συ-
νεχίζεται επί ένα και πλέον έτος...

23

Πώς φύτεψε Ο ΚΑΠΝΟΣ

Κάποτε ο Μωάμεθ έπηγαινε καβάλλα μέσα στη μεγάλη έρημο. Ήταν χειμώνας και όλα τα ζώα κοιμώνταν, θυσι-σμένα στη νάρκη απ' το κρύο. Αξάφνα, το άλογο του Προφήτη έπάτησε άπάνω στη φω-λπή μιάς όχιάς, που πετάχτη-κε έξω κατατρομαγμένη.

Ο Μωάμεθ κατέθηκε άμέ-σως από τ' αλόγο του, πήρε στα χέρια του πονετικά το έρπετο και τώβαλε μέσα στο μανίκι του, για να το ζεστά-νη και να το ζωογονήσει. Σε λίγο, εκείνη έσάλεψε και εί-πε :

— Μεγάλε Προφήτη, θα σε δαγκώσω...

— Έγώ δεν σου έκανα κακό, της άπήντησε ο Προ-φήτης. Γιατί θέλεις να φανής άχάριστη;

— Θα σε δαγκώσω, για να μη μπορείς να θλάψης από δώ και πέρα ούτε έμένα, ούτε τα παιδιά μου, ούτε κανέναν άλλον από τη γενιά μου.

— Αυτό που λες δείχνει με-γάλη άγνωμοσύνη, της είπε ο Μωάμεθ. Μ' αυτόν τον τρόπο θέλεις να μου άνταποδώσης την ευεργεσία;

— Το θέλω και θα το κά-μω!, έφώναξε η όχια. Ορκί-ζομαι σ'όν παντοδύναμο Άλ-λάχ ότι θα σε δαγκώσω.

Ο Προφήτης, όταν άκουσε το όνομα του Άλλάχ, δεν έ-τόλμησε να έπιμείνη, αλλά έ-σκυψε το κεφάλι και είπε:

— Άς είνε δοσάμένο τ' όνομά του, κι άς γίνη το θέ-λημά του...

Και λέγοντας τα λόγια αυ-τά, άπλωσε το χέρι του ανά-ραχος μέσα στο μανίκι του που είχε βάλει το έρπετό. Η όχια τόν έδάγκωσε. Και ο Μωάμεθ τότε ένοιωσε έναν τέ-τοιο δυνατό πόνο, που έρριξε με δύναμη κατά γής το έρπε-τό και το καταστράφηκε.

Έπειτα έβύζαξε με το στό-μα του από την πληγή το φαρμάκι και τώφτηκε άπάνω στην άμμο της έρημου. Την ί-δια στιγμή, στο μέρος όπου έπεσε το σάλιο του Προφήτη, έβλάστησε ένα ωραιότατο φυ-τό και το φυτό αυτό ήταν ο καπνός!...

Οί πιστοί, όταν έμαθαν τη σωτηρία του Μωάμεθ, έμάζε-ψαν τα φύλλα του καπνού και τάκαψαν, για να προσφέρουν θυσία εύχαριστίας σ'όν Θεό. Σε λίγο όμως σκορπίστηκε ο-λόγυρα μιά τέτοια ευωδία, που όλοι τους έβρισκαν κατά-πληκτοι κι απέδωσαν το πε-ρισσότερο σ'όν Θεό.

Από τότε, λοιπόν, άρχισαν οι Μουσουλμάνοι να καπνίζουν και πιστεύουν ότι η πικράδα του καπνού προέρχεται από το φαρμάκι της όχιάς και η νλύκα από το σάλιο...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

'Αδιόρδωτη...νοικοκυρά

Κοινωνική ΦΑΡΣΟΥΛΑ

Προτού ακόμη πανδρευ-θής, ο φίλος μου Έντ-μούντ έσυνήθιζε να τονί-ζει ότι δεν θ' άπεφάσιζε ποτέ του να πάρη γυναίκα, παρά μόνον έάν πρόκειται περί έν-τελώς έξαιρετικής νοικοκυράς. — Δεν μ' ενδιαφέρει, έλε-γε, αν θα είνε ωραία, μπορεί ακόμη να μην είνε και νέα, φθάνει να ξέρη καλά τις δου-λειές του σπιτιού, να είνε οίκονόμος και να μην την γε-λούν στα ψώνια. Ένα σπίτι που διευθύνεται με νοικοκυρω-σύνη είνε πραγματικά ή βάση της συζυγικής ευτυχίας...

Ξαφνικά, πέρυσι, ο Έντ-μούντ μ' άγγειλε τους γά-μους του. Η γυναίκα όμως στην άμμο της έρημου. Την ί-δια στιγμή, στο μέρος όπου έπεσε το σάλιο του Προφήτη, έβλάστησε ένα ωραιότατο φυ-τό και το φυτό αυτό ήταν ο καπνός!...

Και τί γίνεται τώρα το νοικοκυριό; ρώτησα με αρκετή περιέργεια τον φίλο μου όταν τον συνήτησα τρείς μήνες μετά τον γάμο του και παρε-τήρησα το περίφροντι ύφος του.

— Μαλώνομε σχεδόν κάθε μέρα, ώμολόγησε ο Έντμούντ. — Γιατί δεν έμεινες πιστός στην θεωρία σου περί καλής νοικοκυράς; τόν έρώτησα.

— Έμεινα και παραέμεινα δυστυχώς... άνεστέναξε ο Έντμούντ. Δεν μπορείς να φαντασθής πόσο έπιτήδεια εί-

νε η Λυδία ως νοικοκυρά. Φοβερά έπιτήδεια!... «Άκριβό πράγμα — καλό πράγμα», είνε η άρχή της. Ποτέ δεν μένει εύχαριστημένη από τίπο-τε, παντού βρίσκει έλλείψεις και ατέλειες, πάντα πιστεύει ότι προσπαθούν να την γελά-σουν. Δεν αγοράζει τίποτε χωρίς να το γυρίση πίσω ή να το αλλάξη άμέσως. Με όλα τα μαγαζιά και τα πρατήρια στη γειτονιά μας και σε άρκε-τά μεγάλην άκτίνα γύρω από το σπίτι μας τα έχει χαλάσει. Κανείς δεν την χαιρετά πιά. Και δεν χαιρετούν κι έμένα, έπειδή είμαι άνδρας της!...

Παραξενεύθηκα από την ά-πάντη αυτή, δεν έδωσα όμως αλλ' έμεινα σιωπηλός στα λό-για του Έντμούντ. Όπως ή-ταν και πρώτα υπερβολικός, έ-ταν έλεγε πώς προτιμώ μιάν ά-σχημη γυναίκα, παρά μιά κα-κή νοικοκυρά, έτσι και τώρα έσκέφθηκα ότι υπερβάλλει με την οίκοκυρική μανία της γυ-ναίκας του.

Δεν έπέρασε άλλωστε και πολύς καιρός και η ύπνoία μου αυτή έφάνηκε έπιθεσιαυ-μένη από το ίδιο το στόμα του Έντμούντ.

— Η Λυδία υπεχώρησε σ' όλες τις παρακλήσεις μου!, μού είπε άπροσδόκητα μιά μέρα. Έχει γιαιτρευθ' όριστι-κά από το πνεύμα της ύπερ-βολικής οίκονομίας, από την «πρακτική νοικοκυρσύνη» της, όπως την λέει η ίδια...

Και ο Έντμούντ μού διηγή-θηκε τα διατρέχοντα :

— Χθές το μεσημέρι, στο τραπέζι, καθώς έβάζα στο στόμα μου την δεύτερη πηρου-

νά της σαλάτας, ένοιωσα ξα-φνικά μιά πολύ άσχημη γεύση, ένα τσούξιμο και κάψιμο σ'όν ουρανίσκο μου :

— Μα τί έχει αυτή η σα-λάτα; έφώναξα. Είνε χαλασμέ-νο το ξύδι, ή τίποτε άλλο;

— Η Λυδία, που έτρωγε έ-πίσης σαλάτα την στιγμή έ-κείνη, μ' έκύττασε μ' άνησυ-χία, έπαυσε να μασά, κι έ-πειτα έγινε με μιάς κάτωρη. Έτρεξε στην κουζίνα κι έ-γύρισε μ' ένα καραφάκι λα-διού στο χέρι της :

— Είνε φορμώλη! μού φώ-ναξε. Αντί για λάδι, έβαλε η μαγειρίσσα φορμώλη στη σα-λάτα!...

— Έμειναμε καθισμένοι και τρέμοντας ο ένας άπέναντι του άλλου και έπιρμόναμε τόν θάνατο!... Έφωνάξαμε τόν γιαιτρό, ο οποίος διεπί-στασε ότι, εύτυχώς, το έπι-κίνδυνο δηλητήριο, είτε γιαιτ' ήταν παλιό και ξεθυμασμένο ή και γιαιτ' ολονόητε άγνωστο λόγο, δεν είχε φέρι καμμίαν ένέργεια.

Με τρεμάμενα γόνατα, εύ-χαριστήσαμε την τύχη, στην όποιαν έχρωστούσαμε την ζωή μας. Δεν άργήσαμε όμως να έξασκιδώσωμε πώς είχε μπή στο καραφάκι η φορμώλη αντί του λαδιού : Μεταξύ των δώ-ρων που μ'άς είχαν στείλει στο γάμο μας, ήταν και τρία σερ-βίτσια της σαλάτας, και γιαιτ' να χρησιμοποιήση πρακτικώς τα πλεονάζοντα σερβίτσια, η Λυδία είχε βάλει την φορμώλη, που έχρησιμοποιούσε ως άπο-λυμαντικό, σ' ένα καραφάκι του λαδιού.

— Η Λυδία έκλαιε και φαι-νόταν άπελπισμένη. Ποτέ πιά δεν θα ήταν τόσο σιιγγούνα και πρακτική. Τού λοιπού θα πετούσε, άπλούστατα, από την πρώτη ήμερα, όλα τα πε-ρισσευόμενα μπουκάλια!... Η μετάνοία της ήταν έλικρι-νής και η λύπη της άπερίγρα-πη. Και, γιαιτ' να την παρη-γορήσω και να έορτάσωμε την νέα ζωή που θ' άρχίζαμε, από την ήμερα εκείνη άπεφά-σισα να κάνωμε ένα ταξιδά-κι...

Όλα αυτά μού τα διηγή-θηκε ο Έντμούντ στο σπίτι του, ενώ ο ίδιος και η γυναί-κα του έτοίμαζαν τις θαλί-τσες των!...

Όταν ξεκινήσαμε γιαιτ' τον σταθμό ξαφνικά η Λυδία έ-δειξε ένα κατάστημα — ήταν ένα φαρμακείο — λέγοντας ότι είχε ακόμη μιάν επείγουσα δουλειά να τελειώση και θα ήθελε να την περιμέναμε μιά στιγμή μούλα απ' έξω.

Καθώς περιμέναμε ο φίλος μου άνήσυχος παρατηρούσε.

— Δεν άκούς τί γίνεται έ-κεί μέσα; έπρόφερε δείχνον-τας την τζαμιάπορτα του φαρ-μακείου, πίσω από την όποια φανόταν η Λυδία να μιλά με έξαση και άπειλητικές χειρονο-μίες σ' έναν σε-βισμένο φαρμα-κοτήρι.

Και άκουσα τότε τα λόγια που έπρόφερε με άγανάκτηση η Λυδία :

— «Όταν πληρώνω, ένωώ να παίρνω καλό πράγμα!...»

— Έχει δάλει μπροστά τον φαρμακοποιό, γιαιτ' ήταν ξεθυμασμένη η φορμώλη!... έ-ψιθύρισε με άπελπισία ο Έντ-μούντ. Είνε αδιόρθωτη!

Σ. Ο'Ι-ΑΕΝΜΠΟΥΡΓΚ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

★ Μιά ωραία γυναίκα άρέσει στα μάτια ενώ μια καλή γυναίκα άρέσει στην καρδιά. Η πρώτη είνε κόσμημα και η δεύτερη θησαυρός.

★ Σ'όν έρωτα η μόνη νίκη είνε η φυγή. Η γυναίκα είνε το άριστούργημα του κόσμου. Είνε κάτι μεταξύ άγγέλου και άν-θρώπου.

★ Άλλοίμονο αν οι γυναίκες παρευρε-θούν και στη δεύτερη παρουσία με την ση-μερινή τους μορφή! Δεν είνε καθόλου ά-πίθανο να κατορθώσουν να μ'άς έμβάλουν σ'έν πειρασμό και ένώπιον του Θεού!

★ Οι γυναίκες πλάστηκαν γιαιτ' να τις άγαπάμε και όχι να τις λατρεύωμε!

★ Οι σύζυγοι των πολύ ωραίων γυναικών άνηκουν στην κατηγορία των έγκληματιών.

★ Φοβόμην περισσότερο τόν έρωτα της γυναικας, παρά το μίσος του άνδρος.

★ Άν έλεπτε η γυναίκα, ο άνδρας θα ήταν τραχύς, δάνασος, μισάνθρωπος και θ' άγνοούσε την όμορφιά, γιαιτ' η όμορφιά είνε το χαμόγελο της άγάπης.

★ Γιαιτ' τις γυναίκες άξιος της άγάπης των είνε μόνον εκείνος που ξέρει να τις κολα-κεύη.

★ Το μεγαλύτερο θαύμα του έρωτος είνε ότι θεραπεύει τις γυναίκες από την φι-λαρέσκεια.

ΟΙ ΆΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ήτοίμασον διάλεξιν άκριβήτως έμδριθώδη άπειρώς γαργαλόεσσας και όπωσούν μυθώδη με θέμα το αϊώνιν, που άπαντας δονεί τούτέστι την Γυνή! Έν τή άφθόγην Γυναι μου και τί φθάστω γυναι με υπεργλαφυράν φωνή θα έξετάσω την γυνή ως είδος πρώτης άναγκός έν τή καταναλώσει. Ήγουν θα είπω σθεναρώς και θα ύποστηρίξω άφού τετράκις δήςω πώς έν έκάστη εποχή, ού μην δέ και μηνι μ'ας είνε άπαραίτητον ν' αλλάσωμεν γυνή. Το θέρος δέον νάχωμεν γυναίκα δροσεράν ώσάν τα κρύα ύδατα, άφρόεσσας κι' ά- (δράν.

Κι' όταν το θέρος λήγη κι' άρχίσωσιν τα ρίγη, άνάγκη σ'όν παρίσταται καθείς άνέτως (ζών ταχώς να προμηθευθ' γυνήν ντεμ-σαιζόν. Και όταν φθάση έκ Βορρά με παγερόν (θυμόν

ο γηραιός χειμών και καταστή ο ούρανός έκ τών νεφών θα- (μπός πρέπει εύθους χειμερινήν να εύρωμεν γυνήν ήτις να έχη όπωσούν θερμότητα σομπός. Έν κατακλείδι ούν δηλώ, άγαπήτοί μου φίλοι πώς κι' ο πτωχότερος άνήρ την σήμερον όφείλει να έχη τρείς ή τέσσαρας τούλάχιστον γυνάς.

άριστος γάρ ποιότητος ή έστω και φθινάς ίνα του είνε δυνατόν έν εύχερεία πάση άφού παρέλθη τρίμηνον, εύθους να τας άλ- (λάσση.

Άν έρωτάτε δι' έμέ, έγώ θεβαίως μόνος έξέρχομαι π'ασίφανως έκ του κοινού κανό- (νος (ζουμερός καθ' όσον γάρ ών μουνταρεν κα- (αν γυνήν αλλάζω πάντα δις και τρίς της ή- (μερός.

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Δεν θέλω με το σημείωμά μου αυ-τό να ύποστηρίξω την ισότητα των δύο φύλων. Άν πρέπει να ύπαρχη ι-σότης ή όχι, δεν πρόκειται να το συ-ζητήσωμε σήμερα. Θέλω απλώς να ύί-ξω ένα ώρισμένο ζήτημα που άφορά τις σχέσεις των δύο φύλων, στην κα-θαρώς ιδιωτική τους ζωή, κρίνοντάς το από την άυστηρώς άνθρωπιστική του πλευρά. Άσχημη μου έδωσε ι, πα-ραμονή μου γιαιτ' μιά-δυό μέρες στο σπiti ένός φιλικού μου άνδρουγυνου.

Πρέπει να ξέρετε ότι και οι δύο είνε άνθρωποι μορφωμένοι, σκεπτόμενοι και έργαζόμενοι.

Η κυρία, όφείλω να τονίσω, έχω-ρα άπ' την διανοητική της έργασία, την όποιαν έχει ως επάγγελμα, έργά-ζεται και στο σπιτι της, όπως θα έρ-γαζόταν και μιά άλλη γυναίκα που δεν έχει άλλες άσχολίες. Πού βρίσκει τόν καιρό; Τόν βρίσκει και τα καταφέρνει έτσι, ώστε να βρίσκη ο άνδρας της όχι μόνον το καλομαγειρευμένο σπιτι-κό φαγητό του, αλλά και τα ρούχα του πλυμένα και σιδερωμένα απ' την ίδια. Κάνει επίσης και όλες τις έλ-λες δουλειές του σπιτιού χωρίς κανέ-να βοηθό.

Γι' αυτό μού προξένησαν κατάπλη-ξη ώρισμένα πράγματα που ύπέπεσαν στην αντίληπί μου, προερχόμενα έκ μέ-ρους του συζύγου.

Αίφνης, τόν είδα να πετ'ά το παν-ταλόνι του σε μιά καρέκλα, το σακ-κάκι σε άλλη, τις κάλτσες του έδω, τα παπούτσια του έκει. Τόν είδα να θέλη τσιγάρα και να ντύνεται η γυναίκα του γιαιτ' να πάη να πάρη. Και άλλα διάφορα.

Όσο κι' αν ρόλος της γυναικας είνε να περιποιήται τόν άνδρα της, δεν βρίσκω ώστόσο, ότι είνε σωστό ένας άνδρας μορφωμένος και πολιτισμένος να τα περιμένη όλα απ' την γυναίκα του. Ύπάρχουν ώρισμένες μικροδου-λειές μέσ' στο σπίτι, που μπορεί καλ-λιστα να τις κάμη και ο άνδρας, όταν μάλιστα η γυναίκα του, έκτος απ' τις δουλειές του σπιτιού, έργάζεται και έξω.

Είνε πολύ στραβή αντίληψις αυτή που έχουν μερικοί ότι ο ρόλος του άν-δρος πρέπει να περιόριζεται άποκλει-στικώς στο επάγγελμά του. Δεν παύει να είνε άνδρας εκείνος που άντι να πετάξη το πανταλόνι του και το σακ-κάκι του σε μιά καρέκλα, τα κρεμάση τη ντουλάπα. Αντίθετα δείχνει πώς τόν διακρίνει κάποιος πολιτισμός και δεν θεωρεί την γυναίκα του ως πλάσμα ύποδεέστερο, που έχει καθήκον να τόν περιποιήται. Φυσικά η γυναίκα δεν θ' όκουρασθ' με το να κρεμάση τα ρούχα του άνδρος της στη ντουλάπα. Θα λυ-πηθ' όμως —όταν δεν είνε ζών— γιαιτ' τι ο άνδρας της δεν κάνει εύγενικές σκέψεις γι' αυτήν και την στέλνει π.χ να του αγοράσ'ον τσιγάρα.

Μπορώ, συνεπώς, να συμβουλευσά-άν ή συμβουλή μου μπορεί νάχη κάποια σημασία— μερικούς-μερικούς που θεω-ρούνται ως πολιτισμένοι και μορφωμέ-νοι άνθρωποι, να γίνουν ή πρωτοπο-ρεία της καταπολεμήσεως αυτής της τόσο λίγο κολακευτικής γι' αυτούς άν-τιλήψεως, ότι η γυναίκα πρέπει να δέ-χεται και να έκτελ'η διαταγ'ας ή έστω και παράκλησι γιαιτ' να πάη να του ά-γοράση τσιγάρα ή να του κάμη ποδό- λουτρο, ή... ή... κτλ.

ΕΥΑ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Ό έρως μπορεί να σβύση μόνος του, αλλά είνε άδύνατο να καταπνιγ'η.

★ Οι καρδιές των έραστών είνε ένα γλυ-κό μυστήριο.

★ Η γυναίκα που άφησε τόν πρώτο της, δεν θ' άργήση ν' άφήση και το δεύτερο.

★ Μόνον όποιος δεν μπορεί να ξεχάση, άγαπά πραγματικά.

★ Ό έρως όλα τα συγχωρεί, το φιλότιμο όμως τίποτε.

★ Η ζωή έγινε γιαιτ' να έμπνέη και να αισθάνεται τόν έρωτα.

★ Η γυναίκα, ως φίλη, άγαπά μόνο μιά μέρα, ως μητέρα όμως άγαπά σ' όλη της την ζωή.

★ Ό άνδρας μιλάει γιαιτ' τόν έρωτα πρίν τόν αισθανθ'η, ενώ η γυναίκα φανερώνει τόν δικό της άφου τόν δοκιμάσει.

★ Η γυναίκα συνενώνει στο πρόσωπό της τις τέσσερις πράξεις της άριθμητικής: Είνε πρόσθεσις σκέψεως, άφάρεσις δαλαν-τίου, πολλαπλασιασμός έξόδων και διαί-ρεσις φίλων.

★ Ό έρως είνε ένα έλάττωμα του όποι-ου ή διάρκεια δεν εξαρτάται από μάς.

★ Ό έρως μοιάζει με τ'ά δυνατά ποτά, τα όποια αν και θλάπτουν υπερβολικά τόν άνθρωπο, έν τούτοις, έξακολουθεί να τα πίνη.

Τό λακριντί ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΖΑΧΑΡΗ

Ήρθαν καράδια ζάχαρη, ρε μάγκες σ'όν Περαιά, και φινά θα περάσουμε τις μέρες μας κι' ωραία! Θα διώξουμε τις πίκρες (μας

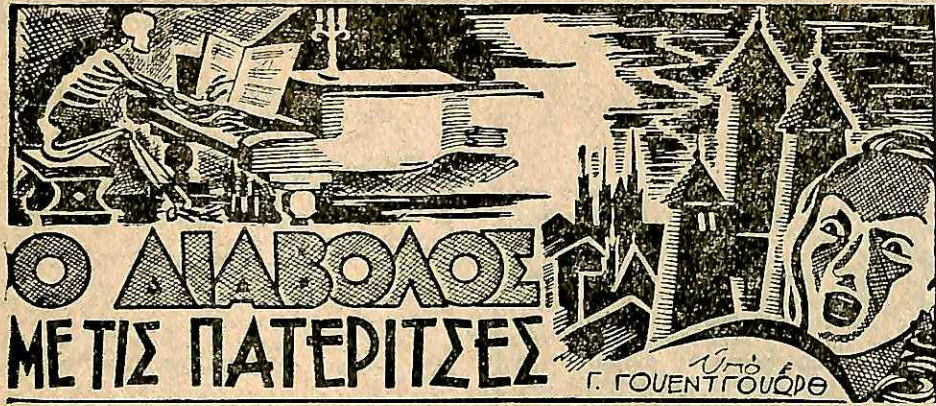
και τη ζωή την άχαρη κι' οι καφενοβίοι γραμμή θα την περνάμε... ζά- (χαρη.

Δεν είνε πρ'ομα, ρε παι- (διά,

ή ζάχαρη να λείπη και να περνάμε τη ζωή με πένθος και με λύπη...

Να μην μπορείς σ'όν καφενή να βάλης πιά το πόδι να περπατάς στο δρόμο σου να σκουνοφλάς σ'έν δάδι, σκέτο να πίνης τόν καφέ να είσαι άναγκασμένος κι' οι διπλανοί να σε περνούν πώς είσαι... μ ε θ υ σ μ ε ν ο ς. Τώρα ξανα θα βάρη γλυκό μακάρια θα πίνουμε και γιαιτ' του κόσμου τα δεινά δεκόρα δεν θα δίνουμε. Σ'τό φλυτζανάκι του καφέ θα πέσουμε σ'έν λύκο κι' αντί νύστα πρ'οίη κι' αντί μαχμουρλίκι. Να το σκεφτόνε θάπρεπε αυτό κι' οι άρχηγοί αυτοί που τώρα πολεμούν σ' όλόκληρη τη γή καφέ να στέλνουν στους Ρωμηούς και ζάχαρη άράδα και καφενεία άμέτρητα ν' άνοίζουν στην Έλλάδα. Γιατί με μιά καφεδιά και δυό τσιγάρα χύμα σ'όν καφενή θα πιάσουμε τόν λακριντί, τη λίμα γιαιτ' φλέγοντα ζητήματα δικά τους θα μιλήσουμε και τ' άλλα προβλήματα έμεις θα τούς τα λύσουμε.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ
Και δι' την πατρότητα
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

70N

—Θεέ!... εφώναζε.

—Επειτα άρχισε να γελάει για την πλά-
νη του.

Η καμπουριασμένη σκιά που είχε πε-
ράσει τόσο κοντά του, δεν μπορούσε να
αφήκει τόν θείο του, γιατί ο Θεόδωρος
Σάντμορ ήταν εξαπλωμένος επάνω στο ντι-
βάνι.

Παρατήρησε τότε ότι, πίσω από το πι-
νο, υπήρχε ένας καθρέπτης, πλαισιωμένος
με πλούσιο χρυσάφι.

Αναμφισβητήτως, ο καθρέπτης αυτός
θα ήταν η αφορμή που τον έκανε να ιδεί
τόν θείο του σε δύο μέρη συγχρόνως, συνε-
πείρως.

Εκείνη τη στιγμή, άκουσε ένα γογγυτό
αγωνίας, προερχόμενο από τον καναπέ.
Τα χέρια του γέροντος έπίπνουντο στο
λαϊμό του και το πρόσωπό του εφάνερνε
πώς υπέφερε φρικτά.

—Η καρδιά μου... εγόγγυζε... Τό
φάρμακο είνε... μέσα στο συρτάρι του
τραπέζιου... Ναι... ναι... εκεί... Κά-
με γρήγορα, Ντόναλντ... Ω! Θεέ μου!
Πόσο υποφέρω!...

Ο Ντόναλντ έτρεξε στο ογκώδες τρα-
πέζι, έτράβηξε το συρτάρι και άνακάτεψε
το περιεχόμενο του.

—Φέρε το μικρό μπουκαλάκι... με την
κόκκινη ετικέτα... ακούσθηκε λαχανια-
σμένη από το ντιβάνι ή φωνή του γέροντος.
—Προσπαθώ να το βρώ...

Ο Ντόναλντ είχε χάσει την ψυχραιμία
του και έβρισκε νευρικά.

Προφανώς ο θείος του ύφιστατο συχνά
παρομοίες προσβολές και γι' αυτό είχε
φροντίσει να έχει πάντοτε πρόχειρο ένα
καταπραυντικό φάρμακο.

Εν τούτοις, το μικρό μπουκαλάκι δεν
άνευρίσκετο πουθενά.

Ανοίξε κατόπιν ένα άλλο συρτάρι, ανα-
κάτεψε τα πράγματα που εύρισκαντο μέσα
σ' αυτό, αλλά και πάλι χωρίς να κατορθώ-
ση να βρή τίποτε.

—Είσαστε δέβαιος, θείε Τέντ; εφώνα-
ζε. Είσαστε δέβαιος ότι το μπουκαλάκι
δρίσκειται εδώ;

Δεν έλαβε όμως καμιά απάντηση.

Εσταμάτησε τότε την έρευνα και έγυ-
ρισε προς τα πίσω το κεφάλι.

Ο καναπές ήταν άδειος τώρα.

Ο θείος του δεν δρισκόταν εκεί.

Ο Ντόναλντ έμεινε ακίνητος για μια
στιγμή. Επειτα ώρμησε προς το μέρος
του καναπέ, προσπαθώντας να διακρίνη
μέσα στο σκοτάδι.

Ενα γογγυτό εφθασε τότε ως τ' αυτιά
του.

Ο νέος έσκυψε. Είχε αγγίξει με το πό-
δι του κάποιο πράγμα, που δρισκόταν ε-
πάνω στο δάπεδο.

Ενα χέρι ήταν απλωμένο, το ένα γόνα-
το ήταν ανασηκωμένο και ένα πρόσωπο,
γεμάτο αγωνία και φρίκη, τον έκύτταζε.

Επάνω στο λευκό πουκάμισό του, ο
Ντόναλντ διέκρινε μια κόκκινη κηλίδα. Και
στο μέσον αυτής της κηλίδας, που έμε-
γάλανε δλοένα, είδε...

Η φρίκη τον κατέλαβε τότε.

Εσκυψε πιδ χαμηλά, ενώ ο κόκκινος

κύκλος απλώνονταν πιδ πολύ.

Μια κραυγή εξέφυγε από τα χείλη του,
καθώς είδε το σατανικό αντίκειμενο, που
δρισκόταν στη μέση της έρυθρας κηλίδας.

Ήταν το μαχαίρι του πειρατού.

Ο Ντόναλντ κατέβαλε μια άπεγνωσμέ-
νη προσπάθεια, για να αποδιώξει την τρέλ-
λα που κατελάμβανε το λογικό του.

Ο θείος του ήταν νεκρός.

Και είχε θανατωθή από το τέρας, το
όποιον είχαν αισθανθή την παρουσία, χωρίς
να το βλέπει.

Νεκρός!

Αλλ, όχι! Τα χείλη του έκινοντο, τα

βλέφαρα έπαιζαν, το απλωμένο χέρι έτρε-
με και έκανε κάποια κίνηση, σαν να έπρω-
σπαθούσε να δείξει κάτι.

Υπήρχε ίσως ακόμη έλπις...

Αν εφώναζε ένα γιατρό;

Ανεξήτησε τότε δλόγωνα το τηλέφωνο,
άλλα, ξαφνικά, έθυμψθηκε πιδ δεν υπήρχε
τηλέφωνο στο Σπίτι του Μυστηρίου.

Ετρεξε έπειτα στην πόρτα, έγυρισε το
κλειδί και άνοιξε.

Γκρόντ! Εφώναζε. Γκρόντ!

Η κοιμισμένη φωνή του υπέρτερο άπην-
τησε τέλος:

—Τρέξε να φωνάξεις ένα γιατρό! Διέτα-
ξε ο Ντόναλντ. Κάμε γρήγορα!

Σε λίγο, άκουσε την εξώθυρα να άνοίγη
και να κλείνη έπειτα.

Ο Ντόναλντ, μέσα στο σκοτάδι της
μεγάλης σκάλας, έσφιγγε το μείωτό του,
άμφιβάλλον και ο ίδιος για το λογικό του.

Όλα ήταν σκοτεινά.

Μόνο μια λεπτή γραμμή φωτός έρχό-
ταν από την άνοικτη πόρτα του δωματίου.

Ξαφνικά, τα χέρια του έπίσπθηκαν από
τα κάγκελα, με ένα νευρικό σφίξιμο.

Άκουγε τώρα καθαρά μια σειρά ήχων,
που άποτελούσαν μια περίεργη άρμονία
και οι όποιοι προήρχοντο από τη βιβλιο-
θήκη.

Η μουσική αυτή εφαινόταν να βγαίνει
από το πιάνο του κυρίου Άμικα.

Επειτα έγινε άπτόμοια σιωπή.

Ενα ύστερικό γέλιο συνεκλόνησε το νέο.

—Ο Διάβολος με τις πατερίτσες! έπι-
θύρισε.

ΠΡΩΤΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ο νόμος, χωρίς οίκο, είχαν έγκαταστα-
θή τώρα μέσα στο Ιερό περιβάλλον του
Σπιτιού του Μυστηρίου.

Ο έπιθεωρητής Ρίππελ δεν ήταν από
τους ανθρώπους που σέβονται τις παλιές
παραδόσεις.

Γι' αυτόν, ο φόνος ήταν πάντοτε φόνος.

Δεν τον ενδιέφεραν τα πρόσωπα, αλλά
μόνον τα πράγματα.

Αλλ' η άνάκρισις εβάδιζε πολύ άργά.

Και αυτό ώφείλετο στην έλλειψη τηλε-
φώνου.

Εξ αιτίας αυτής της έλλείψεως, ο έπι-
θεωρητής είχε γίνει πολύ δύσθυμος.

Ήταν υποχρεωμένος να στέλνει διαρ-
κώς ένα πόλιςμον στον πλησιέστερο άστυ
νυμικό σταθμό, για να μεταβιβάξη τις ό-
δηγίες του προς τα όργανά του, που ελρ-
γάζοντο προς διάφορους κατευθύνσεις, ή
για να συνεννοηται με τα παντός είδους
εργαστήρια της Σκώτλαντ Γιάρντ, μέσα
στα όποια το έγκλημα άναλύεται υπό όλες
του τις μορφές.

Και αυτό τον τρόπο έχαντο πολύτιμοι
χρόνοι.

Ο έπιθεωρητής Ρίππελ απέδωκε ίδιαι-
τέρα σημασία στην εξέταση του Ιατροδικα-
στού.

Η αὐτοψία επί του πτώματος υπήρξε
πολύ άπλη.

Το μαχαίρι που δρισκόταν μέσα στην
πληγή του στήθους μιλούσε αρκετά εύ-
γλωττα.

Ήταν φανερό, όλοφάνερο, ότι κάποιος
—ένας δολοφόνος— το είχε μπήξει εκεί.

Αφού έκαμε την έκθεσή του, ο γιατρός
έκλειδωσε το σάκκο του και έτοιμάσθηκε
ν' άποσυρθη, με τη συνείδησή ησυχη ότι
είχε έκτελέσει το καθήκον του.

Στο κατώφλι έσταμάτησε.

—Δεν με χρειάζεσθε τίποτε άλλο; έρώ-
τησε γυρίζοντας προς το μέρος του έπιθεω-
ρητού.

—Οχι, άπήντησε αυτός. *Αι Ναι...
και... σταθήτε μια στιγμή...

Ο Ρίππελ είχε σηλώσει το βλέμμα του
επάνω στον Ντόναλντ, που, όταν ήλθαν οι
άστυνομικοί, τους είχε αφήνηθι με μερικά
συγκεχυμένα λόγια τα διατρέξαντα.

Τώρα εφαινόταν πολύ παραγμένος. Ή
συγκινησής του δεν είχε προφανώς περασει
άκωμη.

Ο έπιθεωρητής έρώτησε:

—Βρήκατε κανένα σύμπτωμα καρδιακής
παθ'σεως, γιατρός;

—Καρδιακής παθ'σεως; έρώτησε ο άν-
θρωπος της έπιστήμης.

—Ναι...

Τα μάτια του γιατρού είχαν άνοιχθή
διάπλατα.

—Η μόνη καρδιακή πάθησις που διε-
πίστωσα, άπήντησε, είνε εκείνη... που
μπορεί να προκαλέση ένα μαχαίρι.

—Τίποτε άλλο;

—Τίποτε άλλο. Δεν χρειάζεται μεγάλη
σκεψις, νομίζω, για να αντιληφθώ κανείς
ότι ο θάνατός ώφείλεται μόνο και μόνο σ'
αυτό το μαχαίρι. Έλπίζω, άλλωστε, ότι
ούτε και σεις άμφιβάλλετε γι' αυτό, κύριε
έπιθεωρητά...

Εχαίρεισε κατόπιν με ευγένεια και έ-
φυγε.

Η άνάκρισις εξηκολούθησε το δρόμο
της.

Ο Γκρόντ και η γυναίκα του έστέκοντο
δρθιοι κοντά στην πόρτα, με την έκφραση
της φρίκης στο πρόσωπό τους.

Ο Ντόναλντ δεν εφαινετο να έχη συνελ-
θη άκωμη από την ταραχή που είχε δοκι-
μάσει.

Όσο για τη θεία του, στην όποιαν είχε
ανακοινωθή τώρα ο φόνος του συζύγου της,
δρισκόταν στο δωμάτιό της λιπόθυμη.

Ο Γκρόντ είχε καλέσει τον γιατρό της
οικογενείας, που έστέκοντο στο προσέ-
καλό της, παρέχοντας στην κυρία Σάντμορ
τις περιποιήσεις του.

Όλα έγινοντο με μεγάλη μεθοδικότητα
μέσα στο Σπίτι του Μυστηρίου.

Τα χέρια των έμπειρογνωμόνων άπλώ-
νονταν παντού, βεβηλώνοντα με την έπαφ-
ή τους όλα αυτά τα αντίκειμενα, που έθεω-
ρούντο Ιερά από τους Σάντμορ.

Ο Λέφφερτ, ειδικός επί των άποτυπω-
μάτων, έρριχνε μια κίτρινη σκόνη σε δια-
φορά σημεία, έφυσούσε κατόπιν και στο
τέλος έκανε μια προσεκτική εξέταση με το
φακό του.

Ακολουθως, ο φωτογράφος έστηνε τη
μηχανή του και έπαιρνε μια φωτογραφία
του μέρους με μαγνήσιον.

Ο Ρίππελ έπέρασε πίσω από τον καν-
ναπέ, έσκυψε επάνω στο σώμα και έβγαλε
το μαχαίρι από την πληγή με την ίδια ή-
ρεμία, με την όποιαν θα έξερρίζωνε ένα
χόρτο από το έδαφος.

Κατά την κίνηση αυτή, εφρόντισε να έχη
γίση μόλις τη λαβή του μαχαίριού.

Κατόπιν το παρέδωσε άμέσως στον Λέφ-
φερτ.

—Εξετάστε το προσεκτικά, είπε.

Ο Ντόναλντ παρακολουθούσε όλα αυτά
σάν μαγνητισμένος.

Βρίσκονταν άκωμη υπό το κράτος της τα-
ραχής που είχε δοκιμάσει βλέποντας τον
θείο του νεκρό.

Στην άρήγησή του προς τον Ρίππελ,
δεν είχε είπει όλα όσα γνώριζε.

Ήθελε να δώση στον έαυτό του τον

καιρό να συνέλθω και να βρω κάποια λο-
γική σ' εκείνα που έπρόκειτο ν' άφηνηθώ.

Γιατί ο Ρίππελ, που έζητούσε μόνο συ-
κεκρυμένα γεγονότα, θα έγελούσε ασφαλώς
μαζί του, αν του έμιλούσε για έναν δολο-
φόνο, που θα μπορούσε κανείς να αισθαν-
θώ, αλλ' όχι και να ιδώ και για ένα πιάνο
που έπαιζε όλομόναχο.

Ο Λέφφερτ έζητάζε τώρα το μαχαίρι
και ειδικώς τη λαβή στο φός των κεριών,
που είχε διατάξει τον Γκρόντ να φέρη
μέσα στη βιβλιοθήκη.

Ενας έλαφρός ψιθύρος Ικανοποίησης
έξέφυγε από τα χείλη του έμπειρογνωμό-
νος, καθώς έπυροδύριζε με την κίτρινη σκό-
νη τη λαβή του μαχαίριου.

Είχε διακρίνει την ύπαρξη άποτυπωμά-
των επάνω σ' αυτή.

Ήλθεν έπειτα η σειρά του φωτογράφου,
ο όποιος ένήργησε με μεγάλη προσοχή.

Ο έπιθεωρητής Ρίππελ ήλθε και αυτός
κοντήτερα.

Και ο Ντόναλντ έπλησιάζε έπίσης.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ενεργούσαν τε-
λειώς άδούρβα και θα μπορούσε να δια-
κρίνη κανείς κάποια συγκίνηση στα πρό-
σωπά τους, καθώς έπεριμέναν το άποτέ-
λεσμά της εξέτασεως.

Ο Ντόναλντ έγνώριζε τί εσήμαιναν όλα
αυτά.

Ο δολοφόνος ήταν επί τέλους ένα ανθρ-
πινον όν, το όποιον είχε μάλιστα διαπρά-
ξει την άπρονοησία να άφήση τα ίχνη του
επάνω στο φονικόν όργανον, που είχε με-
ταχειρισθή.

—Τρέξετε να έμφανίσετε την πλάκα!
διέταξε ο Ρίππελ.

Ο Λέφφερτ και ο φωτογράφος έφυγαν
ταυτοχρόνως.

Την ίδια στιγμή, δυό άλλα πρόσωπα έμ-
πήκαν μέσα στη βιβλιοθήκη.

Ο ένας απ' αυτούς συνεστήθη ως κύ-
ριος Μότ, άνωτερος έπιθεωρητής της Σκώ-
τλαντ Γιάρντ.

Ο Μότ δεν έπεσκέπτετο τον τόπο του
έγκλήματος παρά μόνον σε πολύ έξαιρε-
τικές περιπτώσεις.

Η παρουσία του ήταν έπιβλητική και η
φυσιογνωμία του έπρόδιδε έξαιρετική εύ-
φυία.

Κάθε μια από τις κινήσεις του, και η
άπλουστερή άκωμη, ήταν μελετημένη και
εφαινετο ότι έγινόναν με το σκοπό να πα-
ραγάγη ένα ώρισμένο άποτέλεσμα.

Ο έπιβλητικός αυτός άνθρωπος είχε
μια άτέλεια: το άριστερό μάτι του ήταν
γυάλινο.

Ετσι, αν τον έπρόσεχε κανείς καλά,
θα έδρατε ότι ποτέ δεν έκύνταζε κατά πρό-
σωπον τον συνομιλητή του.

Η αυτοπρόσωπος έλευσίς του στο Σπί-
τι του Μυστηρίου εφάνερνε ότι άπέδιδε
ιδιαιτέρα σημασία σ' αυτό το έγκλημα,
που έδικαιολογείτο από το μυστήριο που
περιέβαλλε το παμπάλαιο αυτό οικοδόμημα
και από την προσωπικότητα του φονευθέν-
τος.

Διάβολο! Ένα έγκλημα μέσα στην καρ-
διά του Λονδίνου ούτε μπορούσε, ούτε έ-
πρεπε να παραμείνη άνεξιχνίαστο.

Ο Μότ έμεινε επί μερικές στιγμές στη
γωνία του πιάνου, συζητώντας με τον Ρίπ-
πελ.

Από καιρού εις καιρόν, το βλέμμα του
έστρέφετο προς την διεύθυνση του νεαρού
Σάντμορ.

Εν τώ μεταξύ, ο άνθρωπος που είχε
έλθει μαζί του περιέτρεχε άργά το δωμά-
τιο και έζητάζε και τα μικρότερα άκωμη
αντίκειμενα με την πιδ λεπτολόγο προσοχή.

Ο τελευταίος αυτός ήταν ο Μίλλικεν,
ένα από τα κυριώτατα μέλη του προσωπι-
κού έπιτελείου του Μότ.

Στο τέλος, ήλθε κοντά στο μαχαίρι, που
είχε παραμείνει επάνω στο τραπέζι μετά
την άναχώρησι του έμπειρογνωμόνος και
του φωτογράφου.

Το έπισσε τότε από την λεπίδα και,
στρέφοντας το άργά, παρητήρησε με με-
γάλη προσοχή τη λαβή.

Ο Ντόναλντ τον άκουσε σε μια στιγμή
να ψιθύριζε:

—Δεν είνε φυσικό...

Τη στιγμή αυτή, ο έπιθεωρητής Ρίππελ
έκάλεσε το νέο.

—Σας παρουσιάζω τον κύριο Ντόναλντ
Σάντμορ, είπε, συνιστώντας τον στον Μότ.

Εύρισκετο μέσα στη βιβλιοθήκη, όταν ε-
γινε ο φόνος.

—Α! Είνε ο άνηψιός του θύματος, δεν
είνε έτσι; έκαμε ο γενικός έπιθεωρητής.

Τι μπορείτε να μάς πητε, κύριε Σάντμορ;

Ο Ντόναλντ άφηνηθι τα πάντα, χωρίς
να παραλείψη καμιά λεπτομέρεια, από
της έπιμόνου καταδίωξεως του Μάρκ Γαρ-
ρέου μέχρι της στιγμής που εύρηκε το
θείο του σκοτωμένο πίσω από τον καναπέ.

Σε μερικά σημεία έδίστασε κάπως.

Εύρισκε τώρα και ο ίδιος μερικά ση-
μεία πολύ άνησυχητικά και γι' αυτό έ-
πρότιμψε να μην τα άνοφέρη καθόλου.

Για την Πάτσυ Γκάλ και την δραπέτευσι
της άνέφερε πολύ λίγα πράγματα...

Η άφήγησίς του ήταν πολύ συγκεχυμένη
και σε μερικά σημεία εφαινετο μάλιστα
τελείως άσυνάρτητη.

Εάν δεν προήρχετο από έναν λογικό
άνθρωπο, θα ένομίζε κανείς ότι ο ανθρ-
πος που την άφηνητο δεν είχε καμιά συ-
νοήσισις έκείνων που έλεγε.

Τόσον ήσαν άόριστα και χαώδη.

Ο Μότ δεν έμεινε προφανώς Ικανοποι-
μένος και δυό ή τρεις φορές μάλιστα έγύ-
ρισε το βλέμμα του προς το μέρος του
Ρίππελ, σαν να ήθελε να ιδή τί έντύπωσι
έκαναν αυτά τα πράγματα στον ύποδέ-
στερό του.

—Κύριε Σάντμορ, είπε στο τέλος, έπει-
τα από μικρή σιωπή, λέτε πως ο θείος σας
εφαινετο να άναμένη έκείνο που συνέβη;

—Ναι.

—Εξηγήηθε, παρακαλώ.

Ο νέος έδίστασε.

Αυτή την έντύπωσι έσχημάτισα, από
την πρώτη στιγμή που έμπήκα εδώ.

Ήταν πολύ νευρικός και άργότερα μά-
λιστα καταλήφθη από έναν άδικαιολόγη-
το τρόμο. Εφαινόταν να είναι άπόλυτως
δέβαιος ότι κάποιος έκρύβετε εδώ.

—Και η δική σας έντύπωσις ποιά
ήταν;

Ο νέος έκαμε μια άόριστη χειρονομία,
άλλα δεν άπήντησε τίποτε.

—Σύμφωνα με την κατάθεσί σας, έ-
πανελάβε ο Μότ, το πράγμα αυτό ήταν
τελείως άδύνατο.

—Πράγματι, ήταν τελείως άδύνατο,
άλλα...

Ο Ντόναλντ έδίστασε άκωμη.

—Σας παρακαλώ, συγκεντρώστε τις
σκέψεις σας και ξαναδείτε την ψυχραιμία
σας, συνεδούλευσε ο Μότ. *Οτι θα μάς
πητε έχει πολύ μεγάλη σημασία, γιατί
είσθε ο μοναδικός σχεδόν μάρτυς αυτής
της ύποθεσεως. Οι υπέρτατοι, όπως μάς
είπατε, έκοιμόντο και δεν πρέπει να άν-
τελήθησαν τίποτε. Όσο για την θεία
σας, είχε και αυτή άνεβή στο δωμάτιό
της...

—Μια ή δυό φορές εφώναζε πως είχε
ιδή κάποιον...

Ο Μότ τον έκύτταζε με δυσπιστία.

—Μιλήστε λοιπόν, έκαμε. Αυτό θα
διηκούσαμε πολύ τα πράγματα...

Προ-
τιμώ ό ένοχος να είνε κάποιος, που να έ-
χη σάρκα και όστά, παρά να είνε μια
άσύλληπτη και άόριστη σκιά...

—Δεν έχω να σας πω τίποτε άλλο,
άπήντησε ο νεαρός Σάντμορ.

—Πότε άκριβώς άκούσατε τον θείον
σας να φωνάζη πως είχε ιδή κάποιον;
Και σε ποίο σημειον δρισκόταν τότε;

Ο Ντόναλντ έσκέφθηκε επί μερικές
στιγμές.

—Ερευνούσαμε μαζί με το θείο μου
μέσα στην αίθουσα, άπήντησε τέλος. Εί-
πε πιθανόν ότι είχαμε άπομακρυθή ο έ-
νας από τον άλλον. Ξαφνικά, άκουσα ένα
είδος στεναγμού, που προήρχετο από το
μέρος του καναπέ. Όταν έγυρισα το
βλέμμα μου προς το μέρος του καναπέ,
δεν διέκρινα στην άρχη τίποτε. Κατόπιν
όμως είδα τον θείο μου σθηριζόμενον σε
μια γωνία. Το πρόσωπό του εφάνερνε
μια μεγάλη άγωνία, σαν να είχε αντικρύ-
σει κάτι το τρομακτικό μέσα στο δωμά-
τιο...

Τον έρώτησα τότε τί συνέβαινε
και έκείνος εις απάντησιν μου εφώναζε:

«Τον είδα... τον είδα...»

Ο Ντόναλντ Έκαμε μια πρόχειρη ανα-
παράσταση της σκηνής.

— Συνεπώς, έκαμε ο Μίλλικεν, θα
μπορούσε η σκιά αυτή να μην άνηκε σε
κανένα φανταστικό δν, αλλά σε ένα υ-
παρκτό πρόσωπο, που έπέρασε πίσω
σας... Δεδομένου ότι το κηροπήγιο δρί-
σκεται εκεί... (και έδειξε μια γωνία της
αίθουσας), η σκιά ενός προσώπου που
θα έπερνούσε ανάμεσα στο κηροπήγιο
και σε σας, θα έπρεπε να πέσει ακριβώς
επάνω σας, σε τρόπον που να την αντι-
ληφθήτε...

Ο Μότ έρριψε ένα αύστηρο βλέμμα
στον ύφιστάμενό του.

— Τα συμπεράσματά σας είνε αθάι-
ρετα, είπε. Έως τη στιγμή, δεν έχω
καμιά απόδειξη περί της παρουσίας άλ-
λου προσώπου μέσα στη διδλιοθήκη, εκ-
τός του κ. Σάντορ και του θείου του.
Δεν καταλαβαίνω λοιπόν τί σχέσιν έχει η
θεωρία σας περί της σκιάς...

— Δεν διετύπωσα καμιά θεωρία δι-
εμαρτυρήθη ο Μίλλικεν. Δεν ξέρω
βέβαια αν υπήρχε τρίτον πρόσωπο μέ-
σα στην αίθουσα. Άλλ' αν υπήρχε θα μπο-
ρούσε η σκιά του να πέσει προς το μέρος
του κ. Ντόναλντ Σάντορ...

Ο Μότ έκαμε ένα κίνημα δυσσε-
σκείας.

— Έξακολουθήστε! είπε, γυρίζοντας
και πάλι προς το νέο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΑΚΕΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 16)

Είχε ο ίδιος στην υπηρεσία του. Ο Θεοφι-
λίτης υποχωρεί. Κι' ο αυτοκράτωρ, υπε-
ρφανός γι' αυτό το σπάνιο όπλοκτημα, πα-
ρουσιάζει το Βασίλειο στη μητέρα του
Θεοδώρα.

—Γιά κύτταξέ τονε. Έχεις ιδή ποτέ
ωραιότερον άντρα;

Έκείνη τον κυττάζει έρευνητικά, σαν να
τον υποπτεύεται, και λέει ύστερα την πε-
ρίφημη φράση:

—Ας έκανε ο παντοδύναμος να μην
έδλεπα ποτέ μου αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί
κάτι μου λέει μέσα μου, πως είνε αυτός
που θα μās καταστρέψει.

Τά γεγονότα παίρνουν τώρα το δρόμο
τους, όπως τάχε όρισει η μοίρα. Κι' όπως
τάχε προβλέψει η Θεοδώρα με τη φοβερή
της διαίσθηση. Ο Βασίλειος μπαίνει στο
παλάτι. Κι' εκεί μέσα, καιροφυλακτώντας
πάντα, έτοιμος πάντα να εκμεταλλευθί κά-
θε νέα ευκαιρία για τον κρυφό του σκοπό,
αρπάζει, τον ένα μετά τον άλλον, τους τί-
τλους που χρειάζεται. Από ιπποκόμος γί-
νεται σταυλάρχης, κι' από σταυλάρχης, ό-
ταν έδωσαν τον Δαμιανό, τον παλιό φίλο
του Βάρδα που κυβερνά με το αξίωμα του
Καίσαρος, γίνεται αυλάρχης, παίρνει δη-
λοδή μια θέσι έμπιστευτική, που τον φέρ-
νει σε στενή έπαφθ με τον αυτοκράτορα.

Και αρχίζει τότε ο μεγάλος ανταγωνι-
σμός μεταξύ του Βασιλείου και του Βάρ-
δα, που έτελείωσε με το δράμα ενός έγ-
κλήματος. Ο πρώτος προσπαθούσε να πεί-
ση τον Μιχαήλ ότι ήταν ανάγκη να πετά-
ξη τδ Βάρδα, τδ θείο του, γιατί τάχα
έπιβουλεύεται τη ζωή του. Και δρόκε, ως
συνεργάτη, για να τον ένισχύσει κοντά
στον αυτοκράτορα τον Συμβάτιο, τδ γαι-
μωτό του Βάρδα. Ο Μιχαήλ αρχίζει να
πειθείται, αλλά φοβάται να χτυπήσει μέσο
στην Κωνσταντινούπολι, όπου ο Κάισαρ
—ο Βάρδας— διατηρούσε πάντα τη δύνα-
μή του. Έτσι άποφασίστηκε μια στρατιω-
τική έπιχείρηση, όπου μαζί με τον αυτο-
κράτορα και τον Βασίλειο, θα έπήγαινε κι'
ο Βάρδας.

Αυτό έγινε. Ο στρατός έπέρασε στην
'Ασία. Ο Κάισαρ ήταν τώρα μακριά από
τους φίλους του. Η συνομοσία ήταν έτοι-
μη σ' όλες τις λεπτομέρειες της. Τη διηύ-
θυνε, από τδ παρασκήνιο, ο Βασίλειος,
έχοντας ως όργανα τ' αδέρφια του, τους
συγγενείς του, τους άφοσιωμένους φίλους
του. Ένα πρωί, ο Βάρδας, ντυμένος τη
μεγάλη στολή του, έπαιγε καθάλα στη
σκηνή του Μιχαήλ, για την αυτοκρατορική
30

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ

Δραματικό

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

— Κυρία, έλεγε η ύπηρετρια η Άν-
να στην κυρία της, τη Μάρθα, έγω κα
κι ψυχή δεν έχω... Άλλά δεν μπο-
ρώ να δένω τέτοιες πληγές, δεν μου
βαστάει η καρδιά μου.

— Έμένα πάλι δεν μου βαστάει η
καρδιά να βλέπω ένα πλάσμα του
Θεού να υποφέρει κατ' αυτόν τον τρό-
πο, άπαντούσε η Μάρθα.

Ο Ντούλια, ο τρελλός του χωριού,
είχε μια φρικτή πληγή στον ώμο. Θά-
φαγε κάποια πετρία ποιός ξέρει από
ποιόν, και καθώς δεν περιποιήθηκε
κανένας την πληγή του, εκείνη έμεγά-
λε και έγινε συχαμερή.

Η Μάρθα τον λυπήθηκε όταν τον
είδε να περνάει έξω από τδ σπίτι της,
σκυφτός, με βογγητά.

Τόν έφώναζε λοιπόν μέσα, τόν έδα-
λε να καθίση, έκοψε τδ ποικαμισμό του
στο μέρος της πληγής και τού έκανε
έναν επίδεσμα όσο μπορούσε πιο κα-
λά.

Είχε ένα δέμμα πονεμένου ζώου, ο
Ντούλια. Ένα από εκείνα τά θολά
και άνυπόφορα δέμματα, που μονάχα
ο πόνος τδ κάνει πιο ανθρώπινα.

— Αν σ' έδλετε ο άφέντης, κυρά,
θα γινόταν σκυλί! έκανε η Άννα, η ύ-
πηρετρια, γνωρίζοντας καλά την σκλη-
ρότητα τού άφεντικού της.

— Μά μήπως κάνω τίποτε κακό,
Άννα; Έναν φτωχό άνθρωπο περιποι-
ομαι...

— Αυτά δεν τ' άκούει ο άφέντης!
Τί να σάς πω, κυρία, τέτοια πέτρινη
καρδιά πουθενά δεν την είδα. Και
συλλογιέμαι κάποτε, κυρά, γιατί ο
Θεός να σου δώση τέτοιον άνδρα εσέ-
να, που είσαι τόσο καλή και πονετική.

ακρόασι. Όταν άρχισε η συζήτηση, ο Συμ-
βάτιος θγαίνει από την αυτοκρατορική σκη-
νή, κάνει τδ σημείο του σταυρού και ξανα-
γυρίζει σε λίγο με τους δολοφόνους. Ο
Βασίλειος στέκεται όρθιος πίσω από τδ
Βάρδα, ο όποιος σε μια στιγμή κατάλαβε
τον κίνδυνο. Πέφτει στα πόδια του Μιχαήλ,
και τόν ίκετεύει να τόν σώση. Άλλά ο ά-
ποφασιστικός Μακεδώνας προλαμβάνει έν
τδ μεταξύ και δίνει στους δολοφόνους τδ
σύμβημα. Σε λίγο ο Βάρδας, έκοιμώπου-
σε στο αίμα του κομματιασμένος...

Ο ταπεινός χωριάτης, ο παλός ιππο-
κόμος τού Θεοφιλίτη, προχωρεί τώρα ά-
κράτητος, όπως είχε γράψει τδ ριζικό του.
Ο Μιχαήλ τόν κάνει μάγιστρο και ύστερα
συμβασίλεα. Η τελετή της στέφωσης έγινε
πανηγυρικά, στην Άγια Σοφία. Όταν έ-
τελείωσε, στους δρόμους τού Βυζαντίου ά-
κούονταν για ώρα πολλή, οι έπευφημίες
του πλήθους.

—Τών αυτοκρατόρων Μιχαήλ και Βασι-
λείου πολλά τδ έτη

Και όμως ο Βασίλειος δεν ήταν ακόμη
ευχαριστημένος. Ηθελε να καθίση στο
θρόνο ολομόναχος. Στις 23 Σεπτεμβρίου
867, έπειτα από μια περίοδο γεμάτη προ-
στριβές και φιλονικίες με τόν αυτοκράτο-
ρα, παίρνει επί τέλους την άπόφασι να
τελειώσει. Μετά τδ Βάρδα ο Μιχαήλ. Τδ
αίμα δεν τόν έφόδιζε, όταν χυνότανε για
τδ σκοπό του.

Ο Μιχαήλ, όπως έσυνήθιζε, είχε παρα-
πιλή εκείνη τη νύχτα. Ο Βασίλειος τόν πα-
ρακολουθεί, έτοιμος. Την καθωρισμένη ώρα

— Σώπα, Άννα, σώπα. Έτσι ητα-
με γραφτό μου.

Ο τρελλός τάκουγε δλ' αυτά, αλλά
φαινόταν σαν να μην καταλαβαίνει.

— Ας τόν άναπαυε ο Θεός, κυρά,
να ήσυχάζες κι' εσύ. Έτσι θάπαιρνες
άλλον άντρα, της τάξεώς σου και της
σειράς σου.

Η πιστή ύπηρετρια έξακολούθησε
άρκετά ακόμα να κατηγορή τόν άφέν-
τη της. Είπε πως ήταν κακός, ζηλιάρ-
ης, μοχθηρός, σωστός κτηνάνθρωπος,
πούκανε τη ζωή της Μάρθας σωστό
μαρτύριο!... Απ' τόν καιρό μάλιστα
που κατάλαβε πως η γυναίκα του συμ-
παθούσε ένα όμορφο παλληκάρι που
την έλάτρευε από παιδί και που τώρα
έλειπε στα ξένα, είχε γίνει θηρίο.
Και χειρότερος από θηρίο. Γιατί οι άν
θρωποι άμα βαλθούνε να γίνουν κα-
κοί, γίνονται χίλιες φορές χειρότε-
ροι.

Ο τρελλός τ' άκουε δλ' αυτά, κα-
θώς τούπλεναν και τούδεναν την πλη-
γή του, αλλά έκανε πως δεν έκαταλά-
βαινε.

Στδ σπίτι έπήγαινε κρυφά κάθε μέ-
ρα, και η Μάρθα τόν περιποιόταν. Άλ-
λά όταν έκλεισε καλά η πληγή του,
δεν ξαναφάνηκε.

—Κάνε καλό σε τρελλόν!, έλεγε η
Άννα. Τδ ξέχασε κι' δλα, κι' ούτε
θα ξαναπατήση για να πη εύχαριστώ.

—Τί πειράζει; άπαντούσε η κυρά
της. Έγω δεν τώκανα για να μωδ χρω-
στάη ευγνωμοσύνη. Μου πονούσε η
ψυχή να τόν βλέπω σ' αυτή την κατά-
στασι, γι' αυτό τώκανα.

Δεν πέρασε ένας μήνας κι' έφεραν
τόν άντρα της σκοτωμένον στο σπίτι.
Μιά μεγάλη πέτρα έκύλισε άπ' την
κορυφή τού βουνού, καθώς έδιάβαινε
ένα μονοπάτι, τόν χτύπησε κατακέφα-
λα και τόν άφησε στον τόπο.

Κανένας δεν τόν έκλαψε, γιατί ήταν
πολύ κακός. Και όταν έπέρασε ο νόμι-
μος διορία τού πένθους, η Μάρθα παν-
τρεύτηκε αυτόν που άγαπούσε.

Και κανείς δεν είδε τόν Ντούλια,
τόν τρελλό, που έκτύταζε με χαρά τδ
χέρια του, τδ χέρια που είχαν κυλίσει
τη μεγάλη πέτρα άπ' τδ βουνό, την
πέτρα που έσκότωσε τόν άντρα της
Μάρθας.

ΓΚΟΥ-ΙΝΤΟ ΜΠΟΝΙ

μπαίνει στα διαμερίσματα τού Μιχαήλ και
οπάζει τις κλειδαριές, για να μη μπορούν
να κλειδώσουν. Κατόπιν ξαναπαίρνει τη
θέσι του στο τραπέζι, πίνοντας κι' αυτός.
Όταν άργά τη νύχτα έφυγαν οι άλλοι συν-
δαιτυμόνες, ο Βασίλειος, κρατώντας από
τδ μπράσο τόν αυτοκράτορα, τόν σινα-
δευσε ως τόν βασιλικό κοιτώνα. Στδ κα-
τώφλι μάλιστα, έσκυψε και τού φίλησε τδ
χέρι με σεβασμό. Έκείνος έπεσε στο κρεβ-
βάτι, άφου τόν έγδυσε ο θαλαμηπόλος του.
Δυό φρουροί άγρυπνούσαν όρθιοι. Ζαλι-
σμένος καθώς ήταν, δεν άργησε ν' άποκοι-
μηθί.

Τότε, σιγά-σιγά, μέσα στη γαλήνη
της νύχτας, ο Βασίλειος μπαίνει στον
κοιτώνα, μαζί με τους συνωμότες, τούς
δίνει τις τελευταίες διαταγές και άποσύ-
ρεται. Ένας θαλαμηπόλος τρώαζει και
βάζει τίσ φωνές. Ο αυτοκράτωρ έγνυται.
Κάποιοι από τούς συνωμότες τραβά τδ
σπαθί και τού κόβει τδ χέρια. Έπειτα ό-
λοι μαζί τρέχουν προς την πόρτα για να
άποκρούσουν την έπιθεσι της φρουράς, αν
έρχότανε. Δεν φαίνεται κανένας. Δεύτερος
τότε συνωμότης γυρίζει στον κοιτώνα, όπου
ο Μιχαήλ με τδ ματωμένα χέρια του κατα-
ριέται τόν άνθρωπο που είνε άνεβάσει μαζί
του στο θρόνο, τρέχει κατεπάνω του και
μ' ένα χτύπημα στην κοιλία τόν άποτε-
λειώνει.

Όλες οι προφητείες έδγθηκαν αληθινές.
Ο γίγαντας με τδ κουρέλια που κοιμότανε
στις πλάκες της μονής τού Άγίου Διομή-
δης, έγινε αυτοκράτωρ.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ
Κομπράζι, Θεσσαλονίκη 1940

Επί τέλους, ξαναγύρισε

Δραματική εξομολόγησις υπό ΝΤΕΛΛΥ

Μια ιδεώδης εύτυχία

Γιατί συμβαίνει ώστε τόσο συχνά ο άνθρωπος ν' άποκαλύ-
πτει τδ καλύτερο έχει μέσα του, μόνον υπό εξαιρετικές
περιστάσεις; Είν' ανάγκη να γίνεσαι μία πλημύρα ή ένας πό-
λεμος για ν' άνακαλύπτωμε τί είμαστε ίκανοί να κάμωμε;

Δεν σκεφτόμουν διόλου, πρό δέκα χρόνων, δγάζοντας τδ νυ-
φικό μου, φέρεμα, ότι δέκα χρόνια άργότερα θ' άνηχούσαν τδ
κανόνια. Ακόμη λιγώτερο θα μπορούσα να σκεφθώ ότι η βρον-
τή τους θα προκαλούσε μία τόσο φοβερή άπήχησι στη συζυ-
γική μου ζωή.

Ήμουν εύτυχισμένη, τρομερά, άνείπωτα εύτυχισμένη και πε-
πεισμένη ότι αυτή η εύτυχία θα διαρκούσε αιώνια. Η ζωή μου
μού φαινόταν σαν ένα παραμύθι, που έφθασε με εξαιρετική τα-
χύτητα κι' εύκολία στον εκ παραδόσεως επίλογό του: «Και ή
βασιλοπούλα παντρεύτηκε τδ βασιλόπουλο κι' έκαμαν πολλά
παιδιά κι' έζησαν για πάντα εύτυχισμένοι».

Τδ βασιλόπουλό μου ήταν ένας μηχανικός, πράγμα που δεν
με στενοχωρούσε διόλου. Είτε φορούσε την καθημερινή του
μπλε φόρμα, είτε τδ κοστούμι του που έφόρεσε την ήμερα τού
γάμου μας, έμένα μού φαινόταν τδ ίδιο γοητευτικό σαν ένας
ιππότης με την πανοπλία του. Σαν ήρθε να έργασθι στο έργο-
στάσιο τού όποιου τδ γραφείο διηύθυε ο πατέρας μου και ά-
μέσως έγινε ο στόχος όλων των μαμάδων τού περιβάλλοντός
μας, χωρίς ν' άναφέρω και τδ κορίτσια! Και μπορούσα να
είμαι δέσφια ότι με έδιόλεξε έπειδη τού άρεσα, γιατί ή προί-
κα μου ήταν πολύ μικρή, τη στιγμή που τδσά πλούσια κορί-
τσια θα ήταν εύτυχη να παντρευόταν τόν Ραούλ Άνδερ, έναν
νέο τόσο καλό μηχανικό και με τόσες υποσχέσεις για τδ μέ-
λον.

Τί όπέροχη περίοδος τδ πρώτα χρόνια τού γάμου μας!

Μιά χαριτωμένη δίλλα στα περίχωρα —με γείτονες συνα-
δέλφους τού Ραούλ— ένας εύχάριστος κι' εύθυμος κύκλος που
με άγαπούσε και μωτ έκανε όλα καλά, γιατί ήμουν ή πιο
μικρή παντρεμένη. Η γυναίκα τού δευτέρου μηχανικού, η Πω-
λιν Βαραγκώ, μία φίνα Παριζιάνα, λίγα χρόνια μεγαλύτερή
μου μ' έσυμπάθησε πολύ και στίς καλές της συμβουλές όφειλω
πολλές έπιτυχίες στο ντύσιμό μου, στη μαγειρική κι' ακόμη
στη συζυγική μου ζωή!

Σαν αληθινή μεγαλύτερη αδελφή, την εύχαριστούσε να κα-
θοδηγή τδ άφελές κορίτσάκι που ήμουν τότε και χάρις σ' αυ-
τήν έλιγότευα με φρόνησι τις άπολυταρχικές άπαιτήσεις μου
άπέναντι τού Ραούλ.

Ο άνδρας μου ήταν κατευχαριστημένος άπ' αυτή τη φίλια
και σπανίως περνούσε μέρα χωρίς να δειπνήσωμε ή να δούμε
έξω μαζί, με τούς Βαραγκώ. Ο Άνρ Βαραγκώ, κοντός και
άδύνατος, είχε τδ πιο γαλάζια και φωτεινά μάτια που είδα
στη ζωή μου. Καμιά φορά παρέσυρε τόν Ραούλ σε συζητήσεις
τού επαγγέλματός των, για τίς όποιες τρελλαιόνταν κι' οι
δυό. Καμιά φορά πάλι μās παρέσυρε ο Ραούλ σε κανένα νταν-
σιγκ. Παντού ήμουν εύχαριστημένη, άρκει να τόν είχα κοντό
μου! Και προσπαθούσα τόσο, να μαθαίνω δ.τι άρεσε στον Ρα-
ούλ, είτε ήταν ένας καινοχρήσιος χαρδής ή καμιά έκθεσις σχε-
τική με την δράσι του στο έργοστάσιο, που ή Πωλιν μ' έπεί-
ραζε:

—Αν ο άνδρας σου βαλνόταν να μάθι κινέζικα, στοιχημα-

τίζω πως δεν θα τάχες τίποτε να βαλθής κι' εσύ να τδ μάθης!

—Τί τδ θέλεις, τόν αγαπώ! Θάθελα να τόν ίκανοποιώ ά-
πόλυτα —σαν γυναίκα, σαν σύντροφος, σαν φίλη!

Η Πωλιν μωτ έχάιδεψε τδ μαλλιά, άναστενάζοντας ελαφρώς.

—Μερικές φορές τρώαζω. Έλιάν, σαν βλέπω πόσο είσαι
δοσμένη στην άγάπη τού άνδρός σου! Τόν αγαπείς τόσο όλο-
κληρωτικά, τόσο βαθειά, με τέτοια έγκατάλειψι τού έαυτού
σου! Άν συνέβαινε ποτέ τίποτε...

—Τί μπορεί να συμβή; Ο Ραούλ είνε νέος, δυνατός, γεμά-
τος σφρίγος! Άπό τόν καιρό που παντρευτήκαμε, ούτε συνα-
χώθηκε!

Η Πωλιν με κυττούσε με τρυφερότητα, της όποιας δεν μπο-
ρούσα να ξεχωρίσω την αίτία, έπειτα, έσκυβε και μ' έφιλούσε
στο μέτωπο:

—Μικρούλα μου! Είσαι ύπέροχη! Κι' έχεις δίκιο: γιατί να
τρέφης άμφιβολίες στην ψυχή σου; Άπολάμβανε την εύτυχία
σου κι' αυτό με κάνει κι' έμένα εύτυχισμένη!

Δυό χρόνια μετά τόν γάμο μας, ήρθε στον κόσμο ο μικρός
μου Ζακώ κι' από όλους τούς γερούς και καλοφτιαγμένους με-
μπέδες της γειτονιάς, ο δικός μας ήταν ο πιο χαριτωμένος!
Όχι, μόνον οι γονείς μου είχαν ξετρελλαθι μαζί του, μα κι'
όλοι οι φίλοι μας! Ακόμη κι' οι άγνωστοι ένθουσιάζονταν μ'
αυτόν. Όταν τδ κορίτσια των γειτόνων έγύριζαν από τδ σχο-
λείο, έμπαιναν στον κήπο μας, για να μωτ ζητήσουν την ά-
δεια να κρατήσουν τόν Ζακώ, λίγο στην άγκαλιά τους: «Μόνο
ένα λεπτό, μαντάμ!». Κι' όταν κυλούσα τδ κομψό του καρπο-
τάκι ανάμεσα άπ' τούς δρόμους των πέριξ, ήταν ένας άλη-
θινός θρίαμβος! Μά ή μεγάλη έρωτευμένη με τόν Ζακώ ήταν
ή νοννά του, ή Πωλιν φυσικά! Δεν είχε παιδιά κι' ο βαφτιστι-
κός της έπληρωνε τδ κενόν της μητρικής της καρδιάς. Έχω
δυό παιδιά, έλεγε γελώντας, την Έλιάν και τόν Ζακώ! Κι' έ-
κείνη είνε χαϊδεμένη σαν κι' αυτόν!

Ο Ζακώ δεν θα ήταν παρά λίγων μηνών, όταν ένοιξε μία
καινούργια λέσχη στην πόλι μας, μία φιλολογική και καλλι-
τεχνική λέσχη, την όποιαν ανέλαβε υπό την προστασίαν τού
διευθυντής τού έργοστασίου όπου έργάζονταν οι άνδρες μας.
Έκαμε την έναρξή της μ' ένα κονστέρτο και έπειτα ήκολού-
θησε ένας μεγάλος χορός, στο καλύτερο ξενοδοχείο τού τόπου.
Ο Ραούλ έπί τη εύκαιρία αυτή, μωτ έκαμε δώρον μία δελού-
δινη μαύρη τουαλέττα, την πιο όμορφη που έφόρεσα ποτέ μου.
Ίσαμε τότε δεν είχα πάει παρά σε κάτι μικροχορούς χωρίς
σημασία. Και τώρα που είχα γίνει μητέρα, ένοιωθα μία συγ-
κίνησι κι' έναν ένθουσιασμό σαν ένα κορίτσι που πρωτοπαί-
σε χορό!

Έδοκίμασα δέκα φορές την τουαλέττα μου κι' έμπιστεύθη-
κα την ταραχή μου στην Πωλιν. Κατέληξα να πιστεύω πως ή-
μουν πολύ γυμνή! Φυσικά, εκείνη έγέλασε μαζί μου.

—Περίμενε λίγο να δής αυτές τις κυρίες, ακόμη και την
γυναίκα τού διευθυντού! Κοντά τους θα φαίνεσαι σαν κουκου-
λωμένη!

Επείσθηκα γρήγορα ότι είχε δίκιο και οι δισταγμοί μου
διελύθησαν. Ο Ραούλ ήταν έκτακτος με τδ σμόκιν του κι' όταν
έμπήκα μαζί του στη σάλα κρατώντας τον από τδ μπράτσο, τδ
βλέμμα του έκαμε την καρδιά μου να χτυπήση όπως στην πρῶ-
τη μας συνάντησι.

—Είσαι σαγηνευτική άπόψε, Έλιάν μου! μωτ φιθύρισε. Εί-
σαι ή ωραιότερη τού χορού! Άν έδιναν βραβείο θα τδ έπαί-
ρνε εσύ. Είσαι πραγματικά δική μου ή είνε μονάχα ένα όνειρο;
Ένοιωσα μία τόσο βαθειά εύτυχία, ώστε δεν μπόρεσα άκό-
μη και να άπαντήσω. Εσήκωσα τδ μάτια μου προς αυτόν κι'
ανταλλάξαμε ένα παρατεταμένο βλέμμα. Ασφαλώς δρόκε την
άπάντησι που έπείριμενε, γιατί έσφιξε τδ χέρι μου κι' έχασα-
γέλασε εύτυχισμένος.

—Η γυναίκα σου είνε θαύμα όμορφιάς, αγαπητέ μου! Για-
τί μās την κρύβεις; Είπε εύθυμα ο διευθυντής του. Σίγουρα
ζηλεύεις! Μα κρύβεις ένα τέτοιο καλλιτέχνημα!

Έκούνησε άπειλητικά τδ δαχτυλό κι' ο άνδρας μου, κολακευ-
μένος, γελούσε.

Θάθελα να χόρευα όλη τη βραδυά μόνον με τόν Ραούλ, μα
δεν υπήρχε τρόπος: κύριοι, τούς όποιους μόλις έγνώριξα μ'
έζητήσαν, άλλοι έπεδίωξαν και μωτ παρουσιάστηκαν. Με λίγα
λόγια, πετούσα από χέρια σε χέρια! Κι' όταν άναπαυσόμουν
λίγες στιγμές κοντά στους αγαπητούς μας Βαραγκώ, ο Ραούλ
μούλεγε δθθεν άστεία, μα κατά βάθος από κάποια ζήλια:

—Τί είν' αυτά; Η Έλιάν εξακολουθεί να είνε ή έναρπη
σύζυγός μου κι' ή μητέρα τού παιδιού μου ή μετεδλήθη σε κι-
νηματογραφικόν άστέρο;

—Με τίς γυναίκες όλα είνε δυνατά, αγαπητέ μου! Άνεκά-
λυψαν τη δική σου — και άναρωτιέμαι τί σε περιμένει, είτε
μεγαλολικά ο Άνρ Βαραγκώ, ενώ τδ καθαρία γαλάζια μάτια
του γελούσαν άδελά του κι' ή φυσιογνωμία του μάταια προ-
σπαθούσε να γίνη κυνική.

Η Πωλιν, ύπέροχη και αυτή με τδ πρόσον σατέν φάρεμά
της, μωτ έφιθύρισε, ενώ τδ μάτια της έλαμπαν:

—Είμαι ένθουσιασμένη άπ' την τροπή που παίρνουν τδ
πράγματα! Θα τού κόμη καλό δλ' αυτό τού Ραούλ σου! Ξέ-
ρεις, όταν φρεσκάρουν από καιρού εις καιρόν τδ αισθήματα των
αυτών, ποτέ δεν δλάνπτει!

Δεν είχα καμιά όρεξι να κάμω τδν Ραούλ να ζηλέψει. Για
τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να τόν λυπήσω, ή ν' άμφιβάλη
για μένα έστω και για ένα δευτερόλεπτο. Μα δεν μπορούσα να
μην δρίσκω εύχάριστο τόν γενικό θαυμασμό. Και ή καρδιά μου
χτυπούσε άδελά μου, όταν έδλεπα τόν Ραούλ κολακευμένο και

θυμωμένοι συγχρόνως γιατί ένοιωσε πως άρεσα και σ' άλλους.
Προτού τελείωση ο χορός, μ' έτράβηξε σ' εμένα αϊθουσα όπου
δεν έχορευαν και μου είπε:
—Δεν θαρρέθηκες, αγαπημένη μου; Δεν σ' είχα δική μου ού-
τε ένα λεπτό απόψε—ούτε και τόσο, όσο να προλάβω να σου
πώ πόσο είσαι αξιολάτρευτη! Θα χορέψης ακόμη πολύ με άλ-
λους;
—Ας φύγωμε αν θέλεις, Ραούλ, αφήντ'α ζωηρά φώναξε
την Παλίν και τον Άντ' κι' ες γυρίσαμε σ' το σπίτι!

Είσαι τόσο γλυκεριά, τόσο αγνή...

Μόλις γυρίσαμε, έτρεξα σ' το δωμάτιο του παρ'ότι για να δώ
αν ήταν καλά. Κοιμήταν στην κούνια του τόσο θαλαιά, όσο
κι' η Λουίζον, η υπηρέτρια, στην πολυθρόνα. Μου είχε υποσχε-
θεί τ'ο δαδύν εκείνο να μην πλαγιάσει προτού γυρίσωμε. Την
έξυπνησα σιγά και την έστειλα σ' το κρεβάτι της.
—Τί δμορφη που είνε η κυρία! έμουρμούρισε τρίβοντας τ'α
μάτια της.
—Γρισημένως είχ'αν άποφασίσει δλοι να μ'ε ξεμυαλίσουν με τ'α
κομπλιμέντα τους!
—Αφού ξαναέλεισα χωρίς θόρυβο την πόρτα της κάμαρας του
παιδιού, η οποία συγκοινωνούσε με τη δική μας, έπ'ηγα και
ξαναδύηκα τόν άνδρα μου σ' το λούζιο. Όρδ'ος μπροστά σ' τα
τάξια του παραθύρου του αναγνωστηρίου, εκτυλούσε τόν άπο-
γυμνωμένο χειμωδιατικό κήρυ. Έπληθ'α σ' τα νύχια τών
ποδιών και πέρασα τ'ο χέρι μου σ' το δικό του;
—Τί σκέπτεσαι, αγάπη μου;
—Έσένα..

Μ' έτράβηξε επάνω του με τ'οση θέρη, όσο ποτέ.
—Ελ'ιόν, είσαι τόσο δμορφη, τόσο νέα, τόσο γλυκεριά τόσο
αγνή! Μου φαίνεται ξαφνικά πως δεν σου αξίζω. Δεν θα μπο-
ρούσες ποτέ ν' αγαπήσης έναν άλλον άνδρα, π'ες μου;
—Ένοιωσα μ'ια τόσο συγκινητική τρυφερότητα, που τ'α μά-
τια μου έδούρκαν.
—Θέε μου, όχι! Είνε αδύνατον!
—Επ'ηρα τ'ο πρόσωπό του άνάμεσα σ' τα χέρια μου;
—Σ' αγαπώ τόσο δυνατά, τόσο ολοκληρωτικά, Ραούλ!
—Τ'όσο έξακολουθούσε να μ'ε ξετάζει μ' ένα τέτοιο πάθος,
που μ'ε έκαμε σχεδόν να τρομάξω.
—Ξέρεις τ'ον έαυτό σου, γυναικούλα μου; Είσαι μόλις ε-
κοσι χρόνων και είμαι επάνω από τριάντα! Άν τ'α χρόνια α-
δ'ηγούσαν σ'ε μ'ιαν άλλαγή; Άν μ'ε θαρρύνουν; Δεν θα μπο-
ρούσα να τ'ο υποφέρω! Ω! Έλ'ιόν, άσκέυμαι καμιά φορά,
σ'ε μεταχειρίζομαι σ'αν ένα παιδί, όπως και η φίλη σου Πα-
λίν, μ'α στην πραγματικότητα, ξέρε το καλά, έκτιμώ τ'ο υπέρο-
χο δ'ορο της αγάπης που μου χαρίζεις. Μου προσφέρεις τ'α
νεάτα σου με τ'οση σπατάλη και τ'οση καλωσύνη, που μ'ε έχεις
σκαδύσει! Έστω κι' αν είσαι μικρή, δεν θα μπορούσες να
αγαπήσης κανέναν άλλον, δεν είν' έτσι Έλ'ιόν; Δεν θα μπο-
ρούσες να δώσης σ'ε άλλους δ'τι δίνεις σ'ε μένα!
—Δεν θα υπ'αρχε ποτέ άλλος για μένα, Ραούλ, έμουρμού-
ρισα και τ'ο χέλι μου ένώθησαν σ' ένα θερμό φιλή.
—Είμαι εύτυχισμένη που είμαι νέα! Είμαι ευτυχισμένη μ'ε
τ'ο ετυχία. Ευτυχισμένη που ζω, που αγαπώ, που αγαπιέμαι.
—Σ' αγαπώ! σ' αγαπώ! σ' αγαπώ! επανέλαβα και τόν ε-
γέμισα με φιλή.
—Και σ'την απάντησή του δεν υπήρχε π'ια άγωνία, ούτε άρ-
φιβολία, τίποτε άλλο παρά ίκανοποίηση της αγάπης.

★
Ο Ζακά ήταν τριών ετών όταν γεννήθηκε ο μικρός του α-
δελφός Γκ'υ. Η γεννήσις αυτή μ'ε έγέμισε εύτυχία, μ'α θα-
λαμε τόσο πολύ ν' αποκτήσωμε ένα κοριτσάκι, ώστε δεκαοκτώ
μήνες αργότερα, προέβλεπα ένα καινούργιο μέλος σ'την οικο-
γενεία μας. Κι' αυτή τη φορά η επιθυμία μας πραγματοποιή-
θηκε: Η Ύδ'ετ, μ'ε γκρίνα μάτια σ'αν τόν μπαμπά, ήρθε σ'τον
κόσμο για να μ'ε ξετρελλάνη!
Παρ'όλο που οι καιροί ήσαν δύσκολοι δεν υπήρχε φόδος να
χάση ο Ραούλ τη θέσι του, γιατί είχε αναδειχθ'ε σ'ε πρώτης
τάξεως μηχανολόγον. Είχαμε άθρονα τ'α μέσα της ζωής και
καθώς δεν είχα άλλες δουλειές, μπορούσα ν' άφιερώνω όλόκλη-
ρη σ'α τρία μας παιδιά.
«Η νουνά», όπως φωνάζαμε δλοι την Παλίν, μ'ε βοηθούσε σ'
αυτό μου τ'ο έργο. Επ'οτιμώ χίλιες φορές να πλένω τόν βα-
φτιστικό μου, παρά να παίξω μπριτζ με διάφορες κυρίες, έ-
λεγε γελώντας. Καθένας με τ'ο γούστο του, δεν είν' έτσι!»
Τ'ο πρώτ', μετά που έφυγε ο Ραούλ, κατέβαζα τ'α παιδιά
σ'τον κήπο, ο οποίος ήταν τόσο καλά προφυλαγμένος, που μπο-
ρούσαν να μείνουν άδ'ες. Άπασχολούμουν τότε με χίλιες δύο
μικροδουλειές του σπιτιού κι' επήγαινα που και που να ρίζω
μ'ια ματιά σ'α τρία μου άγγελουδά. Πρίν απ' τ'ο μεσημέρι,
τούς έδινα να φάνε και τ'α έβαζα να κοιμηθ'ουν, για να μ'ε β'ρη
ο άνδρας μου όταν θα έγύριζε, έντελως έλευθερη για κείνον και
τ'ο ίδιο περιποιημένη όπως ήμουν όταν ήμουν κορίτσι. Κι' η
ελάχιστη απ' αυτές τις στιγμές που περνούσα κοντά του κατ'α
τ'ο διάστημα της ημέρας, μου ήταν πολύτιμη! Επ'ορσ'εκα την
ψυχική του διάθεσι όσο και τ'α φαγητά που προτιμούσε. «Ο-
ταν ήσαν σκεπτικός, ερώπαινα για να τόν άφήσω να σκεφθ'ε.
«Όταν μου διηγόταν νέα απ' τ'ο έργοστάσιο, έδινα, νομίζω,
την ίδια προσοχή, σ'η έδινε και τ'ο προσωπικό απ' τόν διευ-
θυντή ως τόν τελευταίο εργατή!»
Σ' το διάστημα της ημέρας, έρχόταν η Παλίν να μ'ε δ'η και
παίζαμε με τ'α παιδιά, εδιδάδαμε, κουβεντιάζαμε και άναμε

μεγάλα σχέδια για τ'η μελλοντική άνατροφή τών παιδιών.
Η μεγάλη χαρά για τήν νουνά, ήταν η ώρα του μπάνιου
της. Έφευγε με τ'η δύσι του ήλιου, δρεγμένη, ξεχτένιστη κι'
εύθυμη.
Ο Ραούλ έγύριζε έγκαίρως, ώστε να περάση κάμποση ώρα
με τ'α παιδιά του, να παραστή σ' το δαδύν τους γεύμα και
να τ'α φιλήσει προτού πλαγιάσουν. Έπειτα, έδ'εγα την μπλού-
ζα μου και πάντα δεχόμουν κάποιο κομπλιμέντο εκ μέρους του
Ραούλ, για τ'ο δμορφο φ'ορέμά μου. Είχα πάντα την κοκεταρία
ν' άλλ'αζα φ'ορέμα για τήν ώρα του δείπνου! Και αναλόγως
με τήν δρεξι του Ραούλ, περνούσαμε τ'η δραδιά μας μόνον η
με τούς Βαραγκώ κοντά σ' το τζάκι ή σ' το σινεμά, σ'ε φίλους ή
σ'ε κανένα ντάνοιγκ. Καμιά φορά άφιέρωνε τόν καιρό του σ'τη
μελέτη και τότε έφρόντιζα να υπ'αρχη απόλυτη ήσυχια τριγύρω
του! Κι' η Λουίζον ακόμη περπατούσε σ' τα νύχια τών ποδιών
της. Σ'την ελάχιστη φωνή τών παιδιών, έτρεχα σ' το δωμάτιό
τους και τ'α ήσυχάζα. «Ο μπαμπάς εργάζεται!» έλεγα σ'τον
Ζακά, ο οποίος ήταν άρκετά μεγάλος ήδη για να καταλαβαί-
νη και επανέλαβ'ανε με σεβασμό: «Ο μπαμπάς εργάζεται!»
«Α! αυτές οι επιστροφές του Ραούλ σ' το σπίτι, όταν έπ'ετα-
χ'νε τ'ο δ'ημα πλησιάζοντας την καγκελόπορτα τού κήπου, που
μ'ε ζητούσε με τ'α μάτια και μου έρριχνε ένα δ'έμμα γεμάτο
άγάπη! Υπάρχει καμιά γυναίκα σ'τον κόσμο που να μ'ε συγ-
κινήται σ' αυτή τήν εύτυχία;

Νέφη σ'τον ορίζοντα...

Τα χρόνια επέρασαν τόσο γρήγορα, που χωρίς να τ'ο κατα-
λάβωμε ο μεγαλύτερος γιός μας είχε άρκετά μεγαλώσει
για να πάη σ' το σχολείο. Τα δύο μικρά έμειναν ακόμη σ' αυτό
που η νουνά κι' εγώ έλέγαμε «ο παιδικός μας κήπος». Συχνά
έκαλούσαμε παιδιά απ' τ'α γειτονικά σπιτία κι' εδ'άχαμε δ'λον
αυτό τ'ο μικρό κόσμο να παίξη σ'τη σωρή της άμμου τού κή-
που ή ανακαλύπταμε καινούργια παιχνίδια διασκεδαστικά για
να τόν εύχαριστήσαμε.
Μ'ια μέρα, έμ' έφ'ερνε, όπως συνήθως, πολλά παιχνίδια και
γλυκά για τόν Ζακά, τόν Γκ'υ και τήν Ύδ'ετ μ'ιανά με ρά-
τησι;
—Έραδες τ'ο νέο; Η δ'ίλλα τών Ντελδ'οντ ένοικιάστηκε!
Κάποιος Μπρυνώ, πλούσιος έμπορος, θα μείνη με τήν οικογέ-
νειά του. Έτσι να έχη παιδιά και να δ'ορ'υμε καινούργιους φί-
λους για τόν Ζακά!
Μ'α δεν δ'ηκ'ανε φίλους για τόν Ζακά! Οι δύο κόρες τών
Μπρυνώ ήσαν μεγάλες κοπέλλες, δμορφες, κομψές, κοσμικές,
και πάντα τριγυρισμένες από έναν όλόκληρο κύκλο θαυμαστών.
Η μεγαλύτερη ίδιως, έδινε άφορη μ'ιλουίν πολύ γι' αυτήν.
—Επαιρνε μαθήματα τραγουδιού σ'τον καλύτερο καθηγητή της
πόλεως, ελ'αμβανε μέρος σ'ε συναυλίες που εδίδονταν για φι-
λανθρωπικούς σκοπούς κι' επήγαινε όπου και μ'ε όποιον ήθελε,
πράγμα που έσκανδαλίζε λίγο τ'η συνοκία.
—Είν' ένας περίεργος τύπος! μου είπε μ'ια μέρα ο Ραούλ.
Σήμερα τ'ο πρώτ' την είδα να περιμένη σ'τη γυνία του δ'ορόμο
τ'ο λεωφορείο για να πάη για τ'ο μάθημά της τού τραγουδιού
και τήν επ'ηρα με τ'ο δικό μου αυτοκίνητο. Δεν μπορείς να φαν-
τασθ'ης πόσο μ'ε λιμάρισε! Έχει λίγο τ'η λόξα της φιλολογίας
και δ'εν μιλάει για τίποτ' άλλο παρά για ενα ζήση τ'η ζωής
της! Όταν τ'α επανέλαβα σ'α τήν Παλίν, έμισόκληισε τ'α
μάτια της κι' εδ'άγκωσε τ'ο χέλι της, όπως έκανε πάντα όταν
δεν ήθελε κάτι.
—Να ζήση τ'η ζωή της, είνε δικαίωμά της! Μ'α όχι ε'ς δ'ά-
ρος τόν άλλον!

—Γιατ'ο λ'ες αυτό, Παλίν! Δεν κάνε κακό κανένας!
—Η Παλίν δ'εν απήντησε κι' επ'ορσ'εξα πως αισθανόταν για
την δμορφη Ζανίν Μπρυνώ μ'ιαν ανεξήγητη αντίπαθεια.
—Να είσαι π'ιδ επ'εικής, αγαπημένη μου Παλίν! Η τρέλλα
αυτή της τ'ης περάση, είνε τόσο νέα! Δεν συνήθιζεις να είσαι
τόσο σεμνότημη!
—Ημουν πάντοτε επ'εικής. Μ'ια γυναίκα εξαιρετικά ε'νημέ-
ρη απ' τ'η ζωή σ'αν κι' έμένα, όφειλ'ε να είνε τέτοια απέναντι
τών άλλων!
Ο Ραούλ, σιγά-σιγά, απέκτησε τ'η συνήθεια να πηγαίνε
σχεδόν κάθε μέρα σ'την πόλι με τ'ο αυτοκίνητό του τ'η μικρή
Μπρυνώ, η οποία επ'ερίμενε τ'ο λεωφορείο ακριβώς τ'η στιγμή
όπου επ'ερνούσε ο Ραούλ για να πάη σ' το έργοστάσιο. Σ' το
τέλος της εποχής, η Παλίν, μου είπε, κοκκινίζοντας ελαφρώς
και όχι με τ'ο ειλικρινές και γελαστό δ'έμμα που είχε συν-
θ'ας:
—Δεν νομίζεις δ'τι όφειλεις να θέσης τέρμα σ' αυτούς τ'ους
περιπάτους με τ'η Ζανίν Μπρυνώ;
—Εσκασα σ' τα γέλια.
—Παλίν, χρυσή μου, δεν θέλω ν' άνακατεύωμαι σ' ε'τι κανέ-
ν ο Ραούλ. Θ'α ήταν άποπο! Είνε τόσο μικρό πράγμα! Δεν μ'ε
διδάδες ε'ν' η ίδια σ'την άρχη του γάμου μου, δ'τι δεν π'ρέπει
να τυραννί τόν άνδρα μου, ούτε και να επ'εμβαίνω σ' τις μικρο-
προτιμήσεις του;
—Ναί, δέβαια! Μ'α υπάρχουν περιπτώσεις...
—Εσώπασε, κι' εγώ είπα χαμογελώντας:
—Έλα, Παλίν! Δεν πιστεύω να πιστεύης δ'τι ο Ραούλ μο-
ε άφήση τόν έαυτό του να τόν σαγηνεύση αυτή η σειρήν.
Χαμογέλασε δεβιασμένα και τήν είδα πολύ σκεπτική. Θ'α
τήν έκορόδευσε, αν δεν φοβόμουν μ'ην τήν ψυχράνω. Ημουν τό-
σο δέβαια για τόν άνδρα μου!
Τ'ο καλοκαίρι εκείνο, όστόσο, τ'α πράγματα ε'ελίχθηκαν π-

ριέργως ανήσυχα. Ο Ραούλ επ'ηρε τ'η συνήθεια να γυρίση και
να εργάζεται σ' το έργοστάσιο μετά τ'ο δείπνο και να επιστρέ-
φ'η όταν είχα ήδη πλαγιάσει. Άδυνάτισε, άρχισε να καννίζη
πολύ και μέρα με τήν ημέρα γινόταν νευρικόςτερος. Άπότομος
με τ'α παιδιά, ιδιότροπος μαζί μου, άρχισε να μου έμπν'ε με-
γάλες ανησυχίες. Είχα μ'αθεί να τ'ο έχω πάντοτε έμπιστοσύ-
νη. Δεν επ'έτρεπα λοιπόν σ'τον έαυτό μου να υποφιασθ'ε τίποτε
και απέδιδα τ'η νευρικότητα τού άνδρος μου σ'την πολλή δουλειά.
Νομίζω, πως θ' άνακουφίζόμουν, αν μου έλεγε δ'τι έχασε τ'η
θέσι του!
Δεν θ' άπαιρνε άδεια προ τού Σεπτεμβρίου. Έξ αιτίας τών
παιδιών, επ'ηγαίναμε πάντοτε έως τότε, σ'τη θάλασσα ή σ' το
δουνό, σ'ε κανένα μικρό ήσυχο ξενοδοχείο. Μ'α τ'η φορά αυτή,
με μ'ια τρυφερότητα γεμάτη πάθος, που δεν είχα δείξει ά-
πό τ'ον πολύν καιρό, ο Ραούλ μου είπε:
—Θέλεις, αγάπη μου, να έμπιστευθ'ης τ'α παιδιά σ'την Πα-
λίν—ξέρεις πως αυτό θα τήν εύχαριστήση πολύ—για να
κάμωμε ένα ταξίδι οι δύο μας, όπου μ'ας καννίζη: μόνον έσύ
κι' εγώ;
Σ'την άρχη, τάχασα λίγο, μ'α κατόπιν, σκανδαλισμένη από
την άπροσδόκητη αυτή και κολακευτική επιθυμία του, άφέθηκα
και τ'ο είπα:
—Ό,τι θέλεις, αγαπημένη μου!
Τ'ις πρώτες ημέρες της άποδράσεώς μας ήταν μαζί μου
τόσο τρυφερός, όσο κατ'α τήν εσλήνη τού μέλιτος. Έπειτα,
ξαφνικά, μ'ια προσβολή όξείας νευρασθενείας τόν επ'ερίκυκλω-
σε σ'αν ένα μαύρο σύννεφο. Δεν μπορούσα να καταλάβω τ'η
αδίκαιος μεταπτώσεις του και προσάθησα να είμαι καλή,
ήρεμη και γελαστή, σ'αν να μ'η συνέβαινε τίποτε. Σ'την προσ-
παθεία μου αυτή έβαζα όλη μου τήν αγάπη και τήν καλωσύνη!
Τ'η μ'ια μέρα ή τήν άλλη, αυτό τ'ο άπειλητικό σύννεφο θ'α δια-
λυόταν και θ'α ξαναδύησκα τόν Ραούλ μου!
Μ'α όταν σ' το Παρίσι, όπου επήγαμε για δυό-τρεις μέρες,
τ'ο ήρθε τ'ο ταχυδρομείο, μου άνηγγειλε άπότομα πως ήταν
υποχρεωμένος να επιστρέψη. Έν τούτοις είχε ένα μήνα άδεια
και μόλις είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες που είχαμε φύγει!

Ξεσπάει η μπόρα!
Από τ'η στιγμή που γυρίσαμε σ' το σπίτι μας, μου ήταν αδό-
νατον π'ια να κλεισω τ'α μάτια μου. Άπό όλες τις μεριές,
δ'έμματα περίεργα, ψίθυροι, κάποια άπροσδόκητη εύσπλαχνία
που μου έδειχναν όλοι, μου άνοιξαν τ'α μάτια. Τελειωτικώς,
ήταν η ίδια η μητέρα μου ή όποια ανέλαβε τ'ο θλιβερό έργο να
μ'ε άνοίξη τ'α μάτια. Όλη η πόλις ήξερε τ'η εδ'ημιουργήθη
μεταξύ τού άνδρος μου και της Ζανίν Μπρυνώ. Είχε προσπα-
θήσει να διακόψη φεύγοντας σ'ε ταξίδι, μ'α άμέσως μετά τήν
επιστροφή του, τ'α ξαναφτιάξαν.
Η Παλίν, η οποία δεν έβλεπε ως τήν τελευταία στιγμή να
ταράξη τ'η γαλήνη μου, ε'ξέπασσε σ'ε λυγμούς, όταν τ'ης άφ-
γ'ηθηκα τήν κατάσταση. Έγώ, δεν έκλαια. Ηρεμα τ'ης είπα:
—Θάθελα να μπορούσα να πεθάνω, Παλίν.
—Δεν έχεις τ'ο δικαίωμα, αγαπημένη μου! Έχεις τρία
μικρά παιδιά, που έχουν ανάγκη τ'η μητέρα τους. Η δ'α πα-
ρος διαζύγιο, ή δ'α κλείσης τ'α μάτια, όπως κάνουν εκατοντά-
δες γυναίκες και θ'α περιμένης σιωπηλή να σου ξαναδ'η.
—Θ'α ήθελα να τ'ο κάμω αυτό, Παλίν, μ'α δεν μπορώ! Αι-
σθανόμαι πως θ'α ήταν αδύνατον! Είπατε πολύ ένωμένοι ο
Ραούλ κι' εγώ. Εξήσαμε πολύ ο ένας για τόν άλλον, με τ'οση
αγάπη, που έως να μ'ην έχη ξαναγίνει! Καί τώρα να χάνω
συγχρόνως αγάπη και αξιοπρέπεια, να ξέρω πως πάει καθε-
μέρα σ'ε μ'ιαν άλλη και να σωπαίνω; Είνε αδύνατον! Ω, Πα-
λίν, Παλίν, ξέρεις πόσο επ'ορσ'άθησα να είμαι δ'τι έπρεπε
γι' αυτόν! Σ'ε τί έφταιξα; Πως μπορούσε έπειτα από μ'ιαν α-
γάπη σ'αν τ'η δική μου ν' άφήση τόν έαυτό του να παραισ'η
από μ'ιαν άλλη π'ιδ δμορφή από μένα;
—Η Παλίν μ'ε έφ'ιξε σιωπηλή επάνω της. Η μόνη τ'η ε-
π'άντησις ήταν μ'ια απ'ερίορστη άφροσύνη που μου έδειξε.
Εβάλαμε μαζί να κοιμηθ'ουν τ'α παιδιά, τ'α όποια φλυαρούσαν
χαρούμενα.
Όστόσο, ούτε η φίλια, ούτε η μητρική αγάπη μπορούσαν
να συμπληρώσουν τ'ο κενόν της ψυχής μου! Δεν μπορούσα, δεν
ήθελα να πιστέψω δ'τι ο Ραούλ έπαυσε να μ'ε αγαπ'ε. Ο άν-
δρας μου ήταν για μένα τ'ο μεγαλύτερο κομμάτι της ζωής μου.
Δεν θ'α ήταν παρά μ'ια άπλη περιπέτεια. Θ'α τήν ξεχνούσε, θ'α
μου ξαναγύριζε, θ'α σόωνανε αυτό τ'ο επ'εσιόδιο απ' τ'η μήνη
μας!
Όταν έγύρισε τ'ο δ'αδύν εκείνο—άργα όπως πάντοτε τόν
τελευταίο καιρό—δεν υπήρχε ανάγκη ε'ξηγήσεως. Εξήσαμε
για πολλά χρόνια ο ένας τόσο κοντά σ'τον άλλον, ώστε τίποτε
δεν μπορούσε να μείνη κρυφό μεταξύ μας, εκτός αν θέλαμε να
κάμωμε τόν καιρό, όπως έκαμα εγώ. Ηρκεσε σ'τον Ραούλ να
μου ρίξη μ'ια ματιά, για να μ'αντέψη δ'τι τ'α ήξερα δ'λα. Άλ-
λαζε έκφρασι. Τόν ακολουθούσα σ' το δωμάτιό μας, όπου έφ-
ρούσε τ'η ρόμπα του. Έκεί έμεινε σιωπηλός για κάμποσες σ'τι-
γμές. Τέλος, καθώς εγώ δεν μ'ιλούσα πρώτ'η, είπα, καταβάλ-
οντας προσπάθεια για να μ'ε καιτάξω κατ'α πρόσωπο:
—Ναί, είν' αλήθεια.
—Λοιπόν; είπα πολύ σιγά.
—Λοιπόν, θάθελα να ζήτ'ω διαζύγιο!
Τ'ο χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, που έταλαντεύθηκα. Ήνι-
κενόν μου! Δεν ήταν δυνατόν!
Ο Ραούλ έσυνέχισε χωρίς να μ'ε κυττάξη:
—Επ'αλάφ'α με τόν έαυτό μου, κόντευα σχεδόν να τρέλλω-

θ'α Έλ'ιόν, μ'α είνε άνόθελο! Όφειλα να τήν παντρευθ'ε. Ω!
ξέρω δ'λ' αυτά που έχεις τ'ο δικαίωμα να μου π'ης: δ'τι είμαι
ήλιθιος, σκληρός, παράφρων! Μ'α έτσι είνε. Δεν μπορείς να
καταλάβ'ης!
—Προσπαθ'ε να καταλάβω, είπα σιγά. Μου είνε δύσκολο να
πιστέψω πως μ'ορέσες να πάψης ν' αγαπ'ης, όχι μόνον έμένα, μ'α
τ'α παιδιά σου, τήν οικογένειά σου, αυτό τ'ο σπιτικό!
—Δεν είνε αυτό! Δεν είν' ένα συνηθισμένο πάθος! Η ε-
στω κι' αν είνε, δεν μπορώ να τ'ο κόψω! Σ'ου είπα πως δεν θ'α
καταλάβαινες! Άλλωστε, δεν θέλω να μιλήσω για κείνην μα-
ζι σου!
Η φωνή του έγινε τόσο βίαιη, που έρρίγησα. Ποτέ δεν είχε
μιλήσει τόσο άπότομα! Δεν ήταν ο ίδιος άνθρωπος!
—Είνε άνόθελο, είπα για να τελειώνη. Μ'η μου μιλάς. Έ-
σκέφθηκα πολύ. Τ'ην αγαπώ. Έπαυσα να σ' αγαπώ. Κι' έκει-
νη με αγαπ'ε. Καί π'ηρα τήν άπόφασή μου. Δεν μπορώ να
ζήσω χωρίς αυτήν!
—Καί τ'α παιδιά σου, ετόλμωσα να πώ, τ'α παιδιά σου θ'α
μεγαλώσουν χωρίς πατέρα;
—Δεν θ'α είνε τ'α μόν'α! απήντησε.
—Επ'ιασε τ'ο κεφάλι του με τ'α χέρια του και δεν ξαναμίλησε.
Ήταν τ'ο τέλος. Η έλπίδα που υπέφωσκε ακόμη σ'την ψυχ'η
μου έδυσσε. Τίποτε δεν θ'α τόν σταματούσε από τόν δ'ορο
του τρέλλου πάθους που τόν κατείχε. Δεν ήμουν π'ια τίποτε
για κείνον.
Πόσο φοβερή στιγμή είν' αυτή για μ'ια γυναίκα που αγα-
π'α! Να διαπιστώνη δ'τι ο άνδρας τόν όποιον έξακολουθεί να
λατρεύη, δεν είνε γι' αυτήν τήν γυναίκα; Να σβύσω τ'ην
εικόνα που είχε από μένα; Καί εν τέλει να τόν χάσω όπω-
σδήποτε; Όχι, δεν ήμουν ίκανή να κάμω κάτι τέτοιο! Έστω
κι' αν η αγάπη του πέθανε, η δική μου ζούσε. Ήσυχα, με τήν
πένθιμη αυτή γαλήνη που μ'ε κατείχε από μερικές στιγμές, τ'ον
έφώναξα:
—Ραούλ!
Υψωσε π'ρος έμένα ένα πρόσωπο γηρασμένο, τσακισμένο,
αλλοιωμένο. Ένας ατέλειωτος οίκτος μ'ε έκυριωσε. Τ'ο είπα:
—Είσαι έλεύθερος. Θάθελα νάσαι εύτυχισμένος. Άν μπορ'ης
νάσαι.
Τ'α μάτια του προσηλώθηκαν επάνω μου μ' ένα δ'έμμα τόσο
λυπημένο, που ένοιωσα τόν έαυτό μου άνικανο να παρατείνη
αυτό τ'ο μαρτύριο. Επ'έρασα σ' το δωμάτιο τών παιδιών κι' έ-
κλεισα τήν πόρτα. Εκεί έπεσα σ'ε μ'ια πολυθρόνα κι' έμεινα
όφωνα και άκίνητη για να μ'ην ξυπνήσω τ'α παιδιά, δεν ξέρω
για πόση ώρα.
Τ'ο πρώτ', ήρθε ο δικηγόρος του. Ο άνδρας μου με παρακα-
λούσε να κρατήσω τ'ο σπίτι μας. Αν έπιθυμούσα να μείνω σ'
αυτό με τ'α παιδιά. Θ'α έκανε τ'ο π'αν για να μ'ας εξασφαλίσ'η
δ'σο τ'ον δυνατόν μ'ιαν άνετη ζωή.
Παρ'όλη τ'η θλιβερή άναίσθησία μου, ανατρίχασα σ'αν να
μ'ε εδ'άγκωσσε φίδι, όταν άκουσα τ'ης λέξης: Ε'ν άναμονή τού
διαζυγίου. Να χωρίσω απ' τόν Ραούλ! Χωρίς να τ' άκούσω,
ήταν για μένα χειρότερο απ' τόν θάνατο!

Επί τέλους ξαναγύρισε!
Τρεις μήνες επέρασαν—οι τρεις μήνες οι γεμάτοι από ά-
γανία τ'ο καλοκαίριου τού 1939. Όσο κι' αν βρισκόμουν
έν διαζεύει—τ'ο τέλος του Αύγουστου, η σκέψις μου, όπως
η σκέψις τ'ώνων γυναικών, ήταν: Θ'α φύγ'η!
Λίγες μέρες μετά τήν αναχώρησή του για τ'ο μέτωπο, έλαβα
ένα γράμμα του. Ήταν μακροσκελές, γεμάτο πάθος, πικρές
κατηγορίες για τόν έαυτό του. Μέσα σ' αυτό άνεγνώριζε τήν
τρομερή του π'άνη κι' έδειχνε έναν σεβασμό συγκινητικό για
μένα. Τ'ο γράμμα αυτό ήταν για τήν πονεμένη και τσακισμένη
ψυχ'η μου μ'ια ζωογόνος πνοή. Θ'α σ'ας διαβάσω μόνον μ'ια πα-
ράγραφο: «Ελ'ιόν, άπώλεσα τήν τιμή μου, τήν έννοια τών εύ-
θυνών μου, τόν αυτοσεβασμό μου, χωρίς ν' αναφέρω για τ'η
έκτιμηση τών συγγενών και τών φίλων μας, οι όποιοι έχουν δ'ι-
κιο, χίλιες φορές δίκιο! Θ'α είχα άπελευθ'η, αν δεν είχα παρ'
δ'λο τ'ο αίσχος μου δυό λόγους να ζήσω: ο ένας είνε να υπ'ηρ-
ετ'η τήν πατρίδα, ν' άποτελέσω κι' εγώ μέρος της άπέραν-
της μάχης ή όποια έχει να παίξη τόν ρόλο της σ'α παρόντα
γεγονότα, που είνε π'ιδ μεγάλη από μ'ας και τήν τιποτένια ζωή
μας. Ο άλλος είνε δ'τι υπ'αρχη μ'ια γυναίκα σ'αν κι' ε'μένα.
Μπορείς να μ'ε συγχωρήσης, Έλ'ιόν; Μπορείς να ξεχάσης τ'α
κακό που σου έκαμα;»
Τ'ον είχα συγχωρήσει από πολλού! Τ'ο δ' έγραφα—κι'
έλαβα ακόμη πολλά γράμματα, τρυφερά, γεμάτα θερμή, που
έκαναν τ'ην ψυχ'η μου να ξεχειλίσ'η από εύτυχία.

★
Σήμερα τόν έχω π'άλι κοντά μου. Δεν μιλούμε π'ια για τέ-
ποτ' άλλο, παρά για τήν αγάπη μας και τήν αγάπη τών παι-
διών μας.
Ο κακός εκείνος εφιάλτης έδυσσε. Άνήκει σ' το παρελθόν.

ΤΕΛΟΣ
Μετ'αφράσις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

Τὸ παλινὸ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΑΠΡΟΣΩΠΟ

Ο "Εντουαρντ" άφησε ένα ογκώδες δέμα που έφερε σέ μία γωνία, και σωριάστηκε, κατακουρασμένος, σ' ένα καυσίμα. Έπειτα από τριών εβδομάδων άδεια, έρχόταν ν' αναλάβει πάλι υπηρεσία στο καράδι. Καί ήταν πολύ ευχαριστημένος, γιατί τὸ περιβάλλον ήταν πιδ φιλικό εκεί μέσα, παρά έξω, στην ξηρά. Ωστόσο φαινόταν στενοχωρημένος.

—Λοιπόν, πώς θά μάς τὸ μαγειρέψης; έρώτησε ὁ Φραντς Ρίχτερ...

—Ποῦ καλέ;

—Νά, αὐτὸ που έφερεις. Δέν εἶνε κατ'ικαί;

—Οχι, απάντησε ὁ "Εντουαρντ. Αὐτὸ εἶνε ολόκληρη τραγωδία.

—Ένας άλλος, ὁ Χανς Ρέλλερ, έπήγε νά λύσει τὸ θέμα, κι' έδωσε από μέσα ένα παλιὸ γραμμόφωνο, με χωνί, απ' αὐτὰ που βρίσκονται μονάχα στα μουσεία, σημερα. Καί ήταν κατασκονισμένο και σκουριασμένο σαν νά τὸ δούλεψε από μίαν ἀποθήκη.

—Καλέ τρελλάθηκες; έφώναξε ένας άλλος. Δέν δρῆκες τίποτα καλύτερο νά μάς φέρης;

—Υπήρχε ἡ "Αννίτα Μύλλερ, αλλά πῆγε κατά διαδόλου.

Οἱ άλλοι έμυριστήκαν άμέσως μίαν έρωτική περιπέτεια τού συναδέλφου των και έπέμειναν να τούς την άφηγηθῇ.

—Λέγε, λοιπόν, άφηγησού! Βγάλ' τὰ μεράκια σου, θά ξελαφρώσῃς!

Οἱ τέσσαρες ναῦτες τὸν έβαλαν στή μέση, κι' αὐτὸς δέν μπόρεσε ν' ἀποφύγα την άφήγησι. "Αρχισε λοιπόν στενά-ζοντας :

—Τὴν παρακολούθησα μίαν ολόκληρη δδομάδα προτού μπόρεσω νά της πάρω λέξι. Ήτανε χίρα, όπως έμαθα, και άγαπούσε τούς αίσθηματικούς τύπους. "Ολη τῆ δεύτερη δδομάδα τῆς έμίληνα γιά λουλούδια, γιά δειλινά, γιά σεληνοφτιστές βραδιές. "Αλλά διαζόουν, γιατί ἡ άδεία μου ήταν γιά νά τελειώσω, κι' έπρεπε νά φέρω κάποιο ἀποτέλεσμα. "Ωστόσο, οὔτε σὲ τίποτι τῆς δέν εἶχα μὴν άκόμη. "Εσκέφθηκα πολὺ γιά νά βρῶ τὸν τρόπο που θά μπορούσε νά με φέρῃ κοντὰ τῆς, και δρῆκα... γιά φανταστήτε τὴ βρῆκα;

—Λέγε λοιπόν και μάς χασομεράς!

—Τὴν άλλη μέρα έδημοσίευσα σέ μίαν έφημερίδα τὴν έξης άγγελία: «Νεαρά κυρία πωλεῖ γραμμόφωνο. "Επισκέψης από τὰς 4 μ. μ. έως άργά τὴν νύκτα. "Απευθυνθῆτε "Αννίταν Μύλλερ, Ματταστράσσε άρ. 10». Τὸ ἴδιο βράδυ έπήγα σπῆτι τῆς και τὴν παρακάλεσα νά μου δείξῃ τὸ γραμμόφωνο, λέγοντας πὼς ἦμουν διατεθειμένος νά τὸ αγοράσω ὅσο ὅσο.

—Αὐτὸ εκεί, τὸ σαράβαλο;

—"Οχι καλέ! Σταθῆτε λοιπόν ν' ἀκούετε. Αὐτὴ δέν εἶχε ποτὲ γραμμόφωνο, μου εἶπε. Καί διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας πὼς ήταν μεγάλη παληοανθρωπιὰ νά κοροϊδεύουν μίαν ἀνυπεράσπιστη γυναίκα.

—Τάβαλε μαζί σου δηλαδή; Φαντάζομαι τί έτράβηξες.

—Καλέ θά σταθῆτε νά σὰς πῶ! Οὔτε καν μὴν ὑποπτεύθηκε. Μ' ευχαρίστησε μάλιστα πὼς τὴν εἰδοποίησα έγκαίρως γιά τὴν άγγελία. Ήταν βέβαια ὅτι τὸ ἀστείο τὸ έκανε κάποιος Γουσταύος, γιά νά τὴν έκδικηθῇ έπειδὴ απέκρουσε τῆς έρωτοτροπίες του. Θά τοῦ τὴν πῆραμε ὅμως πολὺ άκριβὰ αὐτὸ που τῆς έκανε. Τότε θέλησα νά έπωλεθῇ τῆς ευκαιρίας, γιά νά τῆς προσφέρω μίαν ὑπηρεσία και τῆς έζήτησα τὸ ὄνομα και τὴν διεύθυνσί του.

—Σοὺ τάδωσε;

—Πῶς, βέβαια! "Επήγα λοιπόν, τὸν βρῆκα, και τοῦ φώναξα κατά πρόσωπον πὼς ήταν ντροπὴ νά συμπεριφέρεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο σέ μίαν ἀνυπεράσπιστη

χίρα. "Ηρθαμε μάλιστα στὰ χέρια και τὸν έδωρα.

—Και μετὰ έπέστρεψες στὴν "Αννίτα γιά νά τῆς άφηγηθῆς τούς άλλους σου;

—Έπρεπε νά τῆς πῶ, τέλος πάντων, τί εἶχε συμβῇ.

—Κι' αὐτὴ θά σ' έθεώρησε γιά ἥρωα και σωτήρα τῆς.

Ο "Εντουαρντ έγινε σκυθρωπός.

—"Οχι, εἶπε. Μὲ εἶπε βλάκα, ἡλίθιον, σκληρόν, ἀπάνθρωπον. Μετὰ μ' έρώτησε αν ὁ Γουσταύος ήταν πολὺ χτυπημένος και αν έπρόκειτο νά γίνῃ γρήγορα καλά.

—Κι' έσένα σ' έδιωξε;

—"Οχι μονάχα αὐτὸ, αλλά έπήγε μόνη τῆς νά τὸν περιποιηθῇ. Καί μετὰ τὰ τσιρότα και τούς επίδεσμούς ἤρθε ἡ συμ-φιλίωσις.

Οἱ τέσσαρες ναῦτες δέν μπόρεσαν νά κρατήσουν πιδ πολὺ τὴν σοβαρότητά τους.

—Καί τὸ γραμμόφωνο; έρώτησε ὁ Χανς. Πού τὸ δρῆκες; Ποιὸς σου τὸ έδωσε;

—Αὐτὸς ὁ κρεμανταλάς, ὁ Γουσταύος. Μ' έζήτησε μόνος του και μούπε ὅτι αν δέν ἦμουν ἐγὼ δέν θά μπορούσε ποτὲ νά συμφιλιωθῇ με τὴν "Αννίτα του. Καί μου χάρισε αὐτὸ τὸ γραμμόφωνο, που ήταν, λέει, οικογενειακὸ κειμήλιο, γιά νά μου ἀποδείξῃ τὴν ευγνωμοσύνη του.

Μ. ΑΡΤΑΜΠΑΝΟ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Η ΠΙΟ ΕΞΥΠΝΗ

Μία κυρία συναντῇ τυχαίως στὸν δρόμο ένα γνωστὸ τῆς κύριο και άρχίζουν νά συζητοῦν γιά τὴν πρόωρη έξυπνάδα των μικρὸν κοριτσιῶν των.

—"Η κορούλα μου εἶνε πέντε χρόνων και παίζει πιάνο. Λέγει κάποια στιγμή ἡ κυρία.

—"Η δική μου, απαντῇ ὁ κύριος, εἶνε μόνον τεσσάρων και έμαθε κιόλα νά δγαίνει από τὸ δωμάτιο όταν άρχιζῃ... πιάνο ἡ γυναίκα μου...

ΤΙ ΘΑ ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ

"Ενας πατέρας έρωτῇ με σοβαρὸ τὸ νο τὸ γυιὸ του, τί έπάγγελμα θ' ακολουθῇ, όταν μεγαλώσῃ.

—Εἶνε καιρός νά πάρῃς μιά απόφασι. Πρέπει νά ξέρῃς από τώρα τί θά σοῦ άρεσε νά κάμῃς.

—Τί θά μου άρεσε, απαντῇ ὁ μικρός. "Ηθελα νά βρίσκωμαι διαρκῶς σ' ένα αὐτοκίνητο και νάχω χρήματα στίς τσέπες.

—Κατάλαβα, απαντῇ ὁ πατέρας. Θά σέ κάμωμει εἰσπρακτορα σέ λεωφορείο.

ΠΩΣ ΘΑ ΕΠΕΤΥΓΧΑΝΑΝ

Στὸν διευθυντῇ ενός ὀδείου παρουσιάζονται δυὸ διπλωματοῦχοι μαθητρίες, νά τὸν ευχαριστήσουν γιά τὴν διασκαλίαν του. Ήταν δυὸ κορίτσια με διαφορετικὰ προσόντα, πράγμα που ὁ διευθυντῆς δρῆκε τὴν ευκαιρία νά τονίσῃ τὴν στίς φιλοφρονήσεις του:

—Νά εἰσθε βέβαιες, δεσποινίδες, ὅτι θά πετύχετε στή ζωῇ. Μὴν ἀνησυχεῖτε. Θά πετύχετε και οἱ δυὸ. "Εσεῖς άγαπητὸ μου παιδί, με τὸ θέληγες τῆς φωνῆς σας, και σεις, ὁμορφῇ μου κοπέλλα, με τὴν φωνή των θεληγῆτε των σας.

ΠΟΙΟΣ ΩΔΗΓΟΥΣΕ

Δυὸ φίλοι έγυρίζαν μ' αὐτοκίνητο ἀπὸ μιά γιορτῇ. "Εκεῖνος που διηύθυνε εἶχε γλεντήσῃ πολὺ και κατέβασε πολὺ λάπηρια. Τώρα φαίνεται κάπως ζαλισμένος—αὐτὸ τούλάχιστον δείχνει ὁ τρόπος, με τὸν ὁποῖο ὀδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητο.

—"Ο άλλος άρχιζεί ν' ανησυχῇ. Καί σέ μιά στιγμή τού συνιστῇ νά προσέχω.

—Νά προσέχω; τού απαντῇ αὐτός.

—Νά προσέχῃς ὥστε νά ὀδηγῇς καλύτερα τὸ αὐτοκίνητο.

—Τί λές, ἀδελφέ; "Ωστε εἶμαι ἐγὼ που ὀδηγῶ τὸ αὐτοκίνητο; Σέ βεβαιῶ πὼς δέν τὸ εἶχα καταλάβει. "Ενὸμίζα πὼς ὀδηγεῖς ἐσὺ!

Τὸ ποδητὸ ΤΣΑΝΤΑΚΙ

ΧΑΡΙΩΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

«Άγαπητῇ μου Μαίρη,

»Πρὸ οκτὼ ημερῶν, στὸν περίπατο που γίνεται στὸν κεντρικὸ δρόμο, που εἶνε γεμάτος καταστήματα και πάντα πλημμυρισμένος από διαδότες, οἱ περισσότεροι απ' τούς ὁποῖους φοροῦν άκόμη τὸ κοστούμι του μπάνιου, σταθήκατε μπροστὰ σέ μιά προθήκη κι' έθαυμάσατε μιά περίφημη τσάντα τῆς τελευταίας μόδας, απ' αὐτῆς που συνηθίζονται τώρα σέ όλες τῆς μεγάλες λουτροπόλεις.

»Άγαπητῇ μου Μαίρη, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἦσαστε μόνη μπροστὰ στὴν προθήκη τού μεγαλοῦ καταστήματος. Καί ἦσαστε έτοιμη νά κλάψετε απ' τὸ κακὸ σας, που δέν μπορούσατε ν' ἀποκτήσετε άμέσως αὐτὴ τὴ τσάντα, με τὴν ὁποίαν θά γινόσαστε τὸ κομψότερο κορίτσι τῆς λουτροπόλεως.

»Αλλά ἦταν τόσο άκριβῇ, που έπρεπε ν' ἀπελπισθῇτε άμέσως γιά τὴν ἀποκτήσῃ τῆς.

»Δεσποινίς, έγράψατε σὲ σπῆτι σας γιά νά σας στείλουν τὸ αντίτιμο τῆς τσάντας. "Αδika ὅμως, γιατί οἱ δικοί σας δέν εἶνε πλούσιοι. Έπειτα έγράψατε τού άρραβωνιαστικῷ σας :

«Εἶνε ένα τσαντάκι πολὺ χαριτωμένο, αλλά στοιχίζει πολὺ και μόνον με τὴν βοήθειά σου...»

»Αλλά ὁ καυμένος ὁ Πέτρος σας απάντησε ὅτι δέν έχει οὔτε γιά νά πάρῃ τσιγάρρα. Τότε, δεσποινίς, πολὺ κακῶς σκέψης πέρασαν απ' τὸ μυαλὸ σας: «Πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀποκτήσω τὸ ὁμορφὸ τσαντάκι», εἶπατε.

»Όταν βρεθῆκατε στὴν άκρογιαλία, μετὰ τὸ μπάνιο, έπλησιάσατε με τρόπο τὸν νεαρόν "Αλβέρτον, τὸν έφέρατε με τρόπο στὸν κεντρικὸ δρόμο, μπροστὰ στὴν προθήκη, κι' έμυρμουρίσατε, στενάζοντας :

«"Αχ, πόσο μ' άρέσει αὐτὴ ἡ τσάντα!...»

»Αλλά ὁ νεαρὸς "Αλβέρτος δέν εἶχε λεφτὰ γιά πέταμα, δεσποινίς, και κυττώντας αλλοῦ με άδιαφορία, σας εἶπε: «Ναί, βέβαια, πολὺ άφάκια...»

»Τὴν άλλη μέρα, άγαπητῇ μου Μαίρη (μὴν τὸ άρνηθῆτε!) ξαναπήγατε μπροστὰ στὴν προθήκη των ὀνειρων σας, με τὸν θαυόπλουτον Φιλμπερτον, κι' έμυρμουρίσατε πάλι :

«"Αχ, πόσο μ' άρέσει αὐτὴ ἡ τσάντα!...»

»Καί αὐτὸς σας απάντησε: «Θά σας τὴν φέρω άπόψε, κατά τῆς έντεκα...» Καί καθὼς σας έλεγε αὐτὰ σας κυττῶσε παράξενα. Πρέπει ὅμως νά δυσπιστήτε. Δεσποινίς, στὸς θαυόπλουτους που σας κυττῶνε παράξενα.

»Μαζί μ' αὐτὸ τὸ γράμμα θά λάβατε και τὸ περίφημο τσαντάκι, που τὸ ποθῆσατε τόσο πολὺ. Τὸ κάνω αὐτὸ γιά νά μὴν ὑποφέρῃ ὁ καυμένος ὁ άρραβωνιαστικὸς σας, που θά σας έχάρισε και τρία τέτοια τσαντάκια, αλλά δέν έχει οὔτε γιά νά πάρῃ τσιγάρρα.

»Άγαπητῇ μου Μαίρη, θά θέλετε βέβαια νά μάθετε τώρα ποῖος εἶμαι. Έχετε δίκιο, και σας τὸ λέω άμέσως. Εἶμαι ὁ θαυόπλουτος Φιλμπερτος, και άπόψε στίς έντεκα έχω μιά σπουδαία δουλειά και δέν θά μπόρεσω νάρθω σὲ ραντεβού μας...»

ΤΖΙΝΟ ΒΑΛΕΡΙ

ΕΡΩΣ, ΕΡΩΣ

★ "Ο έρως ὑπόσχεται πάντα περισσότερη ευδαιμονία από ὅση μὴς δίνει, και περισσότερη ἡδονή από ὅσην ἀπολαμβάνομε.

★ Τὸ νά θέλῃ κανένας νά διώξῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ του τὸν έρωτα που τὸν έχει κυριεύσει, εἶνε σαν νά ζητᾷ ν' ἀποφύγῃ τὴν σκιά του.

★ "Ο έρως μπόρεῖ νά μάς κάμῃ νά περιφρονῇσαμε και νά χάσουμε τούς φίλους μας, ποτὲ ὅμως δέν θά μπόρεσῃ και νά μάς παρηγορήσῃ γιά τὴν ἀπώλειά μας αὐτῇ.

ΒΑΒΟΥΛΟΓΙΑ

Κουβέντες τῆς Συμυριάς

ΓΙΑΒΟΥΚΛΟΥΣ ΤΣΗ...ΝΕΝΕΣ ΤΟΥ

"Η Ζαμφῶ ἦταν άνω - κάτω.

"Η γεροντοκόρη ἡ κουινάδα τῆς Τερψιθέας έρω-τοτροποῦσε με τὸν αντίκρυνὸ έμποράκο τῆς γειτονιάς.

—'Ακούς πράματα, 'Ερομφίλη μου, έλεγε σέ μιά γειτονίσσα, κινώντας τὰ χέρια τῆς ἡ Ζαμφῶ. Καλέ, τὴν εἶδα με τὰ ἱδια μου τὰ μάτια, νά τοῦ δίνῃ ένα γαρούφαλο που τῶκοψε ἀπὸ τὴ γλάστρα τῇ. Τάλπιζες αὐτὰ;

—'Ακούς χαμογέλασε.

—Καλά, ἐκεῖνη πιά θέλει νά παντρεῖ τῇ, ἂμ ἐκεῖνος; Δέν τὴν εἶδε πὼς εἶνε γρηά κουχτούμι;

—Εἶνε πιδ μεγάλη ἀπὸ τὴ χίρα τὴν ἀδρεφῇ τῇ, τὴν "Ορθοδοξία, και εἰκοσι χρόνια μεγαλύτερη, καλέ. ἀπὸ τὸν άντρα μου! Σὰ δὲ ντρέπεται ἡ γρηά ντόσσο, έβδομητάρα θά τάχῃ στὴ ράχη τῇ και θέλει παντρεῖα. "Αμ, ἐκεῖνος ὁ χαίρσιζης, νέος άνθρωπος, σὰ δὲ ντρέπεται! Τῇ βλέπει ἀπὸ κορφή, θαμνίτῃ και σουλουμιασμένη και τοῦ σφάνταζε.

—Καλέ, τὸ κάνει, μπᾶς και τῇ φάει ὅ,τι έχει.

"Η Ζαμφῶ τὸ παραδέχτηκε:

—Γεῖα σὲ τὸ στόμα σου, 'Ερομφίλη μου, αὐτὸ εἶνε. "Ημαθα πὼς έχει καμπόσες ὁμολογίες, που ἡπῆρε σὲ μερικὸ τῇ ἀπὸ τὴν ἐπιζημίωσι, και γι' αὐτὸ τῇς τσιμονιόνα... ὁ κολλητζίης!

—Μὰ εἰς δέν πρέπει, καλέ, νά τὴν ἀφήκῃς νά τὸν πάρῃ. Θά τῇ φάῃ ὅ,τι εἶνε, κι' ὕστερα πάλι στὴν καμπούρα σας θά ξανάρχῃ. Κι' ἀπὲ, νά σοῦ πῶ, έχει και τὸ ἀσημικὸ τῇ, τοσοῖ μπιζουταριεσ τῇ —δέν τάφερε;—τὸ λοιπὸν αὐτὰ, θά τὰ πάρουνε μιά μέρα τὰ κορίτσια σου. Δέν πρέπει, τὸ λοιπὸν, νά τὰ φάῃ αὐτὸς ὁ χαράμ - γιετζῆς!

—Καυμένη 'Ερομφίλη, θέλω νά τὰ πῶ τ' άντρουῖς μου, μὰ θά πῇ πάλι πὼς τὸ κάνω γιάτῃ εἶμαι νύφη. "Ο,τι νά πούμε, βλάφτομε ἐμεῖς οἱ νύφες.

"Η 'Εριφίλη έφυγε λέγοντας:

—Τὰ μάτια σου τέσσερα, γιάτῃ θά τὴν καταφέρῃ ὁ δαυμοσχατῆς και ὕστερα θά κλάσῃ τὴν κῆσα σου!

Μόλις έφυγε ἡ γειτόνισσα, κατέβηκε ἡ κουινάδα τῆς ἡ "Ορθοδοξία μ' ένα κερί σὲ χέρι.

—Πῶς ἴσαμε τὴν ἐκκλησιὰ ν' ανάψῃ ένα κερί γιά τὴν ψυχὴ τῇ συχωρεμένης τῇ μαμάς, εἶπε.

—"Ο Θεὸς σωρέστικε! μισομουρμούρισε ἡ Ζαμφῶ.

Κι' έπειτα με κάποιαν προσποιητῇ άδιαφορία:

—Δὲ μου λές, τί έχει νά πάρῃ νά δώσῃ ὁ άχτάρης ὁ κανονιὸς με τὴν Τερψιθέα;

—"Ο Μιχαλάκης; "Αἱ καί! Τσῆδωκε ὁ κακόμοιρος νά τοῦ μαρκάρῃ ξη μαντηλάκια...

"Η Ζαμφῶ γέλασε:

—Σὰν πολὺ θάρρος ἡπῆρε με τὴν Τερψιθέα, εἶπε. "Εγὼ δὲ θέλω νά μιλῶ, γιάτῃ δέν μου πέφτει λόγος, μὰ τὸν βλέπω, γνεψίματα, κουβίσματα, χωρατὰ. Σὰ νάνε τῇ ἡλικίας τῇ τῇ Τερψιθέα! Που νάτανε παντρεμένη σὲν καιρὸ τῇ, θάξε σὰν αὐτὴν τὸν κρεμανταλά.

Τὰ βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

Τὸ Σουρπουτίσα νά βγῇ έξω τέλει τὴ βράντια.

—Που τὰ πάμε, Σουρπουτί;

—"Οπου τέλεις, λέει.

—'Εσὺ ὅπου τέλεις, ἐγὼ λέω.

—Πάμε στὴ Φάληρο;

—"Αμα κρύος εἶνε τώρα. "Αρρωστος νά μὴ ένεσαι.

—Πάμε στὴ τεάτρο;

—Μακρυὰ μπε εἶνε ἀπὸ Τουο-γούτι.

—Πάμε σὲ Βαριέται;

—'Ιστὲ μπου, καλὸς εἶνε, νούμερος ἐκεῖ, γκεβεζελικ ένεταί.

Στὸ Βαριέται Μακέντος κοντὰ, κοντὰ σὲ τὸ πάλκος κατισμένος ἡπῆαμε, ἱσπρία καθουρή και άράττικο φυστικας άορασμένος κανάμε. "Ιστὲ πασατέμπος νά ένεταί!

Πρῶτος νούμερος μουζικα ἡπαίξανε, πολὺ ὁμορφος Τραγουτόρης ἦτανε.

"Υστερα, ένα γυαλάκιος Τραγοφόρος ὀνομά του, ἱστὲ γκεβεζελικα λέει, κόσμος γελασμένος ένεταί.

"Ενα ταχονταχτολουργός, μαϊκὸς κάνει, έτεψιζλικ πολλὰ ένεταί. Καπέλλο του μέσα αὐγὸς βγάξει, πάπιας βγάξει, κορντέλλες, μορντέλλες, πράματα πολλὰ βγάξει.

—'Αρέσεις, Σουρπουτί.

—Καλὸς ένεταί, Καραμπέτ.

Χορεμένος κάνουμε, τραουτημένος λένε, πολλὲς κουεντίες ένεταί, κόσμος χάζι κάνει.

"Ενας κρεμανταλάς, άημλός, άγάρμπατος, χαρχάλας, ποντάρας με μούτρα ζυνισμένος βγαίνει, ένα κοντὸ - χοντρή νύκικα μπράτσο του κρεμασμέ νο ἐκεῖ.

Ὀυλο ματζῆ κόσμος "Ερμενῇ φωνάζουε. Καραμπέτ ὀνομας του εἶπαμε, γκεβεζῇ ένεταί, "Αρμένικος λακριντῇ μιλάει, "Αρμένικος τραούντια λέει.

—Μπε έτεψίζ, έμένα κορδίντος κάνεις; λέω.

Αὐτὸς ντουλειὰ του. "Αρμένικος λέει, κόσμος ξεκαριντισμένος ένεταί.

Τυμωμένος εἶνκα, ένα καρέκλας άρπαξα σὲ τὸ πάλκος άνεβασμένος ἀπὸ ἱσβέρκο του ἡπιασῃ.

—'Ισκάσε, λέω, Καραγκιόζ!

"Αμα κόσμος τυμωμένος ένεταί, γκαρσόνια τρέχουε, μαῦρο σὲ ξύλο ἔμένα κανάμε.

"Ενα έβδομάντα κρομμύντια μπλαστρωμένος ἡμουνα, κόκκαλά μου ἱσπασμένος ένεταί.

"Αμάν Σουρπουτίσα, άλλο φορὰ Βα αἶτα ντὲν έχει γιαβρούμ.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

πεσαι; Τώρα θάρχω νά σέ ματατέπω τῇ μάνας σου, νά σέ σιάξῃ! Δὲ ντρέπεται νά μιλᾷς ἐστὶ σποσὶ πιδ μεγάλες;

Καί δείχνοντας τὴν Τερψιθέα, που εἶμεινε σαν άγαλία, εἶπε στίς γειτόνισσες που μαζεῦθηκαν ἀπὸ τῆς φωνῆς:

—'Ακούς τὸ βρωμοκορίτσο, καλέ, νά πῇ τῇ κουινάδας μου πὼς έχει γιαβού κλοῦ τὸ Μιχαλή! "Εκεῖνη, μωρή, εἶνε νε-νέ του στὰ χρόνια!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΤΟΝ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟ...

"Α ν α κ ρ ι τ ῆ ς. — Γιάτῃ έχτύπησες τὸν νυκτερινὸ ἐκείνον διαδότη με μαχαίρι;

Κ α τ η ρ ο ρ ο ὀ μ ε ν ο ς. — "Αλλοῖμονο, κύριε ανακριτὰ, τὰ μέσα μου δέν μου επιτρέπουν ν' αγοράσω ρεβόλ-βερ...

25ον

—Δεσποινίς, είπε, προσπαθώντας να καταστείλει τη συγκίνησή του, χαίρω πολύ γιατί σ' ας συνιτήσα. Πρό ολίγου μόλις απέχειρήθησα την κυρία ντε Σαβερνύ και, πιστεύετε με, ότι θα ελπίσθουν πολύ αν έφαιγα χωρίς να σ' ας συναντήσω.

—Φεύγετε, λοιπόν, κύριε Γιρόνδης; Έκαμε ή νέα. Τά γυνάσσια θα διαρκέσουν μόνον μερικές εβδομάδες...

—Δεν μιλά για τα γυνάσσια, δεσποινίς. 'Ο τραγικός θάνατος του θείου σας με έστέρησε της θέσεως που κατείχα κοντά του. Βρίσκομαι λοιπόν χωρίς θέσι. Σ' έ λίγο θα θρεθώ χωρίς πόρους αν δεν προσπαθήσω να επωφεληθώ από τις γνώσεις και τη δραστηριότητά μου. 'Απεφάσισα να φύγω από τη Γαλλία...

—'Α!...
'Η Βεατρίκη είχε γίνει κάτωχος.
—Θά φύγετε λοιπόν από τη Γαλλία; Έκαμε, σαν ή είδησις αυτή να την έβουξε σ' έ μεγάλη λύπη.

—Έλε ανάγκη, δεσποινίς.
—Τό απεφασίσατε όριστικώς;
—Βεβαίως, δεσποινίς.
—Καί... δεν θά έπιστρέψετε;
—'Οχι.

'Η Βεατρίκη είχε απομείνει σιωπηλή.
'Ηταν φανερό ότι υπέφερε.
'Εκράτησε καταβεσμένη τα μάτια της, γιατί δεν έτολμούσε να κυττάξη τόν Γιρόνδη, από φόβο μήπως τού προδώση τόν έρωτά της.

Καί ό Γιρόνδης επίσης την έκύτταζε με μια έκφρασι τρόμου, γιατί έθεωρούσε έγκλημα τό ότι είχε ταράξει την ήρεμία της νεάς.

'Η Βεατρίκη εψιθύρισε με αδύνατη φωνή:

—'Ισως έχετε δικήν να θέλετε να φύγετε... Είσθε μόνος... δεν έχετε οίκογένεια και συνεπώς τίποτε δεν σ' ας δεσμεύει...

—Είμαι εύτυχης γιατί συμφωνείτε μαζί μου, δεσποινίς. Όπως είπατε, είμαι μόνος χωρίς φίλους, ούτε συγγενείς. Κανείς δεν ένδιαφέρεται γιά μένα... κανείς δεν με αγαπάει. Θά μπορούσα ίσως να ζήσω καλύτερα είς άλλο μέρος...

—Καί φεύγετε χωρίς καμιά λύπη, κύριε Γιρόνδη;

—'Ισως, απήντησε εκείνος με υπόκωφη φωνή... Δεν με αγαπάει κανείς... αυτό όμως δεν σημαίνει, ότι δεν αγαπώ και εγώ...

'Η καρδιά της Βεατρίκης είχε αρχίσει να κτυπά δυνατά.

—'Αγαπάτε λοιπόν χωρίς ελπίδα κύριε Γιρόνδη;

—Ναί.

—Τάτε θα πρέπει ή γυναίκα που αγαπάτε να έχη δωσμένη άλλοι την καρδιά της... Δεν υπάρχει άλλος έρως χωρίς ελπίδα...

'Ο Γιρόνδης έπροσπάθησε γά χαμογελάσει.

—'Αλλά τó χαμόγελό του ήταν βεδισμένο και θλιβερό.

—'Ενας έρωας μπορεί να είνε χωρίς ελπίδα και γιά άλλους λόγους, είπε. 'Υπάρχουν διαφορές θέσεως, γεννήσεως, περιουσίας...

—Αυτά όμως είνε εμπόδια που καταναίονται πολύ εύκολα.

—Γιά μένα είνε δυστυχώς ανυπέρβλητα.

—'Ο! Αυτό σημαίνει, φίλε μου, ότι δεν

Αυτό ήταν μια μεγάλη αποτυχία.
'Εν τούτοις, δεν άνησυχούσε πολύ από τó μέρος αυτό.

Έφαινόταν ότι οι συναλλαγματικές αυτές εύρισκον πάντοτε στα χέρια του Σμιθ και ότι θα είχε τόν καιρό να τις άποσύρη πρό τού τέλους Σεπτεμβρίου.

Δύο λύσεις παρουσιάζοντο τώρα εμπρός του. 'Η να εξαγοράση τις τρεις αυτές συναλλαγματικές έγκαιρως ή να εγκαταλείψη τη Γαλλία πρό της λήξεως των.

Καί γιά τις δυο αυτές λύσεις τού έχρηιά ζοντο χρήματα και τά χρήματα αυτά υπελογίζε πάντοτε να τά πάρη από τó θυμά του: τήν κυρία ντε Σαβερνύ.

—Έχω καιρό να άποφασίσω τί θα κάμω τελικώς, έσκέπτετο. 'Αλλ' έως τότε μου χρειάζονται πρό παντός χρήματα.

—'Εκάθισε άμέσως στό τραπέζι, του και έγραψε μια έπιστολή πρός την κυρία ντε Σαβερνύ.

'Η έπιστολή αυτή περιείχε τά έξης:

—Κυρία,

«'Ο τραπέζιτης μου έδραπέτευσε, παίρνοντας μαζί του όλα τά χρήματά μου, πού προήρχοντο από την γεναιοφρόνα καλωσύνη σας. Βρίσκομαι και πάλι πάμπτωχος, όπως ήμουν και πριν. Σ' έ ποίον άλλον μωρό να άποταθώ, έκτός από σ' ας, πού τόσες φορές έως τώρα μου έπεδείξατε την συμπάθειά σας; Όέλω να πιστεύετε, κυρία, ότι δεν είμαι άγνώμων. Αισθάνομαι όλα όσα σ' ας όφειλα και θα έλθω προσεχώς να σ' ας έκτορα και διά ζωής την εύγνωμοσύνη μου. Προσπαθήστε, κυρία, κατά την ήμέρα εκείνη όπως μη άποδί ματαιία ή αίτησής μου, ή όποία, διά τούς λόγους, πού σ' ας ανέφερα, άνέρχεται στό πόνον τών διακοσίων χιλιάδων φράγκων. Είμαι τόσον βέβαιος ότι δεν θα μου άρνηθήτε, ώστε τολμώ να σ' ας προειδοποιήσω γιά τήν όφειλή μου, ή όποία θα γίνη την προσεχή Δευτέρα στό Νανσύ. Δεδομένου ότι ό κ. ντε Σαβερνύ θα είνε στό μεγάλο γυνάσσια, πιστεύω ότι θα έχω την εύκαιρία να συνομιλήσω έκτενέστερα μαζί σας».

'Ο Πατόχης ήταν άνηλεις στό μαρτύριο πού έπέβαλλε στό θυμά του.

Όταν ή κυρία ντε Σαβερνύ έλαβε αυτή την έπιστολή, ή 'Ελιάνα εύρίσκετο κοντά της.

'Ο 'Ιάκωβος την είχε καλέσει στό Νανσύ. Είχε ανάγκη να την ιδή, να αναλάβη θάρρος από την παρουσία της και να συσκεφθί μαζί της γιά τó μέλλον.

'Η 'Ελιάνα τού είχε μεταφέρει τούς παρηγορητικούς λόγους τού θείου Καίσαρος. «Μην χάνεις τó θάρρος σου, τού παρήγγειλε ό αγαθός γέρον. 'Ελπίζε ότι συντόμως θα άποκαλυφθούν τά πάντα».

'Ο 'Ιάκωβος δεν άντελήθη καλά τί έσημαιναν τά λόγια αυτά.

Ποιά ήταν τά πράγματα εκείνα πού θα άπεκαλύπτοντο;

'Αλλ' είχε έμπιστοσύνη στόν θείο Καίσαρα, μολοντί άγνοούσε τά διαθήματά του και την ένίσχυση τήν όποιαν τού έφερε ή μεγάλη περιουσία του.

Τό μόνον πού γνώριζε ήταν ότι είχε μια μεγάλη πείρα από τή ζωή.

—'Αντελμαβάνετο επίσης ότι ό άνθρωπος αυτός τόν αγαπούσε και ότι ένδιαφέρετο ελίκρινως γι' αυτόν.

—'Εφυγε λοιπόν γιά τά μεγάλα γυμνάσια, με περισσότερο θάρρος από πριν.

'Η 'Ελιάνα ήθελε να έπιστρέψη στό Παρίσι, εύθης μετά την άναχώρησι τού 'Ιακώβου.

'Αλλ' ή κυρία ντε Σαβερνύ επέμεινε να την κρατήση μερικές ήμέρες κοντά της και ή νέα έπέσιθη στό τέλος.

Καί εδέχθη κυρίως γιά τή Μαργαρίτα της είπε ότι θα έπηγαιναν στην έπαυλη, πού είχε αγοράσει ό κύριος ντε Σαβερνύ στό Ντεζβλναι και όπου θα έφαινούσε πιθανότατα τó 145.

—'Ετσι θα είχε ίσως την εύκαιρία να ιδή άλλη μια φορά τόν 'Ιακώβο.

Τήν ήμέρα εκείνη, ή κυρία ντε Σαβερνύ και ή 'Ελιάνα συνωμιλούσαν σ' ένα μικρό σαλόνι, όταν ένας υπηρέτης έφερε μερικές έπιστολές στην κόμησα.

—'Ανάμεσα σ' αυτές εύρίσκετο και ή έπιστολή τού Πατόχης.

'Η Μαργαρίτα άνεγνώρισε άμέσως τόν γραφικό του χαρακτήρα και τó χέρι της άρχισε να τρέμει.

'Η δυστυχισμένη είχε την έντύπωσιν ότι τά νύχια τού άρπακτικού όρνέου έχωνον και πάλι μέσα στις σάρκες της.

Τί να έζητούσε λοιπόν και πάλι ό άνθρωπος αυτός;

Βεβαίως χρήματα και πάλιν χρήματα! 'Αλλ' ή Μαργαρίτα δεν μπορούσε να τού δώση τίποτε πιά.

—'Ελεγε ότι κάθε αίτησίς του ήταν ή τελευταία. Καί όμως, λίγο καιρό άργότερα, παρηκολούθει από νέα.

'Η Μαργαρίτα είχε άπαυδησει.

Καί έννοιθε τώρα ότι εύρίσκετο τελείως άνυπεράσπιστος άπέναντι αυτού τού ανθρώπου.

'Η κυρία ντε Σαβερνύ έστριφογύριζε την έπιστολή στα χέρια της, μη τολμών τας να τήν άνοίξη.

—'Εν τούτοις, έπρεπε να τó κάμη.

Τέλος άνοιξε τόν φάκελλο και με μια ματιά εδιάβασε όλο τó περιεχόμενο της έπιστολής.

'Η άπελπισία πού έζωγραφήσθη στό πρόσωπό της ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ή 'Ελιάνα τó έπρόσεξε άμέσως.

—Τί έχετε, κυρία; έρώτησε. 'Υποφέρετε μήπως;

—'Οχι, παιδί μου.

—'Αλλ' είσθε τόσον όχρά. Μήπως ή έπιστολή αυτή σ' ας άναγγέλλει καμιά άσ' μη είδησι;

'Η Μαργαρίτα δεν απήντησε.

Με τó βλέμμα άφηρημένο, έσυλλογίζετο.

—'Οχι! 'Ο άνθρωπος αυτός δεν θα άφη'νε ποτέ τó θήραμά του.

Θά μπορούσε να καταβροχθίση και όλόκληρη ακόμη την περιουσία της, χωρίς να ίκανοποιηθί, χωρίς να σταματήση τις αίτησεις του.

'Η Μαργαρίτα είχε καταληφθί από πλήρη άποθάρσυν.

Γιά τούτο λόγο να παλαίση πιά;

Θά έρχονταν μια μέρα, κατά την όποιαν θα ήταν άναγκασμένη να πη τά πάντα, γιά να διαφύγη από τά νύχια τού Πατόχης.

Τήν ήμέρα αυτή την έβλεπε να προσγγίξη όλοένα.

Μόνον ό θάνατος θα μπορούσε ίσως να την άπαλλάξη από την τρομερή όμολογία.

Καί ή σκέψις ότι έπρεπε να πεθάνη έπέρασε από τó μυαλό της.

'Η 'Ελιάνα είχε πάρει τά χέρια της μέσα στα δικά της και την έκύτταζε περίλυπος.

'Αλλ' ή κυρία ντε Σαβερνύ ούτε τó είλε άντιληφθί καν.

'Η 'Ελιάνα είπε τέλος:

—Κυρία, φαίνεσθε πολύ λυπημένη. Δεν έχω τó δικαίωμα να σ' ας έρωτήσω, ούτε να προκαλέσω τις έκμυστηρεύσεις σας...

Καί όμως, αν ξέρατε πόσον σ' ας αγαπώ! Θά έκανα τά πάντα πρός χάριν σας...

γιά να σ' ας ιδώ εύτυχισμένη...

'Η κυρία ντε Σαβερνύ δεν κατάρθωσε να συγκρατήση τά δακρύα της και έξέσπασε σ' ευγμούς.

—Εύχαριστώ, καλή μου 'Ελιάνα, είπε. Είμαι πραγματικά πολύ δυστυχισμένη...

Καί περισσότερο: είμαι έντελως καταστραμμένη!

—Κατεστραμμένη! Έκαμε ή νέα έντρομος.

—Ναί... Δεν υπάρχει πιά καμιά έλπίς. 'Η τιμή μου κινδυνεύει... Σ' έ λίγο, θα με περιφρονήσουν ίσως όλοι εκείνοι πού με αγαπούν και με σέδονται σή μερα...

—'Ο! Κυρία, μην τó λέτε αυτό! Είνε αδύνατον να συμβή.

'Η κόμησα έκίνησε περίλυπη τó κεφάλι.

—'Επειτα έκύτταζε και πάλι την έπιστολή τού Πατόχης.

—'Ανι θα τού άπαντήσω, έσκέφθη. Θά τόν άποφύγω... Μου είνε αδύνατον να έξοικονομήσω άλλα χρήματα. 'Ας γίνη ό, τί έχει να γίνη... Δεν μπορώ να άντιδράσω...

Καί, πράγματι, άνεχώρησαν τó ίδιο βράδυ γιά τó Ντεζβλναι.

'Η κυρία ντε Σαβερνύ είχαν έλπίσει ότι άποκαρυνόμενη από τόν Πατόχη άπέφυγε τας άπειλές του.

Πόση όμως υπήρξε ή έκπληξις της, όταν, φθάνοντας στην έπαυλη της, εύρηκε να την περιμένα εκεί μια έπιστολή καθ'

δλα όμοια πρός εκείνην πού είχε λάβει είς Νανσύ.

'Ο Πατόχης είχε λάβει τις προφυλάξεις του.

'Η δυστυχισμένη άντελήθη τώρα ότι καμιά ελπίς οέν υπήρχε να ξεφυγή από τά νύχια τού θηρίου.

—Όπου όηποτε και να έπηγαινε, τά πλήγματά του θα τήν εύρισκαν.

—Όλα τά μέρη από τά όποία έπέρασαν, μετadıίνουσαι στό Ντεζβλναι, κατειχοντο από στρατιώτες.

—Όταν ή κυρία ντε Σαβερνύ έβασσε έκεί, έζήτησε να πληροφορηθί μήπως τó 145ον σύνταγμα θα ήρχετο είς τά περίχωρα.

Δεν κατάρθωσαν να την πληροφορήσουν, την επόμενην όμως έλαβε ένα τηλεγράφημα τού συνταγματάρχου ντε Σαβερνύ, με τó ό-οιον ό σύζυγος της της άνηγγελλε ότι τó σύνταγμα του είχε διαταχί να καταλάβη τούς λόφους πού εύρίσκοντο σ' έ περίξ της έπαύσεως και να τήν ύπερασπισθί εναντίον ύποτιθεμένης έχθρικής επιθέσεως.

Τό σύνταγμα θα έστρατοπέδευε στό ύπαιθρον. 'Αλλ' ό συνταγματάρχης έλεγε ότι θα είχε την εύκαιρία να συναντηθών.

'Η κυρία ντε Σαβερνύ είχε περιπέσει και πάλι στους έλθερους διαλογισμούς της.

'Ο Πατόχης θα έβασε σ' έ λίγο.

Τί θα έκανε; Πώς θα τόν άντιμετώπιζε;

'Η μόνη παρηγορία της στην άπελπισία της αυτή ήταν ή άφοσίωσις της 'Ελιάνας.

Καί, ένα βράδυ, θέλοντας να έκμυστη'ρευθί σ' έ κάποιον τόν πόνον της, της έμίλησε νιά τή νεανική περιπέτειά της, γιά τήν ύπηρεσία πού της είχε προσφέρει ό Πατόχης και τέλος γιά τούς έκδιασμούς αυτού τού άθλιου.

—'Η μεγάλη λύπη μου, όταν ό Πατόχης πού έφερε τó γιό μου, έλεγε ή Μαργαρίτα, υπήρξε ότι δεν άνεκάλυφα στή φυσιογνωμία του τίποτε πού να μου θυμίξη τó αγαπημένο πρόσωπο τού 'Ιουλιανού...

τίποτε από τά χαρακτηριστικά τά δικά μου και της οίκογενείας μου...

'Ο Πέτρος είνε ώραίος, κομψός, εύγενής... 'Αλλ' ή φυσιογνωμία του έχει την έκφραση τών ανθρώπων τών μεσημβρινών λαών.

Καί τó περίεργο είνε ότι έναβρόχηκα τά χαρακτηριστικά τού 'Ιουλιανού σ' έναν άνθρωπο τελείως άσχετο πρός έμένα, στόν 'Ιακώβο...

Όά έλεγεσ ότι ό Θεός θέλησε να έναζωωντανεύση πρός χάριν μου τόν άνθρωπο πού τόσο είχα αγαπήσει...

Κατόπιν ή Μαργαρίτα της άπηλήθη όλα όσα ήξερε γιά τή γέννησι τού τέκνου της και τις σιγήθηκες της έξαφανίσεώς του.

—Είπατε, κοντά στόν πύργω Σαμπώρ; έρώτησε ή 'Ελιάνα.

—Ναί, γνωρίζεις αυτά τά μέρη, κόρη μου;

—'Επερνούσαμε συχνά με τόν πατέρα μου άπ' εκεί... Καί έλέγατε λοιπόν ότι ό πατέρας τού τέκνου σας επήλιν;... Στόν ποταμό Λείνερ, βέβαια...

—'Οχι, τó δόσος διασχίζεται από έναν μικρό ποταμό, πού είνε ακίνδυνος κατά τó καλοκαίρι, αλλά πού πλημμυρίζει τó χειμώνα από τις βροχές...

—Θέλετε να πητε τόν Κασόν, κυρία;

—'Ακριδώς... 'Ο 'Ιουλιανός επήλινε στόν Κασόν...

—Καί τó παιδί, κυρία, έρώτησε ή 'Ελιάνα, με καταφανή συγκίνησι.

—Δεν ξέρω τί απήντισε... 'Η καλύτερα τó άγνοούσα επί είκοσι δύο χρόνια... Καί τώρα φθάω στή θλιβερότερη στιγμή της ζωής μου, στις βασάνους τις όποιες υπέστην καί ύφισταμαι...

—Λέγετε, κυρία, μιλήστε...

'Η 'Ελιάνα έπείριμε με άγωνία τή συνέχεια αυτής της άφηγήσεως.

—'Απει σ' έρωτήσεις άνεδαιναν σ' ας χείλη της.

—'Αλλά δεν έτολμούσε να διατυπώση καμιά.

Μήπως έπρόκειτο να έπανεύρη τή μητέρα τού 'Ιακώβου;

—Όσα της είχε άφηγηθί ως εκείνη τή στιγμή δεν άποτελούσαν έπαρκή άπόδειξι.

—Τό μυστικόν της γεννήσεως τού τέκνου μου, έξηκούθησε ή Μαργαρίτα, τó

έγνώριζε μόνον ή θεία μου, πού έπέθανε λίγο καιρό άργότερα και ό αδελφός μου 'Αντώνιο... πού έδολοχρήθη πριν από μερικές εβδομάδες.

'Αλλά και ένα άλλο πρόσωπον έμαθε επίσης τó μυστικό μου... ό έπιστάτης τού πατέρα μου... 'Ο Πατόχης!...

'Ο άνθρωπος αυτός, δόλιος και άνανδρος εκ φύσεως, έχρησήμεν ως κατάσκοπος στόν αδελφό μου και τού άνέφερε κάθε τί πού συνέβαινε στήν έπαυλη.

'Ο Πατόχης, λοιπόν, είδοποίησε τόν αδελφό μου και είνε ή αίτία όλων τών τραγικών γεγονότων, πού έπηκολούθησαν τήν γέννησι τού τέκνου μου. Γι' αυτό τόν έμισούσα με όλη μου τή δύναμι και ούτε τόν έσυγχώρησα, ούτε θα τόν συγχώρησω ποτέ...

—'Επειτα από τά τραγικά γεγονότα πού σου άφηγήθην, έπέρασαν αρκετοί μήνες, αγαπητή μου 'Ελιάνα. Οί άπειλές τού αδελφού μου με άνάγκασαν να πανδρευθί τόν κ. ντε Σαβερνύ.

'Η ζωή μου έπέρασε μαζί του πολύ ήρεμη, επί είκοσι χρόνια. Είχα λησμονήσει τόν Πατόχη και ένόμιζα ότι και εκείνος με είχε λησμονήσει επίσης.

'Αλλά, δυστυχώς, παρουσιάσθηκε και πάλι μπροστά μου πριν από μερικές εβδομάδες... Διά να με καταστρέψη!

—Τόν άθλινε.

—'Εμφανίσθηκε λοιπόν μπροστά μου, ταπεινός και ύπουλος, όπως τόν είχα γνωρίσει πάντα, γιά να μου είπή ότι είχε άνακαλύψει τó παιδί μου... Τό παιδί μου πού έθρηνησα πάντα...

—'Α! Έκαμε ή 'Ελιάνα. 'Όποτε ό Πατόχης έταναύρε τó τέκνον σας;

—Ναί.

—Σ' ας τó έφερε;

—Βεβαίως.

—Τό γνωρίζετε; Τό είδατε; Τό αγαπάτε;

—Όλες αυτές οι έρωτήσεις έβγαιναν ή μία έπειτα από την άλλη από τó στόμα της 'Ελιάνας.

—Ναί, ναί, απήντησε ή κυρία ντε Σαβερνύ. Τό έγνώρισα και τó αγαπώ...

'Αλλά, έπειτα από μικρή σιωπή, έπρόσθεσε:

—Καί όμως κάποτε άμφιβάλλω... Μου φαίνεται σαν ή άγάπη αυτή να μη δγαίνη μέσα από την καρδιά μου... Είνε σαν να την έπιβάλλω εγώ στόν εαυτό μου.

—Καί είσθε βεβαία ότι δεν σ' ας έξηπάτησαν; έρώτησε ή 'Ελιάνα. 'Αποκλείετε τó ότι είνε δυνατόν να είσθε τó θυμά μιας ανάνδρου σκευωρίας αυτού τού ανθρώπου;

—Μου έδωκε άποδείξεις...

—'Α! Καί ποιες είνε οι άποδείξεις του;

—'Ο υίός μου μου άφηγήθη ότι άνευρέθη στό δόσος τού Ρουσύ, τόν Δεκέμβριον τού 1859— ή χρονολογία είνε άκριβής— από έναν έυλοκόπο, ό όποιος τόν άνέβρεψε.

—'Αλλά τις λεπτομέρειες αυτές ό Πατόχης τις ήξερε. Πόως σ' ας λέει ότι δεν τις είπε ό 'Ιδιος σ' αυτό τó νέο;

—'Εχω και άλλες ακόμη άποδείξεις! 'Η 'Ελιάνα έπείριμε με έκφρασι άγωνίας να τις άκούση.

—'Ο θετός πατήρ τού παιδιού μου, είπε ή Μαργαρίτα, όταν έπέθανε, άφηγήθη τήν ιστορία της άνευρέσεως του στόν δήμαρχο τού χωρίου, όπου έμενε. 'Ο δήμαρχος συνέταξε πρακτικόν και τó ύπέγραψε...

—Είπατε βεβαία γιά όλα αυτά;

—Ναί.

—'Ο έυλοκόπος έπέθανε. Συνεπώς δεν μπορεί να έπιβεβαιώσθη τά γεγονότα. 'Αλλά τούλάχιστον έγράψατε στό δήμαρχο τού χωρίου, γιά να τού ζητήσετε πλήρη φορείς;

—Καί αυτός έπέθανε.

—Όποτε ένανυμνεί και οι δύο, συνεπώς ή 'Ελιάνα.

—Τί σκέπτεσαι, κόρη μου; έρώτησε άνήσυχη ή κυρία ντε Σαβερνύ.

—Τίποτε... Θά σ' ας πώ ίσως άργότερα... Τώρα θα ήθελα μόνον να μάθω...

Τό παιδί, λοιπόν αυτό, σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις τού Πατόχης, είνε ό Πέτρος Γιρόνδης.

—'Ακριδώς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ

Κουβεντούλες

Φανήκατε ελληνοφίλη, καλή μου φίλη, και μ' έρωτάτε αν είναι δυνατόν να χάσετε την εκτίμησή και την αγάπη της φίλης σας έπει- δη είχατε την ειλικρίνεια να πη- τέ την αλήθεια και καθώς ήταν έ- πόμενο η αλήθεια την έπικρανε. Και όμως ήτο δυνατόν να φερθήτε διαφορετικά από ό,τι διαισθήσα- σας σας έλεγε πως έτσι ακριβώς έπρεπε να κόμειτε για να προλά- βετε δυσάρεστα επακόλουθα; Τώρα η φίλη σας σας κακοθύλη, θα έλ- θη όμως ημέρα που θα θυμηθώ ό- τι της είπατε σήμερα και θα κα- ταλάβω ότι μόνον το ενδιαφέρον και η αγάπη σας έκαμαν να της μιλήσετε έτσι. Τότε θα συναισθαν- θή πόσο άδικο έφέρθηκε μαζί σας και αν είναι άνθρωπος δικαίος θα άναγνωρίσει το σφάλμα της και θα έλθη μόνη ταπεινά - ταπεινά να σας ζητήσει την συμφιλίωση. "Αν δεν το κάμη τότε αυτό ση- μανίζει ότι δεν αξίζει ποτέ τη φι- λία που αισθανόσαστε γι' αυτήν και δεν πρέπει διόλου να λυπάσθε που έχασατε κάτι... ανύπαρκτο ή κάτι που είχε τόσο λίγο στερεάς βάσεις.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Δαίλα - δαίλα έμφανίσθηκαν στις διτρίνες τα χειμωνιάτικα κα- πελλάκια και αν κρίνουμε απ' ότι είδαμε θα φορεθούν πολλά κανονί- κλασάκια και ελαφρώς κροκέ. Τα μπορ θα είναι μάλλον μεγάλα, οι πεντέδες μέτρησι και δεν θα φο- ριούνται τόσο πολύ στην κορυφή όπως το καλοκαίρι. Πάντως τα σχήματα φαίνονται πολύ πιο λογι- κά από αυτά που είδαμε το κα- λοκαίρι σε μερικά κεφάλια. Αυτό σημαίνει ότι οι γυναίκες εκατά- λαβαν πόσο άδικοσαν τον έαυτό- τους με τα τόσο ιδιόρρυθμα σχή- ματα που όχι μόνον δεν ήταν ε- μορφα, αλλά τας έγλειοποιούσαν. Το ίδιο βλέπουμε σε όλα τα πρά- γματα. Τα ταγεράκια είναι κομψά, καλοραμμένα με ζακέτες που δεν είναι ούτε πολύ κοντές, ούτε πολύ μακρές. Οι φούστες έχουν μάκρος κανονικό, τα έπανωφοράκια είναι πρακτικά και ζεστά και τα πλεκτά δίνουν και παίρνουν.

Όσο για χρώματα στα καπέλ- λα βλέπουμε να φοριούνται πολύ το μπορντό, το ντιέ, το λι ντιέ ε το βέρ μπουτέιγ, το μαρόν, το λευκό και πάντοτε το μαύρο. Η φτερινή τάσις της μόδας είναι να συνδυάζει το καπέλλο με τα υπό- δηματα, την ζώνη και την τσάν- τα ή όταν το φόρεμα έχει χρώμα που να επιτρέπει τον συνδυασμό με αυτό των υποδημάτων, να βλέ- πουμε μόνον τσάντα, ζώνη και κα- πέλλο του ίδιου χρώματος και τα υποδήματα να προσαρμόζονται προς το φόρεμα.

Οι γούνες θα φορεθούν λιγότε- ρο εφίστε και αυτό, διότι η πα- ραγωγή υπήρξε κάπως πενιχρά λό- γω της καταστάσεως, θα φορε- θούν όμως πολλά δελούδα και πλεκτά που θα αντικαταστήσουν τις γούνες.

Ο καλλωπισμός

Καλλωπισμός δεν θα πη να ντυνόμαστε όμορφα όταν θαί- νουμε για να πάμε στο θέατρο ή στη δεξίωσι μιάς φίλης, ούτε να φτιάνουμε το πρόσωπο μας όταν παρουσιάζομαστε κάπου που θέλο- με να κερμάμε καλή εντύπωση. Καλλωπισμός θα πη μόλις σημά- ζουμε το πρσί να κάνωμε το μπρ- νιο μας, να κτενίζουμε όμορφα τα μαλλιά μας και να ντυνόμαστε με καλαισθησία. Μία απλή ρόμπα εί- νε αρκετή, φάνει να είναι καθα- ρή, καλοραμμένη και να δίδη την εντύπωση της τάξεως. Ούτε στους ανθρώπους του σπιτιού μας δεν πρέπει να εμφανιζώμεθα άτημέλη- τες, διότι ντροπιάζωμε τον ίδιο τον έαυτό μας και τον κακοσυνιστώ- με. Έστω και αν εργαζώμαστε μέ- σα στο σπίτι δεν θα το δρώσκα- με ως δικαιολογία για να παρου- σιαζώμαστε ακατάστατες ή ακά- θαρες και δεν θα ξεχνώμε ποτέ ότι η παροιμία λέει: «Η καθα- ριότης είναι η μισή άρχοντιά».

Το μενού της εθδομάδος

Δευτέρα: Σούπα ντο- μάτα, μπριόμι. Τό δρόμο: Κολοκυ- βάκια νηοτίσιμα γεμιστά. Τρίτη: Καλλιοί της σχά- ρας, χόρτα. Τό δρόμο: Τό δρόμο χόρτα βρα- στά, σαρόέλλες βορελιού. Τετάρτη: Πατάτες για- χνί, ελές. Τό δρόμο: Όμολέττα με ντομάτες, τυρί. Πέμπτη: Μουσακά με πατάτες και μελιτζάνες. Τό δρό- μο: Μακαρόνια με τυρί και δού- τυρο.

Παρασκευή: Ντομά- τες και πιπεριές γεμιστές. Τό δρόμο: Λάχανο γιαχνί, ελές. Σάββατο: Παπου- τσάκια, σαλάτα ντομάτα, άγγου- ρι. Τό δρόμο: Φασολάκια γιαχνί. Κυριακή: Πιλάφι, ρό- στο με πατάτες τηγανιτές. Τό δρόμο: Κεφτέδες με σάλτσα, χόρ- τα βραστά.

Η Άλληλογραφία μου
Π. Μ., Ένταθα: Μά

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ύπεροχή μας έκρίθη άρίστη σε καλλιτεχνικήν έμφά- νισιν της εργασίας μας, διότι κατέχομεν την πρώτην θέ- σιν τόσοσιν σε περμανάντ, όσον και στα τελευ- ταία μοντέρνα Ιαπωνίζεζκα κτενίσματα σε 10 νεώτερος φόρμες, ανάλογα με το στυλ κάθε κυρίας. Τα κτενίσματα μας είναι ίδιας έμπνεύσεως του κομμω- τού ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ 13 ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13. Τηλ. 53.277.

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΣ ΟΡΕ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1926
ΑΘΗΝΑΙ, ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
'Αλκιβιάδου 167 Τσιμισκή 109
Μετ' Οικτοροφείου
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ και ΤΕΧΝ. ΑΝΘΕΩΝ
Λειτουργούντα δυνάμει Νομοθ. Δτος 9/10/35
Αί έγγραφα συνεχίζονται. Ζητήσατε Κανονισμών.

Κάθε έλάττωμα που σας παρουσιάζεται στο δάψιμο ρίζων λευκών υποδημάτων σας θα το διορθώση μεταχει- ριζόμενοι λευκόν ρευστόν ARIZONA. Ζητήσατέ το πα- νού. Με μίαν φιάλαν θα προάσχετε όλο το καλοκαίρι.

ριστοκράτες. Στην όρισηθεϊσαν ώρον, ή Σουσου, ντυμένη κατά τρόπον βαρύτατον, έμνηκε στο κέν- τρον, όπου ή Κάθριν καθόταν με τίς φίλες της προσπαθών- τας να καταλάβη τί εσήμαιναν οι ψιθυροί και τα περίεργα μειδιάματα της ήμέρας εκεί- νης. Όλοι έγύρισαν και εκύπ- ταξαν έκπληκτοί την περίεργη εκείνη γυναίκα. Και ή Κάθριν την έβλεπε έκπληκτη να κατευ- θύνεται σ' αυτήν με τα βλέμ- ματά της καρφωμένα επάνω- της. Κι' έξαφνα, ή Σουσου ά- νοιξε τίς άγκάλες της και έ- बोσε.

—Κάθριν! Κορούλα μου ά- ριστοκρατική!

Κατάπληκτοι ήσαν όλοι. Έ- κεΙ, σε μιά γωνία μοναχά, οι άξιότιμοι κύριοι Κοκός και Λελές έτριβαν τα χέρια. Η έκ- δίκη είχε συντελεσθή.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο.

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ....

Μ'αυτή τη φράση χα- ρακτηρίζουν το Ίνστι- τούτο της Μ^ης ΚΕΤΤΥ όλοι όσοι έρχονται σ'έπαφή μ'αυτό. Και δεν έχουν άδικο! Για- τί, πραγματικά, το Ίν- στιτούτο της Μ^ης ΚΕΤΤΥ ('Ερμού 42. Τηλ 22-0-88) δεν έννοει να ήσυχάση, ούτε να έπαναπαυθή στις έπιτυχίες του. Διαρκώς μελετά, διαρκώς παρακο- λουθεϊ τίς προόδους του έξωτερικού και διαρκώς βελτιώνει τα προϊόντα και τας μεθόδους του.

Και τώρα πάλι έχει να μäs παρουσιάση νέες έκ- πληξεις. Νέα προϊόντα το 1940. Νέες λοσιόν. νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σε νέες βιταμινοθ- χες συνθέσεις, που άπο- τελουν την τελευταία λέ- ξη της έπιστήμης.

Τό ΣΥΝΝΕΦΑΚΙ

Μιά δραματική ΙΣΤΟΡΙΑ

από την Τσαρική ΡΩΣΣΙΑ

Κάθε χρόνο, με μόνη συν- τροφία τον Βασίλη τον υπη- ρετή του, έναν κοζάκο συντα- ξιούχο, ο δόκτωρ Νικόλας Πετρώφ, καθηγητής της άστρο- νομίας στην πολυτεχνική σχο- λή του Κιέβου, έρχόταν να περάση τους τρεις μήνες των διακοπών του στον παλιό του πύργο στα περίχωρα του Τσερκάζυ, στις όχθες του Δνεί- στέρου. Γοητευθείς κάποτε απ' την εξαιρετική θέσι αυτού του φεουδαλικού πύργου, ο όποι- ος ήταν χτισμένος σαν μιά άε- τοφωλή στην προεξοχή ενός απομονωμένου λόφου, τον άγ- γράσε και στην εύρύχωρη ταράτσα του πύργου, που έ- δεσποζε του κτιρίου, είχε έγ- καταστήσει ένα άστρονομικό παρατηρητήριο που έπερνούσε τους τρεις μήνες της άδειας του εργαζόμενος άκούρατος.

Τον χρόνο αυτόν, όπως συ- νήθος, ο δόκτωρ, μόλις έτε- λείωσε τίς σχολικές εξετάσεις, έπήγε στον πύργο του Τσερ- κάζυ, με την φορά αυτήν ο Βασίλης έπρόσεξε πολύ γρήγο- ρα ότι ο κύριος του έδειχνε ό- λιγώτερη θερμή για την έργα- σία του. Ο Νικόλας Πετρώφ φαινόταν σαν κάτι να τον ά- πασχολούσε, να τον άνησυχή, οι κινήσεις του έπρόδιδαν άνω- τομνησίαν και νευρικήτητα και πράγμα που δεν έκανε πο- τέ, περνούσε ολόκληρες ώρες, άκομψισμένος στο πεζούλι της ταράτσας, έρευνώντας με το βλέμμα τα πέριξ.

Ο Νικόλας Πετρώφ έδινε Ι- δίως την εντύπωση ανθρώπου που φοβάται, ανθρώπου που τον άπειλούσε κάποιος κίνδυ- νος. Είχε πάντοτε μαζί του το περιστρωφό, το θράδυ έκλειδα- νε κι' έβαζε τους σύρτες μόνος του στις πόρτες του πύργου και κατά τη νύχτα ήθελε κον- τά του τον πιστό υπηρέτη του. Τι έφοβόταν; Ποιό μυστηριώ- δες γεγονόδες μπορούσε ν' άνα- στατούν έτσι τη ζωή αυτού του ήσυχου και σοφού άστρο- νόμου, τον όποιον οι συχαμέρες ραδιουργίες του πληνθύνον- τας δεν έδειχναν να τον έχουν θίξει μέχρι στιγμής; Ο Βασίλης δεν ήταν σε θέσι να ξερη για- τί ο κύριός του δεν είχε κανέ- νέντες μαζί του κι' ήταν άρκε- τά καλά κατρητισμένος ως ύ- πηρέτης, ώστε να μην άπνιτρέ- πη στον έαυτό του να κάνει έ- ρωτήσεις. Τού άρκούσε να πα- ρατηρή και να περιμένει.

Ο Βασίλης δεν έγκατέλει- πε ποτέ τον κύριό του, εκτός της Κυριακής που έπήγαινε ν' άκούση τη λειτουργία στο Τσερκάζυ. Καθώς όμως το Τσερκάζυ απέιχε είκοσι χιλιό- μετρα από τον πύργο, ο κοζά- κος έφευγε τα χαράματα και δεν έγύριζε παρά το θράδυ την ώρα του φαγητού. Ο δόκτωρ θα προτιμούσε να έμεινε κοντά

του ο υπηρέτης του και πολλές φορές του εξέφρασε την επιθυ- μία αυτήν. Μα ο Βασίλης ή- ταν εύσεδης και χωρίς κανέ- ναν διαταγμό, έγκατέλειπε τον κύριό του, τον όποιον ώστόσο υπεραγαπούσε.

Μιά Κυριακή, λοιπόν, ένώ ο Νικόλας Πετρώφ ήταν μόνος στο παρατηρητήριό του, βυθιομέ- νος σε μαθηματικούς υπολογι- σμούς, τρία άτομα εισέδυσαν στην αυλή του πύργου, δρα- σκελίζοντας με μεγάλην εύκο- λία το ψηλό τείχος που περι- τριγύριζε το κτήμα. Διέρρηξαν χωρίς θόρυβο την κλειδαριά της πόρτας του πύργου, ανέδη- καν γρήγορα - γρήγορα τη σκάλα που ώδηγούσε στην τα- ράτσα και έξαφνα, σαν τρία θηρία, επήδησαν μέσα στο πα- ρατηρητήριο, έδεσαν κι' έφιμω- σαν τον καθηγητή, προτού αυ- τός προλάβη να προφέρει και μιά λέξη. Έπειτα εστάθηκαν μπροστά στο θύμα τους και το κυττούσαν με ύφος σαρκαστι- κό.

Οι τρεις αυτοί άνδρες ήσαν ντυμένοι με κουρέλια και τα πρόσωπά τους, τρομερά κατα- δεδλημένα, έδειχναν πως είχαν τραβήξει πολλά βασανιστήρια. Ήταν αδύνατο να μαντέψη κα- νείς την ηλικία τους. Ήσαν σαράντα ή έξηντα έτών; Ο έ- νας εξ αυτών, του όποιου η μύ- τη ήταν μισοφαγμένη, από καρκίνοσιν ίσως, έλεπε άπλώς: «Είμαι ο Άλέξανδρος Βαλόφ- σκυ» κι' ο δόκτωρ έχανμήλωσε τα μάτια του για να μην διέ- πη το τέρας που τον κυττού- σε έπίμονα. «Εγώ είμαι ο Ί- δων Ίδωνόβιτς», έλεπε ένας άλ- λος. «Κι' έγώ, έδήλωσε ο τρί- τος ο όποιος ήταν μονόφθαλμος, είμαι ο παιδικός σου φίλος Πε- τρος Σουρλόφ. Μόνο που κα- θώς βλέπεις έχω τώρα πιά ένα μάτι για να σε κυττάω: μου έβγαλαν το άλλο εκεί κάτω!

Όσο για τον Ερική Σμιθ, τον λειπτό και γλυκό ποιητή που ά- γαπούσε άλλοτε σαν αδελφό σου, τον άφησαν να πεθάνη της πείνας και ξέρω πως η τε- λυταία του λέξις ήταν μιά κα- τάρα για σένα Νικόλα Πε- τρώφ...» Τά μέλη του καθηγητού έ- τρεμαν σπασμαδικά, έκανε προσπάθειες για να μιλήσει, να έξηγηθή, μα δεν κατάφερε παρά να δαγκώνη το οίματρο

που τού έκλεινε το στόμα. —Δεν έχεις τίποτε να μäs πης, ειπε ο Ίδωνόβιτς. Από είκοσι χρόνια ξερομε πως έσύ μäs έπρόδωσες: προτού μäs στείλη εκεί κάτω ο διοικητής του Σμολένσκ μäs έδειξε το γράμμα. Η τυχ ηπέδειξε έ- σένα για τη μεγάλη χειρονομία της έλευθερίας και της δικαι- οσύνης, κι' όμως μπροστά στην πράξη ώπσοβόρησες, έφάνη- κες δειλός, υπήρξες προδότης, ύπουλος, και για να σώσης το κεφάλι σου, προτίμησες να μäs δής να μäs ρίχνουν στις ύπνόνους, χωρίς να σκεφής ότι θα ξαναβλεπώμαστε κάποια φορά. Τώρα θα πεθάνης».

—Ω! Μείνε ήσυχος, ειπε σαρκαστικά ο Βαλόφσκυ, θα έ- χης έναν ώραιο θάνατο, έναν θάνατο στρατιώτου και σοφού. Και σε τόνον κοροΐδευτικό, έπρόσθεσε: —Τί άτυχη ιδέα ήταν αυτή, κακομοίρη μου, ν' ανεβάσης αυτό το δραμακονόμιν στην τα- ράτσα!... Από δω κι' ένα μήνα που γυρίζωμε κατά δω, μας παραξένευε πολύ η έκπυρ- σκομοίρησι, η όποια κάθε με- σημέρι έδονούσε τη μικρή πό- λι, μα τώρα ξερομε τί εσήμαι- νε...

Τό κανόνι για το όποιο έμι- λούσε ο Βαλόφσκυ ήταν ένα μεγάλο και παλιό μηχανήμα, το όποιοι ο άστρονόμος είχε τοποθετήσει στον μεσημβρινό άξονα, στο παρατηρητήριό του, και στο όποιοι είχαν αναθέσει τον ειρηνικό ρόλο να του δινή την ακριβή ώρα. Έπάνω απ' τη «μπουκά» είχε τοποθετήσει έναν φακό, κατά τέτοιον τρόπο, ώστε την ώρα που τον χτυπού- σε ο ήλιος, ακριβώς το μεση- μέρι, άναβε την πυρίτιδα με την όποιαν ήταν γεμισμένο το όπλο κι' έκτυποσκορούσε. Με- τά απ' αυτή την έκτυποσκορό- τση, η όποια του έδινε την ακριβή ώρα, ο Νικόλας Πετρώφ έκανόνιζε τα χρονόμερά του.

Οι τρεις άνδρες έσυραν με τρόπο δάνασος τον καθηγητή και τον έδεσαν στα πέτρινα κάγκελλα του πεζουλιού της τα- ράτσας, σε άπόστασι δύο μέ- τρων από την μπούκα του κα- νονιού. Έπειτα, με άπόλυτη ψυχραιμία, έγέμισαν με μπα- ρουτι και μύδρους τον φοβερό μπρούτζο, έροίξαν μέσα στη μπούκα κάτω απ' τον φακό,

λίγο μπαρουτι κι' έπάνω σ' έ- να σκαμνάκι έτοποθέτησαν άπί- ναντι στον άστρονόμο το με- γάλο του χρονόμετρο άκρι- βείας.

—Τό έκκρεμές σου λέει πως είναι ένδεκα. Σε λίγο θα ξερής αν τρέχη η πάη πίσω, μα δεν θα το κανονίσης πιά ποτέ...

Τού έφόρεσαν στο κεφάλι και τη μεγάλη του μάθα:

—Πρέπει νάχης δροσερές Ι- δέες την ώρα του θανάτου σου, έπρόσθεσε ο Βαλόφσκυ.

Έπειτα, ξαφνικά, οι τρεις κατάδικοι έξασανίστηκαν σαν φαντάσματα κι' ο Νικόλας Πε- τρώφ έμεινε μόνος άπέναντι του θανάτου τον όποιον έφερνε σι- γά - σιγά ο δυνάτος αγγουσιτά- τικος ήλιος.

Έπέρασαν δέκα λεπτά χω- ρίς να μωρόση το δόκτωρ να σκεφθή τίποτε. Βρισκόταν σε μιά τελεία άποχαίνωσι και κυτ- τούσε σαν ύπνωτισμένος το στόμα του κανονιού. Σιγά - σιγά όμως άρχισε ν' άντιλαμ- βάνεται την άπελπιστική του θέσι.

Η δελόνα του χρονόμετρου έδειχνε ένδεκα και τέταρτο: «Μου μένουν ακόμη σαράντα- πέντε λεπτά!» έσκέφθηκε τρο- μαγμένος και άποχαίνων σιμάς σιμάς προσπάθειες για να φανάξη σε βοήθεια και να σπά- ση τα δεσμά του. Μα τό φι- μωτρο έπνιξε τη φωνή του κι' οι προσπάθειές του να λύση τα λουριά απέδωσαν άκαρπες. Κρύος ιδρώς έβρεχε το μέτω- πο του κι' ο λαιμός του είχε στεγνώσει από τη δίψα. Έκ- μηδενισμένος, δεν έκούνησε πιά και τα τρομαγμένα του μάτια ξανασταμάτησαν στη μαύρη μπούκα του κανονιού από όπου θα έβγαине ο θάνατος. Κι' αυ- τός ο θάνατος ήταν δέβαιος, ά- ναπόφευκτος, μαθηματικός σαν τον αιώνιο γύρο της Γης περί τον Ήλιον.

Τότε, μπροστά στο άνεπα- νόρθωτο, υπέκυψε, μοιραλάτης κι' αυτός σαν όλους τους άν- θρώπους της φυλής του. Έσκυ- πε το κεφάλι κι' έκλεισε τα μάτια, για να μην βλέψη την πορεία που έκαναν οι δελόνες στην πλάκα του χρονόμετρου. Σε μιά στιγμή, όλη η περα- σμένη ζωή του ήρθε στη μνή- μη του. Ξαναείδε τον έαυτό του παιδί, φοιτητή, και τέλος μη- δεινιστή, Μηδενιστή ως την ή- μέρα όπου το κομμάτι τον ύ- πέδειξε για να δολοφονήση τον διοικητή του Σμολένσκ, του ό- ποιου ο γιός ήταν φίλος του κι' εκείνος ώπισθοχώρησε πρό- του εγκλήματος και σε μιά στι- γμή, τρέλλας, έπρόδωσε τους συνενόχους του. Η πράξις αυ- τη έγινε η αιώνια τύψις της ζωής του.

Ξαφνικά, κάποια έλαφρή δρο- σιά έχάιδεψε το δεξί του μά- γουλο. Έγύρισε άπτόμα το κεφάλι του προς τη δύσι κι' είδε μακριά, πολύ μακριά στον ούρανο, ένα πολύ μικρό σινε- νεφάκι, το όποιο κάποιος αερά- κι σχεδόν άνεπαίσθητο έσπρω- χνε σιγά προς τη διεύθυνσι του ήλιου. Άμέσως, μιά τρέλλη έλ- πίδα τον έκουρίωσε: άν αυτό το σινεφεάκι έμεγάλωνε κι' έ- τρεχε άρκετά γρήγορα για να σκεπάση τον ήλιο και να τον έμποδισή ν' άνάψη το μπα- ρουτι!; Κι' ο Νικόλας Πετρώφ δεν άφησε πιά απ' τα μάτια του αυτή τη ληπταμένη λευκή τολύπη, που έμοιαζε σαν με- γάλο πουλί που έπλανιόταν

στοιχούς αϊθέρας.
Στις δώδεκα παρά εικοσι, το αεράκι φυσούσε δυνατά. Τα κί' οι διαστάσεις του σινεφού έγιναν διπλές σχεδόν. Στις δώδεκα παρά τέταρτο, ο λος ο ούρανος πρὸς τὸ δυτικό μέρος είχε σκετασθῇ ἀπὸ πλωρία γκρίζα νέφη τὰ ὅποια οὐ δυνατοὶ ἀέρας ἐσπρωχνε πρὸς τὸν ἥλιο.

Ὁ Νικόλας Πετρώφ δὲν ἤξερε τώρα ποιά τύχη τὸν ἐπερίμενε. Θὰ ζύσσε, θὰ πέθαινε; Τὴν πὶο τρελλή ἐλπίδα τὴν διεδέχετο ἡ φοβερώτερη ἀπελπισία, κ' ἡ ἀγνοία αὐτῆς τοῦ φαινόταν τρομερώτερη ἀπ' τὴν ἀπόλυτη θεοσιότητα πού εἶχε προηγουμένως.

Δώδεκα παρά πέντε. Ἐνα εἶδος σπασμοῦ ἔχει καταλάβει ὅλα του τὰ μέλη, τὰ δόντια του χτυποῦν καὶ ἀπὸ τὸ φιμωτο καὶ οὐ λαϊκὸς του σφίγγεται σὰν σ' ἕνα μαγγάνι. Ἐφινικά τοῦ φαίνεται πῶς ὁ ἀέρας ἐσταμάτησε, ὅτι τὰ σύννεφα εἶναι ἀκίνητα. Τελείωσε, θὰ πεθάνει. Μὰ ὅχι, γελίζεται, εἶνε ψευδαίσθησις, ὁ ἀέρας φυσᾷ δυνατὰ καὶ τὰ σύννεφα τρέχουν ἰλιγιώδως. Εἶνε δώδεκα παρά τρία λεπτά καὶ ὁ ἥλιος καθρεφτίζεται πάντοτε στὸν ὁλοφάνο φακό. Ὡστόσο, νὰ τὰ σύννεφα θ' ἀγγίζουν τὸν ἥλιο. Πόσα δευτερόλεπτα ἀκόμη, ὡς τὴ μοιραία στιγμή! Ὁ ὡκτωρ δὲν ξέρει γιατί δὲν τολμᾷ νὰ κυττάσῃ τὴν ὥρα. Οἱ δυνάμεις του ἔχουν ἐξαντληθῇ, ἡ καρδιά του, πού παραχύβησε, σταματᾷ ἐξαντλημένη. Τότε ἕνα μεγάλο κενὸ γίνεται μέσα του, ὅλα θολώνουν, ὅλα σβήνουν καὶ πιά τίποτε.

Ὅταν, κάτω ἀπὸ μιὰ ραγδαία βροχή ὁ Βασίλης ἀπελευθερώσῃ τὸν κύριό του, ὁ ὥκτωρ γελοῦσε μὲ ὕψος ἡλίου ἐπαναλαμβάνοντας: «Τὸ σύννεφο! Τὸ σύννεφο!», δὲν μπόρεσε νὰ δαγκῇ καμμιαν ἐξηγήσι. Ὁ δόκτωρ Νικόλας Πετρώφ εἶχε τρελλαθῇ.

ΟΙΚΥΣΤ ΠΕΤΥ
Ἡ ἱστορία
μίας πιτσιρικᾶς

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 19)
καὶ κατώπτεψε τοὺς πέριξ. Πλήρης ἀδιαφορία γιὰ τὸν Μανωλάκη. Ἐφινικά ὅμως ὁ Μανωλάς σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρέκλα του, ἤρεε μπροστὰ στὴν μνηστὴ του, σήκωσε τὸ χερί του καὶ, στὰ καλά καθούμενα, ἀρχισε... τὰ χαστούκια. Μὲ χαστούκια δά! Βροχή, καταιγισμός, ἀστραποβρόντα. Πάφ! Πουφ! Παφτούφι! Πουφ-παφ!

ΕΥΛΟΔΑΡΜΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΔΙΑ

Ὁ Μανωλάκης ἔβερνε ἀμίλητος —ὅπως τὸν εἶχε συμβουλεύσει ὁ ξάδερφος. Ἡ Λόλα τις ἔτρωγε ἀμίλητη. Κατάπληκτη, ἐμβρόντητη, ἐνοίωθε τὴν παλάμη τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ της νὰ πέφτῃ κατὰ ριπὰς ἐπάνω στὰ ἀφράτα μαγουλάκια της καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει. Ὅταν κάποτε συνήλθε, ἦταν πιά πολὺ ἀργά. Ὁ Μανωλάκης εἶχε περπατήσει τὸ ἔργον του καὶ περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα.

—Θὰ πῶς νὰ τοῦ φιλά τὰ πόδια! τὸν εἶχε θεοαἰσέσει ὁ ξάδερφος.

Ὁ ξάδερφος αὐτὸς ὅμως δὲν ἤξερε φαίνεται τί σοὶ πράμα

40

ἦταν αὐτὸ τὸ ἔξωλλο κοριτσόπουλο. Καὶ θὰ ἐμενε μὲ τὸ στομάχον ἀνοιχτὸ ἂν εὐολεπε αὐτὴν τὴν ἀπεριγραπτὴ Λόλα νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴν καρέκλα της μολὶς συνήλθε καὶ ζαυόρηκε τὸν λουλοειδῆ αὐτοῦ της καὶ νὰ ἀρχίσῃ μὲ τὴ σειρά της νὰ παλαμίσῃ τὰ μαγουλά του ἀραβωνιαστικοῦ της.

Ὁ οἰπλουρ ζυλοσάρμος ἦρθε στοὺς δικαστήριον. Ὁ Μιχαλάκης ἀπὸ τοῦ εὐολίου του κατηγορεύοντο εἶπε τὸν καυμό του. Ὁ δικαστήριον τὸν ἀβώωσε λόγῳ πληρῶς συγχύσεως, ὁ Μανωλάκης ὅμως καὶ μετὰ τὴν ἀβώωσι βγήκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ πλημμελειοδικείου ἀβυσσάρκως. Εἶχε χάσει γιὰ πάντα τὴ Λόλα καί... τίς διακόσιες χιλιάδες.

—Ανάθεμα σε, ξάδερφε, ψιθύρισε μὲ παράνομο.
Δὲν εἶχε ὅμως τελειώσει τὴ φράση του κ' ἐνοίωσε ἕνα μπράτσο νὰ περᾷ στὸ δικό του. Θεὲ καὶ Κύριε! Ἦταν ἡ Λόλα. Μελιστάλακτος, ὕψος ὕποτακτικό, πειθίμια, ἀρνάκι τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

—Θέλεις νὰ τὰ ξαναφτιάξω;
—Πᾶς;...
—Ναί, Μανωλάκη μου, εἶ-
χες δίκη πού μὲ χτύπησε. Σὲ βασάνιζαν... σὲ στενοχορούσαν.
—Λόλα;...
—Σοὺ ζητᾷ συγγνώμη. Δὲ θὰ τὸ ξανακάμω... Ὁ δὲς, χρυσὸ μου! Ὁ τὶ θέλεις ἐσύ... ὅπως θέλεις ἐσύ!...

—Μὰ...
—Νὰ γίνῃ γρήγορα ὁ γάμος μας, ἔ;... Ἀλλὰ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς κατὶ, ἀγαπούλα μου... Δὲν θὰ μὲ ξαναχτυπήσης, ἔ; Ὅχι εἰσαι καλὸς μαζί μου, θὰ μ' ἀγαπᾷς.
Ὁ Μανωλάκης ἐμενε ἄνυστος. Ὅταν κάποτε συνήλθε κατάλαβε ὅτι ὅλα εἶχαν ἀλλάξει. Ἀπὸ τὴν χαρὰ του λίγο ἔλειψε νὰ μπηθῇ καταμεσῆς τοῦ δρόμου τὶς φωνές. Συγκρατήθηκε ὅμως καὶ δὲν εἶπε παρά μονάχα αὐτὲς τίς πέντε λέξεις:
—Χαλάλι νὰ σοῦ γίνῃ. ξάδερφε!

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ
ΕΡΑ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΕΡΟΥ
Ἰατρός—Γυναικολόγος
Ζωοδόχου Πηγῆς 82
Τηλ. 62-027.

ΕΥΛΟΔΑΡΜΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΔΙΑ

ΣΧΟΛΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ (78 ὁδὸς Ἀκαδημίας)

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἀναγνώμων Ἑταίρειών.

Πρόεδρος Διοικητικῆς Συμβουλίας Ἑταπεινῶνδης Χαρίλαος. Ἀντιπρόεδρος Ἀνδρέας Χατζηκυριάκος.

Ἡ φοίτησις πρὸς ἀπόκτησιν πιστοποιητικοῦ σπουδῶν διετής.

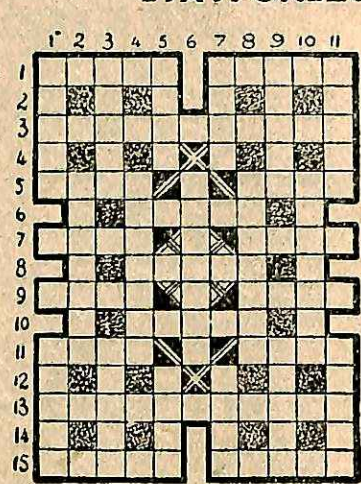
Ἡ φοίτησις πρὸς ἀπόκτησιν πτυχίου τριετής.

Ἀπόφασις τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων ἀναγνωρίζει τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς, ὡς πτυχίον ἀντιστοιχῶν σπουδῶν.

Ἐγγράφαι ἐνεργούνται καθ' ὅλα τὰ ἀπογεύματα ἀπὸ 4 μέχρι 6 ὥρας καὶ ἡμισείας.

Οἱ Διασκευαί

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΔΡΙΟ. 115

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ὁ προσφέρων τὴν θυσιάν ἱερεὺς καὶ μεταφορικῶς ὁ καταστρέφων ἢ ζημιῶν τινά. — Εὐδ.
- 3) Ἐξάισις, μέγας, ὑπερφύς.
- 5) Ὁ μὴ εὐρίσκόμενος στὴν θέσιν του, αὐτὸς πού λείπει. — Ἀν. ταννίμια ἀναφορική, οὐλοσδήποτε κατὰ μέγεθος, ποσὸν ἢ ἔντασιν.
- 6) Ποταμὸς τῆς ἑλληνικῆς χερσονήσου, διέρρευν τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Ὀσσηνίαν.
- 7) Ἀλληλουχία φανταστικῶν γεγονότων στὰ ὅποια παρίσταται νοερώς ὁ κοιμώμενος. — Ὄνομα σ' ἀγαπημένου τῶν Ἀθηναίων κινηματογραφικὸ ἀστὲρος (μόνο τὸ ὄνομα).
- 8) Ἡ μὴ ἔχουσα ἐλλείψεις, ἀκεραία, πλήρης.
- 9) Πρόθεσις. — Κατοικίδιον ζῶον (θηλαϊκή).
- 10) Πολεμικὸς καὶ ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς Ἀγαλκῆς Ἀφρικῆς, περὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε τελευταίως πολὺς λόγος.
- 11) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἐκ τῶν Κυκλάδων. — Τὰ ἐδάφη αὐτῆς καλύπτουν μέγας τμήμα τῆς ὑπὸ λῆν.
- 13) Μόρφη ὁπλίτης στρατιωτικοῦ σώματος ἀποτελουμένου ἐξ ἀλλοδαπῶν ἐθελοντῶν ἢ μισθοφόρων.
- 15) Αἰματοχυσία, ὁμαδικὸ φόνο, τραυματισμοί, κινῶν μακελειό. — Ἀνεπιτήδεος, ἀνίκανος, ἀδύσους.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Πᾶν τὸ παρὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους συμβαίνον ἢ γινόμενον. — Ὁραθή, καμπυλόγραμος.
- 2) Ὅρος τῆς Ἀιτικῆς Β. Α. τῶν Ἀθηνῶν.

3) Μετατρέπω, ἀλλάσσω, κάμνω τὴν μεταβάλλω στᾶσιν ἢ κατεύθυνσιν. — Τὸ μέρος ἐνθα διακόπτεται ἡ συνέχεια σώματος τινος, γάσμα.

4) Λογογραφικὸν δαιμόνιον, ὑπὸ μορφήν νέας καὶ ὁραίας γυναίκας.

5) Τὰ πολυμῆδη, τὰ ἔχοντα ἐρῶν κρῖνιν. — Ἡ τοῦ Τίνο Ρόσσι, κατεχομένης τοὺς Ἀθηναίους.

6) Ἡ ἀνέκτουσα ἢ ἀσπερμένη στὸ δρόμῳ.

7) Ἐχθροῦμαι τινά σφοδρῶς, ποθῶ τὸ κακόν του. — Πρόθεσις ἀλλὰ καὶ συνδεσμός, ἀντί τοῦ «ἦ».

8) Χειρουργικὴ λαδὶς πρὸς ἐξαγωγήν θραυσμάτων ὁστού ἐκ τραυματίας.

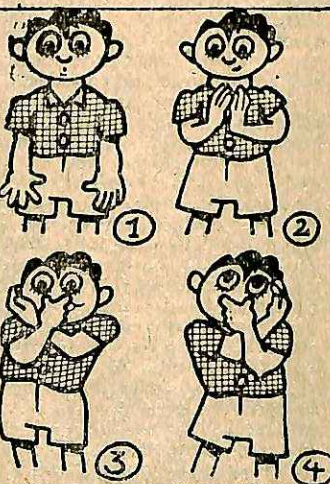
9) Ἐνδυμα ἐφαρμόζον καὶ κατασκευασμένον. — Συνέχεια παρόμοιων ἀποδείξεων πραγμάτων.

10) Χριστιανὸν ὁρῶντο, ἀναγνωρίζοντες τὸν Πάπαν ὡς ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας.

11) Ἀνώμαλος κατάστασις τοῦ ὁργανισμοῦ. — Ἀνύψωσις πράγματις, ἀπαράκρυσις, ἀφαίρεσις μετοφορικῶς: κατάρχησις.

Ἀπαστολεύς

ΠΙΠΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Ἀθηνῶν

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Θὰ γελάσετε ἀσφαλῶς ὅταν σὰς ἐρωτήσω ἂν μπορεῖτε νὰ ὀρθῇ τὴν μύτη σας καὶ τὰ αὐτιά σας. Καὶ ὅμως, προσπαθήσατε νὰ τὸ ὀρθῇ ἐκτελώντας τὸ ἀκόλουθο διασκεδαστικὸν παίγνιον.

Ἀνοίξετε τὰ πόδια σας, καὶ κυττάτε τὰ χέρια σας ἐπ' αὐτὰς οἱς γάμπες σας (εἰκὼν: 1), κατόπιν χτυπήσατε τὰ χέρια σας (εἰκὼν: 2). Τέλος, διασταυρώσατε τὰ χέρια καὶ πιάσατε μὲ τὸ ἄριστερό σας χερί πού εἶνε στὸ ἐξωτερικόν, τὸ δεξιόν σας αὐτὸ, καὶ μὲ τὸ δεξιόν σας χερί πού εἶνε ἀπὸ τὸ μέσον μέρος, τὴν μύτη σας (εἰκὼν: 3). Ἐξακολουθεῖτε τὸ παίγνιον ἀλλὰ ἀλλάζοντας καθε φορὰ χέρια, δηλαδὴ στὴν δεύτερην κίνησιν, θὰ πιάσατε τὴν μύτη σας μὲ τὸ ἄριστερό χερί καὶ μὲ τὸ δεξιόν χερί θὰ πιάσατε τὸ ἄριστερό αὐτό. Συγχρόνως προκαταβολικῶς ἐκείνον πού θὰ τὴν ἐπιτύχῃ αὐτὸ χωρὶς νὰ κάμῃ λάθος, ἔστω καὶ οἱ δύο μόνο πρώτες κινήσεις.

Σ. Θ.: Γιά νὰ ἔχη περισσότερον ἐνδιαφέρον τὸ παίγνιον, εἶνε προτιμότερον νὰ ἐξασκηθῇτε προηγουμένως καὶ κατόπιν νὰ προκαλέσετε τοὺς φίλους σας νὰ σᾶς μιμηθῶν. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι τὸ καταφέρνουν κάπως ὅταν πηγαίνουν σιγά, θὰ τὰ μπερδεύουν ἀσφαλῶς ὅταν τοὺς ζητήσατε νὰ πᾶνε πὶο γρήγορα. Φυσικὰ ἐοίσει πρέπει νὰ μὴ κινεῖται κανένα λάθος οὔτε στὴν νέα αὐτὴ φάσιν τοῦ παιγνιδίου.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΚΔΟΤΑΙ: Ἑταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου Σια».

ΣΥΝΑΡΜΟΑΙ

Ἑτησίᾳ ἐσωτερικοῦ Δρχ. 250
Ἑξαμηνίως » 125
Ἑτησίᾳ ἐξωτ. λιρ. Ἀγγ. 1.10
Ἑξαμηνίως Ἀμερ. ἔσολλ. 6

Ἐμβόματα καὶ ἐπιτάγιαι εἰς διαταγὴν: Περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — Ἀθῆναι.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑξαμηνίος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑξαμηνίου.

Ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἑξαμηνίου, ὁ ἑ

Ον-κυρός

